

COLECȚIA

Tubirii de poveste

ANNE BARTON

*Nopti
scandaloase*

SERIA „HONEYCOTE“

Lady Olivia Sherbourne nu are nici o problemă să spună exact ce gândește, cu o singură excepție – când este vorba de James. Timp de zece ani foarte lungi, acesta a fost nu doar cel mai bun prieten al fratelui ei... ei și singura dorință a inimii sale. Când aude că în curând el are de gând să plece într-o expediție îndelungată în Egipt, Olivia știe că a venit vremea să acționeze. Acum ori niciodată...

James Averill este bărbatul rațional care nu face nimic fără să își cântărească opțiunile. Ani întregi și-a făcut planuri ca să se asigure că visul lui de a merge în Egipt se va realiza. Ceea ce însă nu a putut să planifice este că exact la momentul nepotrivit va observa că sora prietenului său s-a transformat într-o femeie fascinantă. Dar ce gentleman ar face avansuri surorii celui mai bun prieten? Însă gândurile lui nu sunt deloc tipice pentru un gentleman atunci când o întâlnește la sute de kilometri depărtare de casă, după ce provoacă o bătaie într-o tavernă. Motivul prezenței ei acolo nu mai are nici o importanță – este de datoria lui să aibă grijă ca Olivia să se întoarcă în siguranță la familia ei.

Dar pericolul ar putea veni chiar din partea lui, căci, cu toate bunele intenții, cum ar putea să nu cadă pradă pasiunii când fiecare noapte împreună aduce atâtea tentații păcătoase?

Anne Barton a devenit un nume cunoscut în literatura de gen odată cu debutul ei în anul 2011 cu romanul *Păcătoasa*, care a fost distins cu premiul Golden Heart. Următoarele ei cărți s-au bucurat de același succes remarcabil în întreaga lume.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2525-0

9 786063 325250

Scandalous Summer Nights

Anne Barton

Copyright © 2014 Anne Barton

Ediție publicată prin înțelegere cu

Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Noți scandalose

Anne Barton

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,

Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARTON, ANNE

Noți scandalose / Anne Barton

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2525-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Frumoasei mele surori, Janis – genul de prietenă pe care fiecare fată trebuie să o aibă

Capitolul 1

Autentic. (1) Cu referire la un obiect de epocă sau un artefact care este real; opusul unui fals sau al unei imitații. (2) Adevărată, reală, ca în exemplul: „Sentimentele ei față de superbul avocat erau autentice și, spre consternarea ei, nu se bucurau de reciprocitate”.

Londra, 1817

Orice fată cu vreo urmă de bun-simț ar fi renunțat la James Averill cu ani în urmă.

Problema Oliviei Sherbourne nu era neapărat lipsa de bun-simț, ci mai mult o încăpățănare îndârjită. Fusese îndrăgostită de James timp de zece ani lungi. Nu conta că el nu o încuraja aproape deloc în acest sens; răbdarea ei se născuse dintr-o iubire care era profundă, statornică și adevărată.

În plus, îl văzuse odată la bustul gol.

Era magnific. Și îi dăduse speranțe pentru mai mult de jumătate de deceniu.

Chiar și acum, urmărindu-l în taină din partea opusă a sălii de bal inundată de lumină a lui Lady Easton, Olivia își putea imagina cu ușurință ce se afla sub jacheta lui croită atent. Pielea caldă și bronzată, mușchii viguroși și un abdomen sculptat asemenea celui al lui Apollo.

Ce-i drept, își putea imagina o mulțime de lucruri. Ceea ce și făcea deseori.

Momentan, în timp ce îl spiona discutând cu fratele ei, ducele de Huntford, nu se putu abține să nu-și imagineze cât de mult i-ar fi plăcut să-și strecoare mâinile sub reverele lui James, către pieptul său, trăgându-i cămașa de pe umerii aceia incredibil de lați, în timp ce își trecea degetele prin cărlionții lui scurți castanii.

De obicei, Olivia tindea mai mult să acționeze decât să viseze. Spunea tot ce-i trecea prin minte – fratele ei ar fi adăugat că asta includea absolut orice – și făcea ceea ce considera că era just, chiar dacă încălca buna-cuviință. Se avânta după lucrurile pe care și le dorea fără nici un fel de reținere: o educație care acoperea și alte subiecte în afară de muzică și franceză; un simulacru de control asupra viitorului său; și prietenii adevărate, deși poate nepotrivite. Nu se temea să-și urmeze dorințele.

Mai puțin când era vorba de James.

Pentru că el conta mai mult decât orice.

Pe James, prietenul din copilărie al fratelui său, Olivia îl iubise în taină pentru o perioadă atât de îndelungată, încât unii ar fi crezut-o cu adevărat ridicolă. Însă în ultimul timp el începuse să dea semne cum că ar fi remarcat-o – priviri pierdute și îngândurări profunde. Era adevărat că nu erau cele mai încurajatoare semne, dar cine știe? Poate seara aceasta avea să fie cea în care în sfârșit o invita să valseze. O fată avea dreptul de a visa.

Iar ea era dispusă să aștepte ca sentimentele lui să le prindă din urmă pe ale ei. De fapt, ar fi fost mulțumită să rămână în locul acela, în zona dedicată dansului, zărindu-l ocazional ici și colo întreaga seară. Îl identifica ușor în mulțime. Fizicul său athletic și zâmbetul degajat îi înmuiau genunchii, și un oftat ușurel îi scăpă printre buze.

Cineva își dresе glasul, iar ea își smulse privirea din direcția lui James, mutând-o asupra bărbatului din fața ei, care avea un chip de o frumusețe veche.

– Scuzele mele, Lord Dixon. Mă tem că mă pierdusem în gânduri. Obrajii i se îmbujorară.

– Eu ar trebui să îmi cer scuze, pentru că v-am întrerupt. Tânărul marchiz zâmbi încrezător. Și trebuie să recunosc că abilitatea voastră de a cădea pe gânduri în miezul agitației unui bal este de admirat. Și extrem de fermecătoare, adăugă el, ochii săi albaștri sclipind.

– Sunteți foarte amabil.

Lordul Dixon era exact genul de gentleman pe care Owen l-ar fi ales pentru a se căsători cu ea: respectat, cu titlu, bogat și incredibil de bine-crescut. Olivia nu-i putea găsi decât un singur defect – nu era James.

Marchizul își plimbă o mână peste nasturii jiletcii sale și își mai dresе o dată glasul.

– Lady Olivia, mi-ați putea acorda...

– A, iată-te! Rose, sora mai mică a Oliviei, i se alătură cu respirația întretăiată și neobișnuit de agitată. Bună seara, Lord Dixon. Făcu o reverență grăbită. Sper că nu vă întrerup.

– Bineînțeles că nu. Noi tocmai...

– Mă întrebam dacă aș putea discuta ceva cu tine, Olivia. Îi aruncă o privire plină de scuze marchizului. Doar noi două.

Expresia senină obișnuită a lui Rose fusese înlocuită de îngrijorarea care i se vădea din încruntătura frunții. Olivia simți gheață pe șira spinării. Sora sa nu ar fi îndrăznit niciodată să intervină atât de direct decât dacă situația era cu adevărat urgentă.

– Desigur. Lord Dixon se înclină cu grație. Nu doresc să vă stau în cale. Putem continua această conversație mai târziu, dacă acest lucru vă va face plăcere.

– Abia aștept, spuse Olivia. Mulțumesc pentru înțelegere.

– Da, mulțumim, repetă Rose, în timp ce începu să o tragă pe Olivia de mână.

O duse într-un loc mai retras între două ghivece de palmieri și începu să își frângă mâinile.

– Mă sperii, Rose. Ce s-a întâmplat?

– Tocmai am aflat niște vești. Și voiam să ți le împărtășesc înainte să le afli de la altcineva. Mă tem că... te vor mâhni.

Degetele Oliviei se crispară.

– S-a îmbolnăvit cineva? Mama lui Anabelle? Sau bebelușul?

– Nu, nu, sunt în regulă. Nimic de genul acesta.

– Atunci ce este?

Ochii lui Rose sclipiră plini de compasiune.

– Este vorba de domnul Averill.

– James? Genunchii Oliviei se înmuiară și se agăță de marginea ghiveciului pentru a se sprijini. Cumva – abia reușea să scoată cuvintele pe gură – s-a logodit?

Vocea o trădă.

Rose clătină din cap plină de înțelegere.

– Nu.

Olivia luă o gură de aer și încuviință.

– În regulă. Dacă James nu era nici logodit, nici mort, veștile nu puteau fi atât de rele. Nu?

– Tocmai a făcut un anunț. Se pare că se pregătește de o călătorie în Egipt.

Camera de bal se clătină.

– Egipt?

– Da, unde va lua parte la niște săpături arheologice. Timp de doi ani.

Olivia clipi.

– Ai spus doi ani?

– Mă tem că da.

Olivia înghiți în sec pentru a-și înlătura nodul din gât.

– Când? Adică când anume va pleca?

– La sfârșitul verii. Îmi pare rău, Olivia.

– E în regulă, minți ea. Desigur, știam că e pasionat de antichități.

Doar că nu mi-am imaginat niciodată... un viitor fără James.

– Îți dorești să plecăm de la bal? Pot să-i spun lui Owen că ai o migrenă și să mergem acasă.

– Nu. Nu este cazul să-ți strici seara.

– Nu mă deranjează...

– Știu. Olivia își dădu părul după urechi de parcă atât îi lipsea ca să se simtă perfect normal. Sfârșitul verii. Cât înseamnă asta, peste opt săptămâni?

– Da. Rose arăta la fel de tristă pe cât se simțea Olivia.

– Atunci atât timp mi-a mai rămas.

– Pentru ce?

– Să-l fac să se îndrăgostească de mine.

Desigur, inițial trebuia să se facă remarcată în ochii lui. Ca să o trateze ca pe ceva mai important decât o mobilă pe care o evitai ca să nu te lovești la deget.

Rose o privi compătimitoare.

– Nu sunt sigură că poți să faci pe cineva să se îndrăgostească.

Ca de obicei, Rose era vocea realistă a rațiunii. Dar existau și momente dedicate pasiunii. Olivia decise că un astfel de moment tocmai se ivise.

– Ai dreptate, ca de obicei. Cu toate astea, trebuie să încerc.

– Cum?

– Mi-ar plăcea să pot să-ți spun. Încercase deja să poarte ținute provocatoare, să-și dezvelească gleznele sau să recite poeme pline de pasiune. Nici una dintre tacticile mele mai subtile nu i-a atras atenția.

– Nu trebuie să uiți că domnul Averill este un prieten apropiat al lui Owen, adăugă Rose plină de înțelegere. Fratele nostru poate fi extrem de intimidant.

Olivia iubea convingerea sinceră a lui Rose cum că fratele lor era motivul pentru lipsa de interes a lui James, dar știa că nu era cazul.

– Lui James nu îi e frică de Owen – sau de altcineva.

Deși James părea gentlemanul perfect, era considerat totodată și cel mai bun pugilist din Londra.

– E adevărat. Dar domnul Averill este un gentleman onorabil și din acest motiv îi va respecta dorințele lui Owen în ceea ce te privește. Un meci de box este altceva decât o soră. – Acesta este singurul aspect din viața mea unde refuz să accept tutelajul lui Owen. Și luând în considerare veștile din seara asta, cred că trebuie să recurg la măsuri drastice.

Rose păli.

– Personalitatea ta impulsivă este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine, începu ea.

– Dar...?

– Trebuie să te gândești bine la ceea ce-i vei spune domnului Averill în seara asta. Acțiunile tale pot avea consecințe grave și de durată – pentru amândoi.

– Știu, înghiți Olivia în sec, gândindu-se la vorbele surorii ei. Urează-mi succes!

Rose o îmbrățișă.

– Știi că asta am să fac. Doar... ai grijă! Nu vreau să te văd îndurerată.

Olivia zâmbi slab.

– Nici eu.

Dar știa că exista o șansă destul de mare ca inima să-i fie frântă.

Iubirea sa neîmpărtășită putea să pară ridicolă familiei și prietenilor săi. La drept vorbind, o făcea să se întrebe zilnic unde îi era mintea. Dar nu era vorba de o dragoste de-o vară. Avea o legătură specială cu James, îl înțelegea. Era fascinată de modul în care buzele lui se mișcau arunci când cădea pe gânduri – de parcă discuta cu sine însuși despre o problemă dificilă. Iubea modul în care ochii lui se luminau când discuta de noile adăugiri ale colecției de la British Museum. Adora până și tendința lui de a fi distras de o plantă rară când ea se afișa într-o pereche nouă și ferchezuită de încălzări.

Cu toate astea, nu s-ar fi dedat la a-l prinde pe James într-un mariaj-capcană. Nu dorea să îl păcălească pentru a o lua de soție.

Ceea ce își dorea – ceea ce visase în fiecare dintre nopțile ultimilor zece ani – era adorația lui absolută. Dorea să se trezească alături

de el și să discute despre nimicuri la micul dejun. Dorea să călărească împreună întreaga după-amiază, ca apoi să găsească un loc umbrit unde să mănânce pui feliat, pâine cu coajă tare și căpșune. Dorea ca el să culeagă flori sălbatice și să li așeze una după ureche, uitându-se la ea de parcă nu-i venea a crede cât de norocos fusese să o găsească.

Deși, la drept vorbind, ea îl găsisese pe el. Dar îl iubea prea mult pentru a se poticni în astfel de detalii. Și din acest motiv, gândul de a-și mărturisi sentimentele față de James o înspăimânta.

După această seară, nu mai putea să se amăgească cu argumente ca „pur și simplu el nu știe ce părere bună ai despre el” sau „probabil are impresia că atențiile sale ar fi refuzate”.

Trebuia să accepte posibilitatea foarte reală și înspăimântătoare că el i-ar putea refuza afecțiunea.

Un tremur o străbătu din cap până în picioare, dar îl ignoră. Zece ani de visuri și două sezoane și jumătate de așteptat nu puteau fi în van.

Povestea lor de dragoste urma să înceapă în seara aceasta.

Olivia refuza să accepte orice altă posibilitate.

James Averill putea fi iertat pentru faptul că venise la balul Easton ușor cherchelit.

Era un om care sărbătorea ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

În câteva luni urma să se găsească pe o corabie care zbura înspre pământul minunilor arheologice.

Petrecuse ani întregi făcând planuri meticuloase, dar reușise într-un final să-și realizeze visul. Economisise suficienți bani pentru a se asigura că mama sa și fratele său aveau să trăiască confortabil. Își luase un partener pentru a se asigura că nu își lăsa clienții de izbeliște.

În doar opt săptămâni urma să își părăsească biroul plin de contracte îmbârligate și cărți de drept care te adormeau și să ia calea aventurii vieții sale.

Ceea ce necesita încă un pahar.

Își aruncă privirea peste sala de bal arhiplină. Huntford și Foxburn erau cu un cap mai înalți decât ceilalți invitați, fiind ușor de identificat în mulțime.

James zâmbi și dădu politicos din cap către un viconte și câteva dame în etate în timp ce se îndreptă spre prietenii săi. Mulțumită

hainei lui croite cum se cuvine și manierelor exersate, părea să fi făcut parte din lumea aceasta dintotdeauna. Precum anumite specii de reptile de deșert, putea să se camufleze în mediul în care se afla. Cu toate acestea, în momente precum cel de față, era evident că sălile de bal nu erau mediul lui natural.

El era avocat, un om al muncii. Muncea pentru a trăi. Huntford și Foxburn nu îi reproșau acest lucru, însă, pe de altă parte, erau amândoi conștienți și că ar fi fost capabil să îi snopească în bătaie.

– Seară bună, domnilor.

James trebuia să recunoască faptul că mariajul le priise amândurora, atât ducelui, cât și contelui. Huntford încă avea un aer de neînțeles, însă James bănuia că era doar o fațadă. Foxburn zâmbea însă surprinzător de des.

– Averill, răspunse Huntford, întâmpinându-l cu o palmă pe spinare.

Foxburn îi făcu un semn unui ospătar care trecea, iar James concluzionă că băutura sa era pe cale să sosească.

Ducele își aplecă statura impozantă către James și își coborî glasul.

– Trebuie să discutăm ceva.

– Afaceri?

James spera că nu era vorba de un lucru incredibil de complicat. Mintea sa nu era tocmai trează.

Huntford se încruntă.

– Într-un fel. Ne putem întâlni în biroul tău mâine?

James ridică o sprânceană.

– Desigur.

– Foarte bine.

Ne vom ocupa atunci de asta. Ducele își strânse baza nasului și clătină din cap, de parcă voia să scape de gândurile care îl bântuiau.

Foxburn bătu îngândurat cu bastonul în parchet.

– Înțeleg că trebuie să te felicităm, Averill.

– Da. Totul a fost aranjat. Plec în expediție la sfârșitul verii.

– Egipt. Foxburn păru să reflecteze la destinație în timp ce lua o gură sănătoasă din băutura lui. Renunți la tot ce vezi aici – spuse el, indicând strălucitoarea sală de bal cu bastonul – ca să călărești cămile?

– Și să despachetezi mumii, adăugă Huntford.

– Și să dormi la cort. Foxburn deja se distra. Vezi să nu rămâi cu nisip în izmene.

Toți cei trei bărbați se strâmbară în fața acestei imagini.

– Disconfortul va merita din plin, spuse James plin de încredere; dacă dezgrop măcar un singur artefact – un indiciu cu privire la civilizația predecesoare nouă.

– Cum ar fi? întrebă Huntford sceptic. Niște bucăți de ceramică spartă? Ceva ce ar fi putut să fie vârful unei lănci, dar cel mai probabil e doar un pietroi vechi?

– Ei bine, da. De fapt, spera să descopere ceva cu imagini sau cu scris – o piesă unică, nemaivăzută –, dar nu părea foarte convins că, dacă le-ar fi dat explicații celor doi, le-ar fi putut schimba părerea. Dacă găsesc niște ceramică veche sau niște pietre, am să consider călătoria un succes.

Huntford și Foxburn se holbară la el de parcă ar fi fost bun de dus la nebuni, la Bedlam.

James mai avea puțin și-i drăcuia când reveni ospătarul cu băutura lui. Luă o gură zdravănă, și starea de spirit i se îmbunătăți de îndată.

În timp ce acordurile valsului traversau sala de bal, ducele și contele își plimbară privirile prin încăpere pentru a-și găsi soțiile. Ducea și contesa erau surori și, deși nu aduceau una cu alta, fiecare era frumoasă în felul său.

– Ar trebui să vă grăbiți să vă alăturați soțiilor, îi sfătui James. Sunt cel puțin jumătate de duzină de neaveniți aici care speră să le răpească pentru un dans.

Huntford mormăi:

– Anabelle și Daphne sunt mai mult decât capabile să le refuze avansurile, nu, Foxburn?

Contele pufni în râs.

– Mi-e milă de bieții amărâți.

James nu avea nici un motiv să se îndoiască de prietenii săi, dar observă că aproape se năpustiră prin mulțime pentru a ajunge la soțiile lor.

Zâmbi în sinea sa și căută un loc mai retras unde să își termine băutura și să aleagă câteva doamne frumoase cu care să danseze ulterior.

Era un plan bun, și seara părea promițătoare.

Până când fu distras de Olivia Sherbourne.

Distras era un cuvânt blând; ceea ce făcuse Olivia se numea vânat și hăituit.

Avea un obicei să răsară de nicăieri. Acum se simțea relaxat și analiza posibile partenere de dans, o clipă mai târziu era nas în nas cu o forță a naturii cu ochi mari și păr castaniu. O furtună într-o rochie albastră drăguță.

– Iată-te! spuse ea. Trebuie să mă urmezi.

Nu tu salut, nici politețuri, doar „trebuie să mă urmezi”. Trebuie? Serios? Pentru că era cât se poate de fericit să rămână unde era cu băutura lui.

Dar Olivia deja se îndrepta spre ușile duble din capătul camerei, presupunând că el o urmăsea de îndată precum un patruped devotat. Era sora lui Huntford, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putea să nu o urmeze.

Fir-ar să fie!

Olivia dispăru câteva secunde în spatele unui trio de dame înainte de a se strecura printre cele două uși. James se repezi după ea, hotărât să o aducă înapoi în sala de bal cât mai repede cu putință.

Ieși pe terasa care se întindea pe toată lungimea casei și care era luminată slab de cele câteva lampioane și de lună, strălucind pe un cer senin.

– Vino încoace, șopti ea cu o voce puternică.

Era la marginea grădinii, mânușile ei albe părând un far care-l ghida de pe o plajă plină de stânci.

Instinctul îi șopti că nu ar fi trebuit să o asculte. De fapt, instinctul aproape că urla la el, iar picioarele sale rămaseră înțepenite pe dalele de piatră.

Olivia păru să îi remarce ezitarea și pași spre el.

– Nu avem foarte mult timp, îi explică ea, trăgându-l cu o forță considerabilă de mâna liberă.

Măcar nu-l făcuse să își verse băutura.

– Unde mergem?

I se păru destul de normal să pună această întrebare, sperând că răspunsul nu urma să fie, cine știe, Gretna Green.

– Chiar aici.

Se opri în fața unei bănci de piatră.

– De ce?

Olivia se așeză și îl trase jos lângă ea. Expresia ei era imposibil de descifrat, dar pieptul i se ridica și cobora de parcă era înspăimântată. Dinții săi albi mușcau din buza de jos. Acum că era lângă el, părea să fi rămas fără cuvinte.

Acest lucru nu i se întâmpla niciodată Oliviei.

– Ai vreo problemă?

– Nu, răspunse ea cu repeziciune. Cel puțin nu cred.

El rânji.

– Ce bine! Chiar fată fiind, tu mereu pari să intri în bucluc. Ții minte atunci când te-ai urcat în grajduri cu mânjii și nu mai puteai să...

– Termină! izbucni ea.

– Ce să termin?

Încercase să o liniștească pentru a-i permite să spună ceea ce o măcina. Nu părea foarte recunoscătoare.

– Nu mă trata ca pe sora mai mică a lui Owen.

Fir-ar să fie! James își goli paharul dintr-o înghițitură și îl puse pe bancă.

– Dacă nu vrei să fii tratată ca un copil, spuse el încet, nu te mai purta ca unul. Spune-mi de ce m-ai adus tocmai până aici!

Olivia își umezi buzele cu vârful limbii. Nu rezolvă nimic. Gura îi rămase la fel de uscată ca o cârpă de praf.

– Aveam nevoie să vorbesc cu tine între patru ochi.

Ochii verzi ca marea ai lui James sclipiră în fața acestei provocări.

– Ascult!

Pulsul ei depășise de mult viteza normală. Discuția aceasta nu decurgea deloc cum se așteptase. James trebuia să își dea seama de ezitarea din vocea ei, să îi ia mâinile în ale lui, trecându-și degetele mari peste spatele mânușilor ei. Acum ar fi trebuit să se uite la ea îngrijorat și cu o doză sănătoasă de admirație pentru decolteul ei îndrăzneț.

Însă brațele lui puternice erau împreunate, iar buzele lui de obicei pline se strânseseră într-o linie subțire. Arăta precum cineva care comandase un ceai cu o oră în urmă și încă îl mai aștepta. Nu neapărat însetat, cât... exasperat.

Panicată, Olivia se gândi dacă nu ar fi fost cazul să inventeze o scuză pentru comportamentul său. Putea spune că se gândea să ia un cadou pentru noul bebeluș al lui Anabelle și al lui Owen și era tentată de un cățeluș. Cu siguranță James ar fi avut o opinie în acest sens...

– Olivia.

Nerăbdarea i se citea în voce, dar se auzi și o inflexiune de compasiune care îi dădu curaj.

Nu avea nici un rost să încerce marea cu degetul. Trebuia să se arunce cu capul înainte – chiar dacă risca să se înec.

Înghiți în sec și se uită direct în ochii lui frumoși.

– Te iubesc.

James clipi o dată. Avea privirea dezorientată a cuiva care fusese trezit în miez de noapte și nu era prea fericit de asta.

– Cum adică?

Olivia inspiră adânc.

– A început în vara lui 1807, când l-ai vizitat pe fratele meu la conacul Huntford. Owen prefera să își petreacă verile alături de prietenii săi, însă tata insista să petreacă măcar o săptămână cu noi, iar el te aducea mereu pe tine. Aveam unsprezece ani în vara aceea și într-o zi îmi dorisem să vă însoțesc la pescuit pe tine și pe Owen, dar el a spus că nu voi face decât să sperii peștii și să-l enervez. Am refuzat să plec...

– Evident, murmură James.

– Deci îți amintești ziua aceea?

– Nu. Te rog continuă!

El ridică paharul de lângă el și se uită cu deznădejde spre fundul acestuia.

– Owen m-a amenințat că mă aruncă în râu dacă nu mă întorc acasă.

– Lasă-mă să ghicesc! James își trecu o mână prin păr, făcându-l să arate ciufulit și fermecător. Ți-am luat apărarea și i-am spart nasul fratelui tău ca să-ți facă ție pe plac.

– Nu. Și mai bine. Mi-ai oferit șansa de a-mi demonstra curajul. Ai spus că, dacă pot să îmi pun propria momeală în cârlig – un vierme viu – fără să țip, ar trebui să am voie să rămân să pescuiesc. Altfel, trebuia să plec.

– Și ce ai făcut?

– Am reușit. Ei bine, Owen a încercat să spună că nu s-a pus din cauză că mi s-a făcut greață...

James se strâmbă.

– Doar nu ai...

– Doar puțin. Dar tu ai spus că greața nu era interzisă de înțelegerea noastră, așadar trebuia să mi se permită să stau și să pescuiesc.

– Înțeleg. Se uită peste umăr înspre terasă. Deci să înțeleg că ai vrut să-ți arăți recunoștința față de mine, ceea ce ai și făcut. Excelent. Ne putem întoarce în sala de bal?

Cu un curaj nemaivăzut, chiar și pentru ea, Olivia îi puse o mână pe picior. Mai exact pe coapsa lui tare și extrem de musculoasă.

– Nu am terminat tot ce aveam de spus.

Privirea lui alunecă spre mâna ei și rămase acolo în timp ce spuse:

– Nu cred că avem timp pentru toată povestea, Olivia. Stăm aici de un sfert de oră și tu încă ești în 1807.

Ea își înclină capul de așa manieră, încât el fu forțat să o privească în ochi.

– Am așteptat zece ani să îți spun ce simt. Te rog, lasă-mă să termin!

James își puse palma peste mâna ei, cea de pe piciorul lui, și o căldură plăcută îi străbătu corpul Oliviei, lăsând-o fără suflare și cu furnicături peste tot.

– Dacă cineva ne găsește singuri aici, spuse el încet, reputația ta va fi compromisă. În plus, fratele tău mă va spinteca pe loc. Dacă ești de părere că mai ai de spus niște lucruri, putem stabili un alt loc...

– Nu mai durează mult. Simți că dorea să se retragă și se grăbi să încheie. Nu m-am îndrăgostit de tine în ziua aceea, dar am început. În fiecare vară aflu mai multe despre tine și mereu m-ai făcut să mă simt importantă – de parcă eram ceva mai mult decât sora mai mică și plictisitoare a lui Owen. Trăiam pentru momentele în care ne revedeam.

– Erai tânără, spuse James. Erau sentimente firești.

Lacrimi furioase îi sclipiră în ochi.

– Atunci de ce te-am așteptat? De ce sunt devastată de gândul că vei pleca în Egipt? De ce te visez în fiecare noapte?

James se ridică și își frecă bărbia cu mâna.

– Nu știi ce spui.

Olivia sări de pe bancă și se postă în fața lui.

– Uită-te la mine, James! Nu sunt o fetiță mică. Își înfipse mâinile în șold demonstrativ. Nu e vorba doar de o amorezare școlărească – nu mai este cazul.

– Ai băut?

Olivia oftă – era normal să o întrebe asta.

– Am băut câteva guri din brandy-ul lui Owen astăzi. Dar asta a fost acum câteva ore.

– Ești incorigibilă, știi?

Ea își roti pe degete bucla amplă care fusese aranjată pentru a-i cădea pe umărul drept.

– Constat că te-am șocat pentru a doua oară în seara asta, ceea ce mă bucură.

El strânse din dinți, făcând-o să își dorească să atingă barba de o zi care începea să îi contureze bărbia.

– Sunt aproape hotărât să merg în sala aia de bal – arătă el cu degetul în spatele ei – și să îl anunț pe fratele tău că ai nevoie de o însoțitoare care să rămână nedezipită de tine până la finalul sezonului social.

Umerii săi largi întindeau materialul jachetei de fiecare dată când gesticula pentru a-și susține ideea.

Olivia se apropie de el, lăsând doar un spațiu milimetric între piepturile lor. Pieptul pe care îl văzuse în glorioasa sa goliciune. Mirosea a piele, a cerneală și a bărbat.

– Nu ai să faci asta, spuse ea.

Un zâmbet sălbatic îi luminează fața.

– Oh, ba da.

Inima Oliviei bătea de să-i spargă pieptul. Știa ce avea de făcut.

Înainte de a-și pierde curajul, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se ridică pe vârfuri.

Apoi îl sărută.

Capitolul 2

James inspiră scurt de îndată ce corpul Oliviei se lipi de al lui. Mâinile ei se prinseră în spatele capului său și își lipi buzele de ale lui.

El o prinse de coate și o trase din îmbrățișare.

– Ce Dumnezeu faci?

Olivia se dădu doi pași în spate, apăsându-și o mână pe gură și una pe burtă.

– Asta e nebunie curată, murmură el, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Sângele îi fierbea – și nu din cauza dorinței. Cum de îndrăznea Olivia să le strice prietenia? Lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel între ei doi. Fără glume jucăușe, fără tachinări blânde. Stricase totul. Inclusiv prietenia lui de o viață cu fratele ei.

Și dacă era un singur lucru de care nu avea nevoie acum, acela era un scandal. Sau vreo melodramă. Nimic care să îi afecteze planurile de călătorie și de explorări.

– O să mă prefac că nu ai făcut asta, spuse el cu grijă. De fapt, nu s-a întâmplat deloc.

Pieptul ei se ridica deasupra decolteului care era mult prea îndrăzneț, acum că îl vedea mai clar. Era șocat de faptul că Huntford o lăsase să plece din casă în gluma aia pe care ea o numea rochie. Arăta de parcă era cât pe ce să izbucnească în plâns. Și tot nu scosese vreun cuvânt de când o dăduse la o parte.

Numără în gând până la zece și lăsă furia să îl părăsească. Cumva, Olivia își formase o idee greșită. Lucrul elegant pe care l-ar fi putut face ar fi fost să o informeze ferm, dar cu blândețe că era flatat, însă incapabil de a răspunde sentimentelor ei.

Mai presus de orice, trebuia să o returneze de îndată fratelui ei.

Răsufă din greu, o prinse de mână și o trase înapoi pe bancă.

– Hai să ne așezăm!

Pentru prima oară, ea îl ascultă. Își mai revenise puțin, însă buza de jos îi tremura, și bărbia îi era încrêțită ca o căpșună. James se simți cât un vierme.

– Îmi pare rău pentru modul în care am reacționat. M-ai luat prin surprindere.

– Înțeleg.

Coborî privirea spre mâinile pe care și le strânsese în poală.

James ura să o vadă atât de învinsă. Unde era energia pe care i-o admira atât?

– Sunt, ăăă... sunt doar flatat de faptul că...

– M-am aruncat cu nesocotință în brațele tale?

Un zâmbet aproape imperceptibil și minuscul îi flutură pe buze.

El râse ușor și nodul din piept îi slăbi.

– În materie de fapte nesocotite, a fost una impresionantă.

Ea chicoti.

– Mulțumesc. Dacă nu erai atât de zdravăn, ne-am fi dus amândoi de-a berbeleacul în tufișurile alea.

Ah, părea să își fi revenit, însă durerea se vedea încă la marginile crispate ale gurii.

James îi puse o mână după umeri.

– Chiar îmi pare rău. Majoritatea bărbaților ar fi încântați să fie curtați de o tânără frumoasă, dar eu...

– Crezi că sunt frumoasă?

Chiar spusese asta?

Olivia își îndreptă spatele, ca și cum răspunsul lui ar fi valorat foarte mult.

– Desigur că ești. Era adevărat. Și meriți să fii curtată cum trebuie de un domn care ți se potrivește.

Olivia râse, un zgomot gutural și răsfățat.

– Eh, încă nu am fost curtată de nimeni. Poate pentru că nu aveam ochi decât pentru tine.

El își sprijini bărbia pe creștetul ei, inhalând mirosul proaspăt de flori de câmp.

– Nu merit să îmi fii atât de devotată și în mod evident nu îți pot răspunde cu aceeași măsură. Știi, plec în Egipt la sfârșitul verii. Și voi sta acolo câțiva ani.

Ea își aruncă capul pe spate și îl privi.

– Exact din acest motiv a trebuit să îți spun ce simt. Nu ai nici cea mai vagă idee cât de mult ai să-mi lipsești. Nici nu pot să-mi imaginez cum am să mă descurc atât de mult timp fără să te văd.

Obrajii lui James se încinseră. Era plăcut să știe că cineva îi va duce dorul – și nu doar pentru că era un avocat foarte bun sau un partener de box talentat, sau pentru că plătea facturile. Presupunea că mama și fratele său aveau să îi ducă puțin dorul, însă economisise ani buni pentru a se asigura că aveau tot ce le trebuia cât urma el să fie plecat. Acum că se gândea la asta, păreau foarte fericiți să îl vadă plecând.

– Știi, cred că și eu am să-ți duc dorul. Nu înțelesese acest lucru până în clipa respectivă.

– Te-ar deranja să îți scriu ocazional? Întrebă Olivia. Promit că nu am să te umplu de scrisori, iar tu nu trebuie să îmi răspunzi dacă ești prea ocupat cu artefacte și alte lucruri. Vreau doar să mă asigur că... că... ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce?

– Că nu ai să mă uiți.

Înainte să își dea seama ce face, James o apucă de bărbie și își trecu degetul peste buza ei de jos. Gura ei se întredeschise; era fermecat.

În mod straniu, nu remarcase niciodată arcul perfect al buzelor ei sau linia drăgălașă a nasului. Nu apreciasse niciodată modul în care ochii ei sclipeau de emoție când îl privea – de parcă încerca să îi arate toate lucrurile pe care le purta în inima ei.

Iar acum, iată-i aici! Sub lumina lunii, atingându-se reciproc. Singuri.

O buclă solitară și castanie îi atârna pe umărul gol, adiind blând în briza serii. Olivia se aplecă și mai mult înspre el, oferindu-i o priveliște excelentă a sânilor ei rotunzi și apropiați și a adânciturii unde se întâlneau.

Sângele îi umplu mădularul, dându-i o senzație plăcută de relaxare blândă.

– Sărută-mă, murmură ea sub degetul lui. Doar o dată.

Nu ar fi trebuit să o facă. Știa asta. Însă ea se mula pe el, un sân moale înveșmântat în mătase mângâindu-i brațul.

– Te rog, șopti ea în timp ce pleoapele grele i se închideau.

Un sărut scurt nu avea ce să strice, se gândi el. Un singur sărut de adio.

Își strecură mâna în spatele capului ei și o trase înspre el, auzindu-i oftatul.

Pentru o clipită, nasurile lor se atinseră, și respirația li se amestecă – caldă, interzisă, irezistibilă. Apoi gura lui o cuprinse pe a ei.

Intenționase să fie un sărut ușor și scurt, căci așa și începuse. Își trecu buzele peste ale ei, o atingere mai mult sugerată. Dar gustul ei era atât de delicios, încât o sărută din nou.

Olivia se aprinse într-o clipă, trăgându-l cu o mână de jachetă și apăsându-l și mai tare pe buze.

Rămășița de control pe care James avea impresia că o are îi scăpă printre degete ca o frânghie deznodată. Sărutul sfios deveni torid în trei secunde.

James își trecu degetele prin părul ei mătăsos și îi despărți buzele cu limba. Ea icni, însă apoi îi răspunse cu o pasiune care îi făcu inima să-i spargă pieptul și membrul să se întărească ca piatra. Fir-ar să fie!

Degetele lui tânjeau să îi mângâie pielea goală ce i se ițea din rochie și să îi tachineze sfârcurile până deveneau niște puncte tari sub

mătasea albastră. Își imagina cât de frumos ar fi arătat dacă i-ar fi desfăcut panglicile corsetului și i-ar fi eliberat sânii din el, lăsându-i liberi în aerul serii.

Însă orăcăitul unei broaște mari îl scoase din vria gândurilor aprinse. Basul insistent îi aminti de momentul în care o provocase pe Olivia să țină o broască cât timp el număra până la douăzeci.

Evident că reușise.

Se smulse imediat de lângă ea și se opri.

– Am făcut ceea ce mi-ai cerut. Încercă să pară indiferent, relaxat, însă reuși doar să pară un neobrăzat. Acum trebuie să revenim amândoi în sala de bal. Dorești să mergi tu prima sau ai nevoie de un moment pentru a-ți reveni?

Olivia rămase așezată pe bancă. Cu o privire fermecată, își duse un deget înmănușat înspre buzele umflate. Mai multe bucle din părul ei se despletiseră. James era pe punctul de a repeta întrebarea când ea clipi, parcă trezindu-se dintr-o transă.

– Mă duc eu prima.

James simți remușcările frământându-l pe interior ca niște șobolani într-un sac.

– Dacă întreabă fratele tău unde ai fost...

Ea se ridică dintr-o singură mișcare, își scutură fustele și își aranjă părul la tâmplă.

– Mă descurc eu cu Owen.

– Știu. Dar nu ar fi trebuit să... eu nu ar fi trebuit să...

O strălucire languroasă și satisfăcută îi cuprinse chipul.

– Mă bucur că am făcut asta. Și îți mai spun ceva. Abia aștept să o facem din nou.

Înainte ca el să poată protesta – cu siguranță această întâmplare nu avea să se mai repete –, ea trecu de el, zâmbindu-i obraznic peste umăr.

Urmărind-o cu privirea până se pierdu printre umbre înspre casă, o teamă i se strecură în gânduri. Avea același sentiment îngrozitor pe care cineva îl are când calcă plin de neatenție într-o groapă cu noroi.

Dar știa cu certitudine un lucru – nimic din lumea aceasta nu avea să îl împiedice să plece în expediție. Nimic. Și mai ales, nimeni.

Olivia dormi până târziu a doua zi – până la două fără un sfert. Săruturile erau, aparent, extenuante.

Nu își chemă camerista, însă se îmbracă într-o rochie de zi verde cu dungi, își prinse părul într-un coc la ceafă și se îndreptă grăbită către camera alăturată, care era dormitorul lui Rose. Nu avusese șansa seara trecută să îi povestească surorii sale despre sărut.

Aproape strălucind de entuziasm, Olivia bătu la ușă.

– Intră! Rose stătea pe un scaun la geam cu picioarele ghemuite sub ea și cu o carte în poală. În sfârșit, te-ai trezit, îi spuse ea, zâmbind cald.

Olivia se aruncă în pat, căzând de-a dreptul pe spate. Uitându-se la tavan, spuse:

– Ce dimineață... ăăă.. după-amiază frumoasă!

– Ești destul de fericită. A mers totul bine cu domnul Averill?

Olivia se uită la Rose și zâmbi larg.

– Cred că poți să începi să-i spui James. Va fi, la urma urmei, cumnatul tău.

Desigur, glumea în legătura cu asta. Poate. Dar nu tocmai.

Ochii lui Rose se căsară.

– Să înțeleg că întâlnirea a decurs nemaipomenit de bine.

– A fost un început excelent. Chiar mai bun decât mă așteptam. M-a sărutat, Rose. Nu un sărut cast sau frățesc, ci unul plin de pasiune.

Cum ar fi putut să îi illustreze în cuvinte un sărut atât de pătimaș surorii sale?

– Ce ai făcut?

– I-am răspuns la sărut. L-aș fi sărutat toată noaptea dacă nu ar fi insistat să îmi protejeze reputația.

– Cred că asta a fost foarte înțelept din partea lui, spuse Rose cu diplomatie.

Olivia oftă.

– Și galant.

– Asta înseamnă că și-a schimbat planurile?

Ah, desigur – Egiptul.

– Nu prea am avut timp să discutăm de călătoria lui, dar lucrul important este că acum știe despre sentimentele mele față de el, și sunt sigură din felul în care m-a sărutat că și el simte ceva pentru mine.

– Iubire?

Olivia se ridică și își coborî picioarele peste marginea patului.

— Nu cred — cel puțin nu încă. Dar vom avea timp și de asta. Seara trecută a fost doar prima etapă a planului meu. În cel mai rău caz, am reușit să îl conving că nu mai sunt doar o fetișcană cu codițe.

În sinea sa însă, Olivia spera să fi reușit mai mult de atât. Acum că gustase din fructul interzis al pasiunii, și-l dorea mai mult ca niciodată.

— Mă bucur să te văd fericită. Rose se așează lângă Olivia și își trecu brațul subțire peste umerii ei. Meriți tot ceea ce-și dorește inimioara ta.

Inima ei și-l dorea numai pe James. Și alte părți ale corpului tânjeau după el.

Chiar atunci, camerista domnișoarei, Hildy, intră în dormitor cu un munte de cearșafuri curate în brațe.

— O zi bună, doamnele mele. Să revin mai târziu?

— Nu, te rog, rămâi, spuse Rose. Este momentul ca eu și Olivia să coborâm pentru a lua prânzul.

— O idee excelentă, consimți Olivia. Poate îi convingem pe Anabelle și pe Owen să ni se alăture.

— Excelența Sa este în salon, însă ducele este în biroul său cu domnul Averill.

Inima Oliviei își înteti bătăile aproape să-i iasă din piept și o strânse pe Rose de mână. Tare.

— Domnul Averill e aici?

Hildy puse cearșafurile curate pe un scaun, se încruntă la pernele teșite de pe scaunul de citit al lui Rose și începu să le aranjeze.

— Desigur, doamna mea. A sosit tocmai când urcam eu pe scări. Domnul Dennison i-a spus că îl va conduce în biroul Excelenței Sale.

Olivia sări din pat și veni lângă Hildy.

— Cum arăta?

Hildy îi aruncă Oliviei o privire îngrijorată și confuză.

— La fel ca întotdeauna domnișoară, impunător, plin de sine și puțin cam supărat pe lume.

— Nu Dennison. Domnul Averill.

— Oh! Obrajii cameristei se îmbujorară. Presupun că arăta bine. În formă. Și destul de serios.

— Mulțumesc, Hildy, spuse Rose. Ne poți lăsa câteva minute pe mine și pe Olivia?

— Desigur.

Făcu o reverență scurtă și plecă, închizând ușa după ea.

Olivia se întoarse către Rose care stătea încă pe pat. Gura nu i se îndura să întrebe ceea ce o măcina, așa că o întrebă din ochi. Mereu reușiseră să comunice în acest fel. *Oare faptul că James îl vizitează pe Owen înseamnă ce cred eu că înseamnă?*

Rose inspiră adânc.

– Din ce alt motiv ar putea fi aici? Are o întrevedere privată cu fratele tău a doua zi după ce te-a sărutat pe terasa lordului Easton.

– Imposibil așa ceva. Genunchii Oliviei începură să tremure; căzu pe spate și se adânci ușor în scaun.

Fața angelică a lui Rose se aprinse de un zâmbet larg.

– Chiar în acest moment, domnul Averill este jos, probabil cerându-i binecuvântarea pentru a se căsători cu tine. Doamne, Dumnezeu! Cum ar trebui să procedăm?

Olivia își șterse palmele umede pe partea de jos a rochiei de zi care, acum că se gândea mai bine, era prea simplă pentru a accepta o cerere în căsătorie în ea.

– Hai să o chemăm pe Hildy înapoi. Apoi toate trei ne putem retrage în camera mea unde am să mă schimb într-o rochie mai drăguță, iar Hildy poate să-mi aranjeze cumva părul.

Rose icni – ceea ce nu era ceva obișnuit la ea – și sări în sus, îmbrățișând-o pe Olivia,

– Mă bucur așa de mult pentru tine!

Olivia clipi, înlăturând lacrimile care începuseră să îi tulbure vederea. Dacă cererea lui James urma să fie măcar pe jumătate așa minunată pe cât și-o imaginase ea, astăzi urma să fie cea mai fericită zi a vieții ei.

– Averill. Huntford îl invită pe scaunul din fața biroului său și se lăsă pe spate, întinzându-se de parcă fusese aplecat peste un tom imens timp de ore bune. Aveam de gând să trec pe la biroul tău mai târziu.

James își petrecuse acolo mare parte din dimineață. Își făcuse procese de conștiință pentru comportamentul său din seara anterioară – un subiect pe care nu avea de gând să îl abordeze deloc cu Huntford. Dar știa că ducele dorea să discute niște afaceri.

– M-am gândit să te scutesc de un drum. Mă îndrept către Lacuri.

Poate dacă reușea să pună trei sute de kilometri între el și Olivia, s-ar fi simțit mai puțin vinovat.

— Doamne, Dumnezeuule! Pentru cât timp?

James ridică din umeri.

— Câteva săptămâni.

Sau oricât de mult i-ar fi luat Oliviei ca să înțeleagă că nu există un viitor pentru ei. Erau șanse destul de mari ca o frumusețe de rangul ei să aibă un nou iubit până la sfârșitul săptămânii.

Huntford își îngustă privirea.

— Nu îți stă în caracter să pleci din oraș dintr-odată. Tu nu ieși nici măcar să bei fără un plan bine stabilit.

— Nu prea mai am multe lucruri de care să mă ocup la Londra. Și există câteva situri arheologice pe care îmi doresc să le explorez.

Huntford rânji.

— Ah! Trebuia să ghicesc. Nu o să fie la fel pe aici fără tine. Arată spre etajeră. Bei ceva?

— Nu. James răspunse rapid. Sentimentul de vină îl gâtuia ca o lavalieră strânsă prea mult. Cu cât mai repede încheia această întrevvedere și pleca din casa Oliviei și din Londra, cu atât mai bine. Despre ce anume voiai să discutăm?

— E un subiect sensibil și... complicat. Huntford oftă și își uni degetele. E în legătură cu sora mea.

Fir-ar să fie! Probabil era o speranță deșartă să se aștepte să discute despre Rose. Dacă îi văzuse cineva pe James și pe Olivia împreună și îi spusese lui Huntford? Nu părea furios, dar ducele era faimos pentru alura sa impenetrabilă.

Făcând un efort, James reuși să formuleze întrebarea:

— Care soră?

— Olivia.

Huntford se încruntă peste degetele sale împreunate înspre James pentru câteva clipe care părură o eternitate. Apoi deschise unul dintre sertarele din dreapta ale biroului, se aplecă și scoase o scrisoare împăturită și sigilată pe care o puse pe birou în fața lui.

James răsuflă din greu. Oricât ar fi fost de absurd, se simțea ușurat că Huntford scosese o scrisoare și nu, cine știe, o armă. Cu toate acestea, încă nu era lămurit. Înclinându-și capul către scrisoare, întrebă:

— Ce e asta?

Huntford îi aruncă o privire dezgustată scrisorii.

– A sosit prin mesager ieri – de la avocatul tatălui meu, Neville Whitby.

James clipi. Ducele de dinainte murise de cel puțin cinci ani și, deși nu discutase niciodată acest lucru cu prietenul său, James presupunea că zvonurile erau adevărate. Tatăl lui Huntford, cu inima frântă când ducea să îl trădase, se sinucisese trăgându-și un glonț în cap. Chiar în biroul în care se aflau ei acum.

– Îl cunosc pe Whitby. Continuă, îl încurajă James.

– Se pare că tatăl meu a făcut o adăugire neobișnuită în testamentul său. Scrisoarea aceasta trebuia să îi parvină Oliviei cu ocazia aniversării celor douăzeci și unu de ani ai săi.

James clătină din cap, convins că auzise greșit.

– Olivia are douăzeci și unu de ani?

– Aproape douăzeci și doi. Whitby spunea că a uitat complet de această scrisoare.

– Tatăl tău a lăsat și alte instrucțiuni?

Huntford pufni în râs.

– Nici una. Doar faptul că nimeni, în afară de avocat, nu trebuia să știe de scrisoare până ce Olivia nu împlinea douăzeci și unu de ani. Moment în care trebuia să îi fie înmănată.

James analiză posibilitățile pentru câteva momente. Umbrele întunecate de sub ochii ducelui sugerau temerile acestuia. Scrisoarea putea renaște durerea care o încercase Olivia când mama sa o părăsise, iar tatăl său își luase propria viață.

– Există o scrisoare separată pentru Rose? întrebă James.

– L-am întrebat pe avocat dacă voi primi una și când Rose va împlini douăzeci și unu de ani. Whitby a jurat că aceasta este singura.

– Olivia nu știe despre ea?

– Nu. Huntford îl privi drept în ochi. Eu și Whitby, alături de tine, acum, suntem singurii care știm de existența scrisorii. Ești singura persoană în care am suficientă încredere pentru a-i împărtăși acest lucru. Ducele se ridică, se îndreaptă spre fereastră și se uită afară. După tot acest timp, sora mea părea în sfârșit să se fi împăcat cu sfârșitul brutal și brusc al tatălui meu. Rose se simte mult mai bine – deși este mai rezervată decât obișnuia să fie –, iar Olivia pare să se fi maturizat în ultimul timp.

James își reținu o grimasă. Într-adevăr crescuse.

– Speram să se logodească până la finalul sezonului social, continuă Huntford. Însă acum... avem această situație.

James tuși, recunoscător că ducele nu se uita la el și nu putea vedea valurile de transpirație care îi invadaseră fruntea.

– Poate că scrisoarea conține niște lucruri fără importanță, spuse James. Poate că tatăl tău i-a deschis un cont Oliviei.

– Mi-e greu să cred că a făcut asta pentru Olivia și nu și pentru Rose. Le adora pe amândouă.

– Poate este vorba de o poveste de familie pe care voia să i-o transmită fiicei sale celei mari, sugerează James.

– Nu prea cred, spuse Huntford, întorcându-se să se uite drept la el. Tatăl meu nu era în toate mințile cu câteva zile înainte de moartea sa, și cred că scrisoarea fost scrisă atunci. Sunt sigur că ai auzit zvonurile legate de circumstanțele morții sale. Totul este adevărat. Când mama mea a fugit pe continent cu unul dintre amanții săi, tatăl meu nu a putut să accepte acest lucru. S-a împușcat. Ducele făcu o grimasă. Nu am discutat cu nimeni despre asta până acum – în afară de sora mea și Belle.

Cuvintele „îmi pare rău” îi stăteau lui James pe limbă, dar nu părea că prietenul său ar avea nevoie să fie compătimit. Ducele avea nevoie de o soluție pentru problema cu care se confrunta acum și, James nu putea decât să îl ajute să ia o decizie.

– Dacă tatăl tău a redactat scrisoarea cu câteva zile înainte de a muri, așa cum suspectezi, ar putea fi un soi de justificare.

– De asta mă și tem. Poate să redeschidă răni care s-au închis de mult. Și ce scop ar avea acest lucru, în afară de a descrie profunzimea suferinței lui?

– Poate fi o scrisoare prin care își cere iertare.

– Am luat și asta în considerare. Dar noi deja l-am iertat. Mie mi-a luat cel mai mult și îmi este rușine de acest lucru, dar până la urmă tot ne-am împăcat cu ideea.

James își frecă bărbia și analiză tot ceea ce aflase de la prietenul său.

– Așa cum ai dedus deja probabil, ai patru căi de acțiune.

Huntford ridică o sprânceană.

– Prima?

– Du la îndeplinire dorința testamentară a tatălui tău și dă-i Oliviei scrisoarea. Ca avocat al tău, te-aș sfătui să faci acest lucru.

Ducele se încruntă.

– Următoarea?

– Ai putea citi scrisoarea și să decizi tu însuși dacă vrei să i-o dai Oliviei sau nu.

– Lasă-mă să ghicesc, nu mă sfătuiești să fac acest lucru.

James îi aruncă un zâmbet umil prietenului său.

– Într-adevăr. Din motive legale, desigur, dar și pentru că cel mai probabil pe Olivia o va deranja acest lucru.

Huntford încuviință.

– A treia opțiune?

– Distrugi scrisoarea. Pretinzi că ea nu a existat, și Olivia nu trebuie să afle.

Ducele se plimba prin fața ferestrei.

– Sună tentant. Viețile noastre sunt atât de bune momentan – de ce să stric acest lucru?

James oftă.

– Ca prieten al tău, bineînțeles că înțeleg de ce ai dori să o scutești pe Olivia de suferințe care nu sunt justificate, însă...

– Însă ce? întrebă Huntford.

– Olivia este o femeie în toată firea. Poate că ar fi momentul să o tratezi ca atare. James era sigur că urma să plătească pentru această observație data viitoare când aveau un meci de box. Mai mult, îndrăzni el, dacă distrugi scrisoarea, nu o mai poți reface.

Huntford se uită încruntat spre scrisoare de parcă abia aștepta să-i dea foc.

– Asta era și ideea.

– Într-adevăr. Dar odată cu trecerea săptămânilor, lunilor și a anilor, s-ar putea să îți regreți decizia. S-ar putea să îți pară rău că nu ai aflat ultimele cuvinte ale tatălui tău.

– Fir-ar să fie, Averill! Uneori mi-aș dori să nu ai atât de multă integritate.

Doamne Sfinte, dacă prietenul său ar fi știut...

– Mă gândesc că mai există o opțiune. În situațiile dificile, deseori este cea mai prudentă, adăugă James, nerăbdător să schimbe subiectul.

– Care ar fi aceea?

– Să nu faci nimic. Așteaptă. Acordă-ți timpul necesar pentru a analiza toate posibilitățile. La o privire de ansamblu, câteva săptămâni

sau luni nu reprezintă o diferență prea mare, însă niște timp în plus ți-ar putea clarifica câteva aspecte.

– Așteaptă, își repetă ducele în barbă. Îmi place asta.

James se relaxă puțin. Huntford părea să fi primit răspunsul pe care și-l dorea – cel puțin pentru moment –, ceea ce însemna că James putea pleca. Era atât de nerăbdător să plece încât dacă nu ar fi fost complet deplasat, și-ar fi bătut amicul pe spate și ar fi tulit-o pe ușa din față. Ridicându-se ușor din scaun, spuse:

– Ei bine, dacă nu-ți mai pot fi de ajutor cu nimic altceva...

– Ba da.

James își păstră privirea indiferentă, însă în gândul său tuna și blestema. În mod normal, ar fi făcut orice pentru Huntford, însă situația aceasta era diferită – era vorba de Olivia.

– Cum pot să te ajut?

Huntford merse la biroul său, luă scrisoarea și i-o întinse lui James. James nu își îndepărtă mâinile de corp.

– Nu înțeleg.

– Ia asta, spuse ducele. Până când mă decid ce am de gând să fac.

Oh nu! Nu, nu, nu.

– De ce nu o închizi într-un sertar?

– Pentru că aș avea cheia. Nu am încredere în mine însumi. Dacă știu unde este, o să fiu tentat să o citesc. Sau să o ard. Nici una dintre aceste opțiuni nu ar fi drepte față de Olivia. Ia-o – scutură scrisoarea pentru a-și accentua rugămintea – și păstrează-o undeva în siguranță.

James întinse palmele, refuzând.

– Este vorba de o problemă de familie. Nu ar trebui să mă amestec.

Ducele aruncă scrisoarea pe birou și se cufundă în scaunul său, învins.

– Îmi cer scuze. Nu am să îți mai răpesc timpul. Mulțumesc că ai trecut pe aici și pentru sfaturile excelente. Am să...

– Fie. James era convins că o să ajungă să regreta această decizie.

Huntford îi aruncă o privire plină de speranță.

– Am să păstrez scrisoarea pentru un timp. James o luă și o puse în buzunarul de la piept. Cu toate acestea, am să ți-o returnez înainte de a pleca în Egipt.

Ducele clipi profund ușurat.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Te rog transmite-le salutările mele lui Anabelle și...
ăăă... surorilor tale.

Peste câteva momente, James avea să pornească la drum în trăsură sa, lăsând în urma sa Londra, privind-o pentru ultima dată prin fereastra trăsurii. Vizitiul său, Ian, susținea că poate ajunge la destinație în trei zile. James deja încărcase trăsura cu hainele și uneltele de care avea nevoie pentru a explora Westmorland timp de câteva săptămâni și abia aștepta să plece.

Huntford se ridică, se apropie de James și îl bătu pe spate.

– Am să te conduc afară.

Ajunseră în foaier. Dennison tocmai îi înmâna lui James pălăria, când ușa salonului se dădu de perete și un nor de mătase roz și panglici își făcu apariția.

– James, ce surpriză plăcută!

Ei bine, ar fi trebuit să se aștepte la asta.

– Ce plăcere să vă văd, Lady Olivia.

Capitolul 3

Expirat. (1) Cu referire la ceva care nu mai este valabil. (2) Mort, terminat, ca în exemplul: „O fată încă disponibilă pentru căsătorie la venerabila vârstă de douăzeci și doi de ani era considerată expirată”.

Când îl zări pe James, Oliviei i se opri respirația în piept – ca de obicei. De fiecare dată când îl vedea, devenea și mai atractiv. O idee stranie, însă dovada era chiar în fața ei. Pantalonii mulați ai lui James, din piele de căprioară, îi evidențiau șoldurile înguste și coapsele musculoase. Iar partea din spate era perfectă. alungită, perfect conturată și... numai bună de strâns în mâini.

Amintindu-și că și fratele său se afla în foaier, își ridică cu regret privirea dinspre pantalonii lui James.

Din fericire, el era chipeș peste tot. Părul său de un castaniu șters se ondula ușor la vârfuri, invitând-o să își treacă degetele prin el. Buzele lui pline, ușor despărțite, îi dădeau ghes să îl sărute.

În curând, se gândi ea, va fi al ei – să îl sărute, să îl îmbrățișeze și să îl iubească.

Cu toate că... ceva părea să lipsească.

Olivia și Rose se așteptaseră ca James să vină să o caute în salon după întâlnirea cu Owen. Olivia exersase câteva poziții în care să îl primească – privind pe fereastră, studiind cu atenție o carte, citind cu atenție o partitură la pian – doar pentru a putea să pară surprinsă să îl vadă pe James când acesta ar fi căutat-o.

Dar el nu o făcuse.

În schimb, avea pălăria în mână, părând să fie pe punctul de... de a pleca.

Olivia îi aruncă o privire lui Owen. Numai Dumnezeu știa cât de intimidant putea să fie. Dacă îl descurajase pe James în vreun fel, împotrivindu-se ideii mariajului lor...

Ei bine, urma să aibă nevoie de cel puțin un an pentru a-l ierta.

În orice caz, nu-l putea lăsa pe James să plece fără să discute cu el.

Înainte de a apuca să mai facă un singur pas spre ușă, îl întrebă:

– V-aș putea convinge, domnilor, să ne țineți companie? Tocmai voiam să ne așezăm la ceai.

James deschise gura ca să răspundă, însă Owen îl întrerupse.

– Mulțumim, dar Averill se grăbește. Mă tem că deja i-am răpit prea mult din timp.

– Serios? Cu ce motiv, mă rog? Întrebă ea cu un avânt destul de mare, chiar și pentru ea.

– O problemă de afaceri, spuse Owen. Și s-a rezolvat, nu, Averill?

– Da, pentru moment.

Olivia se uită de la James la Owen și înapoi. Cum de îndrăzneau să o numească o problemă de afaceri? Și de ce nu lupta Averill de partea ei? De ce nu lupta de partea lor?

Rose puse o mână blândă pe brațul Oliviei.

– Ar trebui să îl lăsăm pe domnul Averill să plece. Apoi se întoarse către James.

– Sperăm să vă revedem curând. Poate ne veți acompania mâine-seară la cină?

– Mă tem că nu pot. Deși James răspundea invitației lui Rose, îi aruncă o privire plină de scuze Oliviei. Plec din oraș o perioadă.

În momentul acela Oliviei îi pică fisa.

Vizita lui James nu avea nimic de-a face cu ea. Nici vorbă de vreo cerere în căsătorie. De fapt, era pe punctul de a părăsi Londra – fără să-și ia măcar la revedere.

Se simți complet ofensată și se înroși. Slăbită, întrebă:

– Unde?

– La Lacuri, răspunse el vag.

Fără să-și dea seama de suferința ei, Owen îi făcu semn lui Dennison să deschidă ușa.

– O plăcere să vă revăd, Lady Rose, Lady Olivia.

James se înclină de complezență în direcția fiecăreia și o clipă mai târziu... dispăru.

Owen se îndreptă spre scări.

– O să-mi petrec după-amiaza cu Anabelle și cu bebelușul. Ne vedem la cină?

– Desigur, răspunse Rose.

Când Owen nu le mai putea auzi, o apucă pe Olivia de după umeri.

– Îmi pare rău, Liv. Hai să ne așezăm și să bem niște ceai.

– Vreau doar să merg în camera mea, spuse Olivia, uimită că încă nu se prăvălise într-o bulă plângăcioasă de mătase roz. A fost prostesc să presupun că...

– Nu, empatiză Rose, nu a fost.

– În orice caz, am nevoie de niște timp să reflectez.

– Pot să te însoțesc și să te ajut să-ți scoți rochia.

Olivia clătină din cap cu un zâmbet încrezător.

– Mă descurc.

Rose oftă.

– Foarte bine, dar trebuie să îți spun un lucru. Știi că țin destul de mult la domnul Averill, dar dacă nu a înțeles până acum ce comoară ești, atunci poate că nu te merită.

În ciuda eforturilor disperate ale Oliviei de a păstra aparențele, o lacrimă rebelă îi alunecă pe obraz.

– Poate că doar are nevoie de mai mult timp ca să înțeleagă ce comoară sunt.

Un zâmbet mândru i se strecură lui Rose pe față.

– Așa te vreau.

Olivia își îmbrățișă sora și se refugie în intimitatea camerei sale, unde nu trebuia să pară plină de viață sau puternică și putea plânge în voie dacă dorea.

Și exact asta făcu.

Câteva ore mai târziu, când veni ora cinei, Olivia pretinse că are o migrenă. Anabelle trimise o tavă sus, însă aceasta rămase pe noptiera Oliviei, neatinsă. Nici măcar aromele fripturii la cuptor și a sosului nu o tentau.

Apetitul ei dispăruse, la fel ca James.

Doamne, Dumnezeuule, gândurile ei melodramatice erau penibile – chiar și în mintea ei.

Fusese o prostituată când se așteptase să fie cerută în căsătorie, în ciuda sincronizării vizitei pe care Owen o primise. Abia acum conștientiza cât fusese de stupid comportamentul ei, plângând după el, când era clar că el nici măcar nu se preocupase de persoana ei. În schimb decisese să dispară pentru câteva săptămâni la Lacuri, unde avea să sape după fosile sau să admire pietroaie sau ce susținea el că făcea.

Adevărul dureros era că nu dăduse vreodată vreun semn cum că ar ține la ea.

Cu mica excepție a evenimentului pe care ea îl numea acum Sărutul.

Îl retrăia în gând mereu, întrerupându-se pentru un moment când Rose veni să vadă ce mai făcea și încă o dată când intră Hildy pentru a lua tava cu cina. Somnul nu o cuprinse până la orele mici ale nopții, și chiar și atunci James îi invadă visele, aducându-i momente neprețuite de fericire într-o clipă pentru ca în următoarea să îi frângă inima.

Când se trezi a doua zi dimineată, se simțea puțin mai bine, dar tot nu era suficient de încrezătoare ca să coboare la micul dejun și să dea ochii cu sora, fratele și cumnata sa, toți la fel de bine-intenționați. Din fericire, Hildy sosi cu tava cu ceai, aducând și fursecuri și biscuiți.

– Să vă pun niște ceai, milady? întreabă camerista și zâmbi plină de speranță.

– Nu, mulțumesc. Am să mă ocup singură.

Camerista îi aruncă o privire sceptică Oliviei. După ce plânsese o mare parte din noapte și uitase să își îndeplinească părul înainte de a adormi tun, probabil că arăta ca o sperietoare.

Cu un zâmbet reținut și o înclinare a capului acoperit de bonetă, camerista o părăsi pe Olivia.

În cele din urmă se ridică din pat și se îmbracă în rochia de casă. Reuși chiar să ia câteva guri de ceai în timp ce stătea pe scaun și se uita pe fereastra care dădea înspre grădina lor de flori.

Ceaiul se răci, iar Olivia pierdu noțiunea timpului. Studia o pânză de păianjen care era chiar lângă fereastră când un ciocănit în ușa camerei îi atrase atenția. Se uită în jos și constată că încă mai ținea cana și farfurioara. Pete maro îi pătaseră rochia acolo unde vărșase din ceai. Rămășițele unui fursec lăsaseră firimituri în poala ei.

Doamne, era complet răvășită!

– Intră!

Anabelle intră alături de Rose, arătând de parcă murise cineva.

În spatele ochelarilor, Anabelle își îngustă ochii gri.

– Cum te simți?

– Sunt sigură că voi supraviețui, spuse Olivia.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși să își adune suficientă energie.

– Am fost îngrijorați pentru tine. Belle se așează pe taburetul din fața scaunului Oliviei. Te-a supărat ceva anume?

Olivia îi aruncă o privire lui Rose, care clătină din cap. Nu credea că Rose îi mărturisise ceva lui Anabelle despre Sărut, însă se simți ușurată să primească confirmarea tăcerii acesteia.

Cele trei femei fuseseră foarte apropiate de când Belle, o croitoareasă talentată, fusese angajată să le croiască garderobe noi Oliviei și lui Rose.

După ce Belle se măritase cu fratele lor, Olivia și Rose se apropiaseră foarte mult de ea. Cele trei femei aveau puține secrete, însă sărutul lui James era o chestiune complicată deoarece acesta era prietenul cel mai bun al lui Owen, iar Owen era soțul lui Belle.

Nu numai că întreaga situație o amețea pe Olivia, dar îi și amintea cu tristețe de faptul că, deși Anabelle ducea o viață romantică ca în povești, Olivia nu părea să aibă parte de același lucru.

Belle continuă să se uite la Olivia cu o mină întrebătoare.

– Poți să îmi spui.

– Știu. Mulțumesc pentru grijă. Doar că nu sunt în apele mele. O să-mi revin în câteva zile.

– Câteva zile? Belle îi aruncă o privire îngrijorată lui Rose înainte de a-și îndrepta atenția către Olivia. Asta nu-ți stă în fire. Dacă pot să te ajut în vreun fel, te rog să-mi spui. Trebuie să îți amintești că, atunci când totul părea pierdut, datorită ție am reușit să mă împac cu Owen. Îți sunt îndatorată pe veci.

Olivia nu era pregătită să își împărtășească întreaga suferință sau umilință. Însă dragostea ei pentru James nu era tocmai un secret.

– Presupun că sunt tristă că James pleacă în Egipt la sfârșitul verii. Speram să li schimb hotărârea în următoarele luni, dar de vreme ce deja se află la jumătate de țară de noi – vocea ei avea reflexii de cinism însă nu îi păsa – nu voi avea această oportunitate.

– Oh! Anabelle se așază lângă ea și își puse brațele pe umerii ei. Îmi pare rău, draga mea. Știu cât de mult ți-nea la el.

Rose îi luă locul lui Belle pe taburet.

– Nu e de mirare că ești atât de îndurerată, spuse ea. Chiar de mică erai atașată de el.

Olivia știa că Belle și Rose încercau să empatizeze cu ea, dar nu aveau cum să înțeleagă. Foloseau expresii de genul „țineai la el” și „erai atașată de el”, când ceea ce Olivia simțea pentru James era de o mie de ori mai puternic. Și nu era la trecut.

Îl iubise înainte. Îl iubea și acum.

– Vă mulțumesc amândurora pentru susținere, reuși Olivia să spună. Vă rog să mă iertați dacă dispoziția mea tristă v-a îngrijorat. Sunt sigură că îmi voi reveni cât de curând.

Cu toate acestea, pe dinăuntru se simțea frântă, goală.

– Înțelegem, spuse Belle. Trebuie să îți acorzi atât de mult timp cât simți că ai nevoie.

– Putem să îți găsim o scuză pentru balul de mâine-seară, spuse Rose, și la serata lui Lady Bramble de poimâine-seară.

– Spuneți-le tuturor că m-am îmbolnăvit. Sau că am o varicelă urâtă. Sunt sigură că o să se bârfească mult pe tema asta, dar de aia nu mai pot eu.

– Am o idee, exclamă Belle. Îi dădu o șuviță de păr după ureche Oliviei. Poți să pleci din Londra pentru o perioadă. Să-ți vizitezi una dintre mătuși. Știu că mătușa Eustace ar fi absolut încântată să îi ții companie.

– E adevărat, adăugă Rose. Scrisorile ei întotdeauna se încheie cu o invitație pentru noi de a o vizita. Nimic nu ar face-o mai fericită.

– Sunt o companie deplorabilă momentan, spuse Olivia, însă ideea de a părăsi Londra pentru câmpurile pline de verdeață și podurile pitorești de piatră din Oxfordshire o tenta. Putea mânca zeci de fursecuri și să se îndestuleze pe cinste cu diverse mâncăruri. Lăsați-mă să mă gândesc la asta!

– Putem să-ți aducem ceva acum? întrebă Belle. Un ceai proaspăt sau o carte nouă?

- Nu, dar vă mulțumesc pentru tot.

- Owen își face griji pentru tine, recunosc Belle. Dacă nu ai să cobori în curând o să insiste să cheme doctorul. Crezi că poți să cobori la cină?

- Am să încerc.

Belle și Rose o sărutară pe rând pe frunte înainte de a o lăsa singură să ia o decizie.

Poate o vizită la mătușa Eustace era o idee bună. N-avea decât să se obișnuiască cu ideea că avea să rămână fată bătrână. Ce metodă mai bună de a face asta decât ținându-i companie unei văduve drăguțe de șaptezeci de ani cunoscută pentru turbanele ei albastru-deschis? În cel mai rău caz, vizita i-ar fi permis Oliviei să plece din Londra și să aibă timp să-și lingă rănilor.

Doar dacă... Olivia sări din scaun și începu să se plimbe prin fața ferestrei. Gândul la călătorie îi sădise în minte o mică sămânță a unei idei și făcu să îi înflorească o speranță în inimă. Doar că avea altă destinație în cap.

Pur și simplu nu era gata să renunțe la James.

În loc să se axeze pe durere și pe refuzul său, își imaginează zâmbetul lui îndrăzneț și umerii largi. În loc să-și amintească salutul său grăbit, se bucura de amintirea săruturilor sale lente și a mângâierilor blânde.

Însă împletirea pasională a limbilor lor și modul pătimaș în care se înfruptaseră unul din altul – deși incredibil de minunate – nu fuseseră părțile cele mai frumoase ale serii.

Acel moment fusese cel în care James întrerupsese plin de regret sărutul și se uitase la ea de parcă o vedea pentru prima oară. Iar ochii săi întunecați străluciseră ca și cum ceea ce vedea îi plăcea foarte mult.

Poate că nu își dăduse încă seama, însă privirea sa apreciativă și admirativă îi spusese ceea ce cuvintele lui refuzau să o facă – că ținea la ea. Și nu doar ca prieten.

Olivia își împroșcă fața cu apă rece și își trase o perie prin părul încurcat. James nu și-ar fi dorit o doamnă plângăcioasă și fandosită. El își dorea aventuri și entuziasm.

Din fericire, aventura și entuziasmul erau specialitățile ei.

Nu avea să se mai ascundă în camere întunecate și să plângă până ce ochii ei ajungeau să fie niște dungi umflate și roșii. Și pentru

numele lui Dumnezeu, o terminase cu fursecurile. Se duse la căruțul cu ceai, luă saleurile rămase și le aruncă pe geam păsărilor.

Zâmbi, simțindu-și vechea atitudine revenind încetișor.

Când Rose veni într-un sfârșit să vadă ce face, Olivia deja o chemase pe Hildy și se îmbrăcase pentru cină. Camerista reuși să îmblânzească șuvițele Oliviei pieptănându-le într-un coc simplu cu câteva fire răzlețe. Rose făcu o observație cu privire la cât de bine arăta – puțin prea entuziasmată pentru gustul Oliviei. Cu toate acestea, presupunea că, dacă îi ignorai figura pământie și ochii umflați, nu ți-ai fi dat seama ce epavă fusese în ultimele două zile.

– Am rugat bucătăreasa să gătească felul tău favorit – șuncă fiartă înăbușit – pentru masă, spuse Rose. A insistat să gătească și saleurile acelea care îți plac ție foarte mult.

Fir-ar să fie! Avea să înceapă de mâine să nu mai mănânce dulciuri.

– Ce drăguț! Mulțumesc.

Rose întinse o mână, ajutând-o pe Olivia să se ridice.

– Putem să ne alăturăm lui Owen și lui Anabelle în salon?

– Da. Olivia zâmbi larg. Pot să te rog ceva înainte să mergem?

– Orice.

– M-am gândit la sugestia ta și a Bellei – în legătura cu vizita la mătușa Eustace – și cred că o pauză de la viața de oraș este exact ce îmi trebuie. Doresc să plec cât mai curând posibil.

– Putem pleca mâine-dimineață dacă vrei.

Olivia clătină din cap.

– Ești o scumpă și o soră mai bună decât merit. Dar vreau să merg singură – deși probabil că va trebui să o iau măcar pe Hildy.

Rose îi aruncă o căutătură plină de suspiciune.

– Spui asta doar pentru că nu vrei să ratez evenimentele care vor mai fi în acest sezon social? Pentru că te asigur că...

– Nu, nu acesta e motivul. Dar am avut o stare de spirit deplorabilă, și ultimul lucru pe care-l vreau e să trebuiască să o înduri și tu timp de două săptămâni. Și sinceră să fiu, prefer să rămân singură cu gândurile mele.

Olivia avea desigur alte motive, dar cu cât știa Rose mai puțin, cu atât mai bine.

Rose păru ușor dezamăgită, dar încuviință.

– Ce voiai să mă rogi?

– Ajută-mă să-l conving pe Owen că trebuie să mă lase să mă duc. Olivia își mușcă buza îngrijorată. Fratele ei putea fi cu adevărat încăpățânat. Era o trăsătură de familie. Făcuse o aluzie – nu foarte discretă – că ar cam fi momentul să îmi caut un soț. Nu va fi de acord să mă ascund la țară.

– Atunci trebuie să îl convingem de necesitatea acestui lucru pentru fericirea ta, spuse Rose.

Inima Oliviei bătu și mai repede.

– Chiar este.

– Sunt sigură că și Anabelle ne poate ajuta în acest sens, spuse Rose. Să vizitezi mătușa a fost ideea ei.

– Am să-i scriu mătușii Eustace după cină și am să-i spun că ar trebui să ajung până la sfârșitul săptămânii.

Oliviei nu-i venea să creadă ce curaj avea.

Dar dacă învățase ceva după plecarea mamei sale și suicidul tatălui său era faptul că niciodată nu știai cât timp aveai la dispoziție cu oamenii pe care îi iubeai. Nu îl putea lăsa pe James să se ducă în Egipt fără să recunoască faptul că între ei exista o conexiune. Mai ales nu după sărutul acela.

Avea un număr impresionant de aventuri la activ, însă aceasta... acest plan nu se compara cu nimic din ceea ce făcuse până atunci. O năpădiră sentimente la fel de puternice de vină, speranță și entuziasm.

Câteva comitate o separau de James în seara aceasta, dar această situație nu avea să mai dureze mult.

Capitolul 4

James stătea în camera întunecată și rece, dar surprinzător de însuflețită a barului din singurul han din Haven Bridge, discutând cu vizitiul său, Ian, și câțiva dintre sătenii care și-l mai aminteau de ultima oară când îl vizitase pe unchiul Humphrey. Cât timp trecuse? Patru ani? Poate cinci. Prea mult timp. Unchiul Humphrey fusese cea mai apropiată figură paternă din viața sa, omul care îi trezise dragostea pentru antichități și îi susținuse pe el și pe Ralph așa cum putuse. Întorcându-se la Haven Bridge se simțea ca și cum revenea acasă.

Când James ajunsese în micul și pitorescul sat cu trei zile în urmă, aproape că se lăsase seara. Îi aruncase lui Ian câțiva gologani și îl trimisese să vadă de cai, să facă rost de cină și să bea ceva. Între timp, James o pornise în pas vioi pe o mică potecă pietruită, continuând pe un deal abrupt de pământ care îl dusesese pe vârful ierbos al acestuia. Fusesse surprins că reușise să găsească drumul către locul său favorit din copilărie cu atâta ușurință după toți acești ani, dar ajunsese în vârf taman la țanc pentru a asista la apusul înflăcărat care se lăsa în spatele munților albaștri. Pereți de piatră fermecători se pierdeau pe câmpurile bogate pe care pășteau oile.

Luase o gură mare de aer rece de țară și în timp ce privea cum se prăvălea soarele înspre pământ, își dădu seama că drumul până la Haven Bridge, care durase trei zile, meritase din plin.

Deși imediat după aceea aproape că-și rupsesese gâtul încercând să coboare dealul și să-și croiască drum prin întuneric înapoi la han, dar măcar obținuse o poveste bună pentru seara pe care avea să și-o petreacă la bar.

A doua zi, James se duse în vizită la unchiul Humphrey, sperând că bătrânul încă mai era în putere și vioi. Deși slăbise și era mai cocârjat decât își amintea James, era încă rațional. Acesta încercă să-l convingă pe James să tragă la el, însă James nu dorea să deranjeze, așa că rămase la han. Își imagina o vară plină de dimineți în care urma să exploreze satul și împrejurimile, după-amiezi pline de discuții spumoase cu unchiul Humphrey și seri petrecute în bar.

Viața era frumoasă – atât de frumoasă încât aproape că uitase de scrisoarea care încă mai zăcea sigilată în buzunarul de la piept al jachetei sale. Ceea ce nu putea să uite însă erau durerea și dezamăgirea care se citiseră pe fața Oliviei în ziua în care părăsise Londra.

Se gândise doar la ea și la ceea ce era mai bine pentru ea când plecase. Acum se putea bucura de atenția altor pretendenți și să danseze și să flirteze cât de mult își dorea. Luă o gură mare de cidru, părându-i-se mai amar decât de obicei.

– Pe unde ai umblat azi, Averill? Gordon, un miner cu o barbă albă de urs, se așeză pe banca de vizavi de James și își trânti paharul pe jumătate plin pe masa de lemn.

– O fermă la est de aici, aproape de râu. Erau ruine peste tot, și par să existe niște ziduri îngropate dedesubt. Ce știi despre locul respectiv?

Bătrânul hohoti.

– Nu prea multe. Oamenii au găsit diverse lucruri – fragmente vechi de metal și piatră lustruită. De la ce crezi că sunt?

– Greu de spus, zise Averill ridicând din umeri. Ar putea fi de la o fortificație veche sau de la o biserică.

Gordon își mângâie barba.

– Pământul îi aparține lui Sully. Țicnitul ăla nu ar ști cum arată o...

Minerul se întrerupse în mijlocul frazei și în tot barul, care cu câteva secunde în urmă răsuna de mormăieli și injurături ale bărbaților care se aflau acolo, se așternu o liniște de mormânt.

Apoi Gordon fluieră lung, pe un ton jos.

James se întinse să vadă la ce se uita toată lumea. Două femei tinere – în mod clar o doamnă însoțită de camerista ei – intraseră în bar și se așezaseră la o masă într-un colț. Amândouă purtau pele-rine și bonete care le mascau trăsăturile, dar era clar că nu erau din Haven Bridge, iar acest lucru era suficient ca să trezească curiozitatea celorlalți.

Trăsăturile suple, însă feminine ale tinerei doamne atrăseseră ochii tuturor – inclusiv pe ai lui James.

– Ce crezi că fac aici? întrebă Gordon.

– Ei bine, este totuși un han, spuse James sec. Probabil călătoresc și au nevoie de un loc unde să petreacă noaptea.

Minerul îi făcu cu ochiul.

– Știam că ești mai mult decât un chip drăguț. Rămase cu privirea încetoșată atîntită asupra celor două femei. Nu a fost o mișcare prea inteligentă din partea lor să se așeze lângă Crutcher – el e un bădăran chiar și când nu e băut. Uite, deja se ia de ele.

James se răsuci pe bancă și îl privi pe Crutcher poticnindu-se în-spre masa doamnelor, împingând-o în perete.

– Domnule, voi fi nevoită să vă rog să vă întoarceți de îndată la locul dumneavoastră, spuse doamna pe un ton agitat. Sub atitudinea sa sfidătoare însă, James simți o urmă de frică.

Sperând să aplaneze situația, înaintă spre Crutcher, care hohotea de parcă cererea doamnei fusese poanta unei glume deșănțate.

– Haide, Crutcher, spuse James. Vino să stai cu mine și cu Gor-don! Îți facem cinste cu ceva.

Individul se chiorî la James, măsurându-l din cap până în picioare. Adversarii săi îl subestimau de obicei – și plăteau amarnic pentru asta, alegându-se cu un ochi învinețit sau cu o buză spartă.

– Nu mi-e sete.

James se postă lângă el relaxat, jucându-se cu o pietricică de pe jos cu vârful cizmei, însă continuă pe un ton ferm:

– Atunci vino măcar să stai cu noi!

– De ce aş vrea să vorbesc cu tine când aş putea să vorbesc cu aceste dame drăguțe?

Crutcher își puse mâna pe masa doamnelor și se aplecă peste ea, fruntea sa unsuroasă apropiindu-se la câțiva centimetri de ale lor. James nici măcar nu voia să își imagineze în ce hal putea să îi duhnească respirația.

Crutcher deschise gura să spună ceva, dar înainte de a putea să mai scape o singură remarcă necuviincioasă, James îl apucă de guler, îl trase de lângă masă și îl târî spre ușa din față a hanului. Bețivul dădu din mâini și trânti câteva scaune pe drum, dar cel puțin nu distrusese nimic. Încă.

Când ajunseră afară, James îl aruncă pe Crutcher cât colo.

Acesta ateriză în forță cu genunchii în noroi. Soarele dispăruse în spatele dealurilor, și lumina zilei se stingea cu repeziciune. Gordon ieși și el alături de jumătate dintre mușterii hanului, dornici să urmărească bătaia.

– Nenorocitul, mormăi Crutcher în timp ce se ridică la loc și își încordă pumnii.

– De ce nu te duci acasă? îi sugeră James. Culcă-te și dacă mai vrei și mâine să ne batem, îți stau la dispoziție.

Vorbea foarte serios. Ce satisfacție ar fi avut din lupta cu un bețiv care mergea pe trei cărări?

Dar Crutcher – destul de musculos pentru cei doi metri ai săi – se aruncase deja spre James, țintindu-i genunchii. James se trase în lături, iar Crutcher se împiedică, ratându-și ținta.

– Laș nenorocit! Stai și luptă!

Nu mai putea face nimic. James își dădu jos jacheta, iar când Crutcher lansă un croșeu spre capul lui James, îl găsi pregătit. Îl fentă, iar Crutcher lovi în gol. Rămânând aplecat, James lovi cu pumnul direct în stomacul oponentului său, sub coaste.

Crutcher se dădu doi pași în spate, încercând să-și recapete răsuflarea.

James păși în spate pentru a-i oferi spațiul necesar. Spera că acest gest avea să pună capăt bătăii. Ridică privirea și în lumina scăzută reuși să distingă rânjetul lui Gordon – căruia îi lipseau vreo doi dinți.

În spatele lui și a celor din bar care veniseră să caște gura stăteau cele două femei care iscaseră toată tevatura.

Una dintre ele se repezi înainte aproape împiedicându-se de tivul pelerinei ei.

– James, strigă ea aproape fără suflare. Ești în regulă?

Doamne, Dumnezeu!

Nu era posibil.

Însă de sub marginea bonetei se ivise o pereche de ochi foarte familiari.

– Olivia?

– Da, eu sunt, spuse ea, trăgându-și boneta de pe cap. Obrajii i se înroșiră. Nu ți se pare că e o coincidență amuzantă?

James înțepeni pentru câteva secunde înainte de a-și recăpăta glasul.

– Nu este foarte amuzant. Și am o vagă bănuială că nu e tocmai o coin...

– Ai grijă! strigă Olivia, arătând peste umărul lui James.

Gordon o apucă de talie și o dădu la o parte.

Lui James i se ridică părul de pe ceafă, însă puțin prea târziu.

Se răsuci pe călcâie taman la țanc pentru a vedea cum Crutcher se aruncă asupra lui. Picioarele lui James părăsiră pământul și zbură ca și cum ar fi căzut de pe cal. Spatele său atinse primul pământul tare. O secundă mai târziu, capul său lovi pământul cu un zgomot sec. Înainte ca James să-și recapete răsufierea, Crutcher se trânti peste el și îi înfipse un cot în gât.

Aer. James avea nevoie – foarte multă nevoie de aer. Lumea începu să se întunece ușor și îl cuprinse amețea, învăluindu-l.

– Termină, monstru mare ce ești! Strigătul Oliviei nu avu nici un efect asupra lui Crutcher, însă îl readuse pe James la realitate. Smulse cotul lui Crutcher de pe gâtul său și, folosindu-și picioarele, se legănă de câteva ori în față și în spate până ce își luă suficient elan pentru a-l da jos pe bețiv de pe el.

Cineva îl apucă pe James de subsuori și îl ridică în picioare. Lumea se înclină, și o durere înfiorătoare îi străbătu țeasta.

Însă nu pierduse nici o luptă în ultimele două decenii și nu era pe punctul de a o face.

– Ai grijă, James! Vocea tremurândă a Oliviei îi trăda frica, dar el auzi și încrederea din spatele acesteia. Știa că nu trebuia să o dezamăgească.

Crutcher îi dădea târcoale, încercând din când în când câte o fentă. James le para pe toate. Cel puțin reflexele lui mai funcționau cât de cât. Își acorda timp, lăsându-l pe Crutcher să devină mai încrezător și mai puțin grijuliu. În momentul în care nenorocitul se pregăti să îl lovească decisiv, James îl izbi cu toată forța în față, cu un croșeu de dreapta incredibil de rapid. Pumnul său stâng continuă mișcarea cu un upercut în barbă.

Capul lui Crutcher se duse pe spate, iar el căzu la pământ precum uriașul din vrejul de fasole. Fără răsuflare.

Preț de o jumătate de minut, nimeni nu scoase un sunet.

Apoi toată lumea începu să se agite, cu excepția lui Crutcher.

Unul dintre acoliții săi încercă să îl trezească împingându-l cu tocul cizmei. Când nu obținu nici un rezultat, își sacrifică fără tragere de inimă băutura din pahar, turnând-o pe fața stălcită a lui Crutcher.

Majoritatea martorilor se strânseseră în jurul lui James.

– Foarte bine! strigară ei, bătându-l pe spate. Însă el era încă amețit, iar capul îi era prea greu pentru a-l ține pe umeri.

– Unde e Olivia? întrebă el.

– Cine?

– Femeia este acolo, spuse Gordon, arătând câțiva metri mai în spate. Tocmai îți aducea jacheta.

Bărbații se dădură la o parte respectuos în timp ce Olivia înaintă grăbită către James.

– Eram îngrozită de soarta ta, spuse ea. Ești rănit?

James ar fi ridicat o sprânceană sceptică, însă capul îi pocnea de durere.

– Nu mortal.

Ea chicoti, mascându-și emoțiile.

– Ei, atunci e bine. Cred că asta îți aparține.

Când îi aruncă jacheta, o scrisoare împăturită căzu pe jos.

Scrisoarea Oliviei. Fir-ar să fie!

Ea se aplecă să o ridice, iar când degetele ei aproape atinseseră plicul, James se repezi și îl luă de jos.

Cu scrisoarea aflându-se în siguranță – deși ușor mototolită – în pumnul său, se ridică în picioare și își scutură pământul de pe pantaloni. Din nou.

Doamne, Dumnezeule, scăpase la mustață!

Între timp, Olivia stătea lângă el, încă ținând jacheta și studiindu-l curioasă.

– Ce te-ai repezit să iei bucata aceea de hârtie, remarcă ea. Ce este, un mesaj de la prințul regent?

– Poate. Și nu cred că tocmai tu ești în măsură să îmi ții morală despre acțiuni repezite.

– Ai dreptate.

Își mușcă buza de jos și ceva din interiorul lui se încălzi încetișor.

Își luă jacheta din mâinile ei, și-o trase pe umeri și îndesă scrisoarea Oliviei în buzunarul de la piept. Trebuia să aibă mai multă grijă de nenorocita aia de scrisoare.

– Ce cauți aici? Ea deschise gura pentru a răspunde, însă el nu o lăsă. Nu contează. Nu vreau să discutăm despre asta acum. Se uită la cercul de gură-cască de la han care se formase în jurul lor. Crutcher începuse să o ia încetișor spre casă cu ajutorul prietenului său, însă încă mai erau suficienți curioși care îi priveau și îi ascultau. Ia-ți camerista! O să intrăm înapoi și discutăm acolo. Cine a mai venit cu tine? întrebă el în timp ce mergeau.

Obrajii ei se îmbujorară.

– Birjarul nostru, Terrence. Acum se ocupă de cai.

Doamne, Dumnezeule! O îndrumă pe Olivia către masa unde stătuse înainte; camerista ei îi urmă îndeaproape. Nici nu se așezaseră bine toți trei, că soția hangiului aduse două boluri cu plăcintă țărănească și le puse pe masă în fața doamnelor.

– Am să revin cu niște pâine și băutură, spuse ea. Pot să vă aduc o friptură sau o halbă de bere, domnule Averill?

– Am să beau un brandy.

Ea dădu din cap și se îndepărtă.

Nici Olivia, nici camerista ei nu se apucară de mâncat.

– Te rog, mănâncă, spuse James. Avea câteva întrebări pentru Olivia, dar nu avea de gând să le discute de față cu Hildy, camerista ei. Vorbim după. În mod sigur Huntford nu fusese de acord cu excursia Oliviei la Lacuri. Cum Dumnezeu reușise să plece la trei sute de kilometri de Londra fără acordul fratelui său?

James avea o groază de întrebări.

Și cea mai presantă era ce naiba avea să facă în privința Oliviei Sherbourne.

Capitolul 5

Împunsătură. (1) Împungere cu acul, la cusături. (2) O remarcă usturătoare și de obicei batjocoritoare, ca în exemplul: „Deși o merita fără îndoială, împunsătura lui o răni până în adâncul sufletului”.

Cu doar o oră în urmă, Olivia fusese atât de înfometată, încât se grăbise să urmărească mirosul de plăcintă țărănească în bar în loc să aștepte să-i fie trimisă în cameră. Însă acum, când privirea verde ca fiera a lui James o străpungea dezaprobat, putu doar să ia câteva îmbucături din cină.

James prefera să se uite la ea în loc să discute. Poate că încă era amețit după ce fusese pocnit de Crutcher, însă Olivia era destul de sigură că se pregătea să îi țină o morală zdravănă – și încerca din greu să se abțină până la momentul oportun.

Olivia decise să amâne momentul respectiv pentru cât mai mult timp posibil.

Fără îndoială, comportamentul ei nechibzuit avea să atragă consecințe. Însă acum, când se îndestula din băutură și îl privea pe James pe sub gene, știa că orice risc meritase din plin.

Era la trei sute de kilometri de Londra. Doar cu James – dacă nu o punea la socoteală pe Hildy și pe ceilalți săteni și călători din bar care îi priveau curioși.

– Doar atât ai să mănânci?

James se încruntă, însă grija din spatele cuvintelor lui o făcu pe Olivia să se simtă bine.

– Da. Îi aruncă cel mai fermecător zâmbet al ei. Cum găsești Haven Bridge?

El pufni.

– Trebuie să vorbim.

– Foarte bine.

Își împinse farfuria la o parte și își împreună mâinile cu un aer inocent.

– Nu aici.

– E prea întuneric pentru a ne plimba pe afară, spuse ea. Unde exact plănuiești să mergem?

James scrâșni din dinți.

– Presupun că ai rezervat o cameră la etaj?

– Desigur.

Coborând vocea, o întrebă:

– Care ușă?

Olivia se înroși. Un domn care cerea indicații pentru a ajunge la camera ei era complet neașteptat, chiar și pentru ea.

– A doua pe stânga.

– Du-te sus cu Hildy! Am să vin și eu în următoarea oră. Când am să ciocănesc, să deschizi repede, ca să nu apuce nimeni să mă vadă așteptând pe hol în fața camerei tale.

Olivia ar fi vrut să facă tumbe de fericire chiar acolo pe loc. Urma să aibă o întâlnire amoroasă cu James. În seara aceea.

– Înțeleg. Încercă să aibă un ton degajat, ca și cum ar fi avut zilnic genul acesta de întâlniri.

– Haide, Hildy!

În timp ce Olivia se strecură pe lângă masă, James se ridică în picioare. Ea înclină ușor din cap, decisă să părăsească barul plină de grație, în ciuda genunchilor care îi tremurau.

În secunda în care ea și Hildy ajunseră în cameră, camerista începu să își frângă mâinile.

– Nu se cuvine ca domnul Averill să vină la ușa dumneavoastră în miez de noapte.

– E doar zece seara.

Însă înțelesese ceea ce Hildy voise să zică și îi aruncă un zâmbet vinovat. Biata Hildy! Olivia o băgase numai în belele de când părăsiseră Londra cu trei zile în urmă.

– Cred că ar fi mai bine să îi spunei domnului Averill că ați prefera să vă întâlniți mâine. Ați putea ieși la o plimbare – iar eu v-aș putea acompania.

– Am să-i sugerez acest lucru lui James când sosește, însă părea destul de hotărât să discutăm acum.

– Ducele nu ar fi prea fericit, o avertiză Hildy.

Ceea ce era puțin spus. Dacă Owen ar fi știut ce făcuse Olivia, probabil ar fi forțat-o să își petreacă restul vieții la o mănăstire. Și nu voia să se gândească la ce i-ar fi făcut lui James.

Motiv pentru care Owen nu avea să afle niciodată de aventura ei îndrăzneată.

– Deoarece avem foarte puțin timp până sosește James, ajută-mă să mă schimb.

Olivia se uită cu dezgust la rochia ei prăfuită de călătorie. Ce se cuvenea să poarte la o întrevvedere nocturnă?

Ca și cum Olivia ar fi întrebat-o cu voce tare, Hildy răspunse:

– Rochia albă de muselină?

Camerista ei spera, fără îndoială, ca albul să le amintească tuturor că Olivia era totuși o tânără fecioară inocentă. Deși Olivia ar fi dorit să protesteze exact din același motiv, fu nevoită să admită că era cea mai simplă rochie pe care o adusese și cea mai adecvată.

– Foarte bine.

Hildy nu apucase să îi despacheteze lucrurile Oliviei și începu de îndată să scormonească prin geamantan. Olivia își făcu și ea de lucru, spălându-se și aranjându-și părul. O oră mai târziu era gata – așezată pe un scaun tare de lemn, părând captivată de o carte.

Când auziră un ciocănit la ușă, Hildy plescăi dezaprobator, iar Olivia se ridică brusc în picioare.

– Cine e? întrebă ea.

– Averill. O pauză scurtă. Apoi mai adăugă: Cine altcineva?

Sunetul profund și gros al vocii lui îi făcu inima să bată din ce în ce mai repede. Deschise ușa și admiră forma umerilor săi largi, a taliei subțiri și a picioarelor lungi și sculptate.

– Dorești să intri? șopti ea.

El își propti o mână sub tocul ușii și se aplecă pentru a se uita prin cameră. După ce o văzu pe Hildy, clătină din cap.

– Nu. Își strânse o mână în jurul încheieturii ei și aruncă o privire de-a lungul holului în spatele lui înainte de a o trage după el. Vino cu mine!

Gura Oliviei se uscăse, însă se întoarse către menajera ei îngrozită cu un zâmbet încurajator.

– Încearcă să dormi. Am să revin repede.

Înainte să se dumirească prea bine, James o trăsese pe culoar. Se împiedică puțin de mocheta care acoperea vechea podea de lemn și se strecurară într-o cameră care era două uși mai încolo, pe dreapta.

Camera lui James. Geanta lui veche de piele stătea pe podea lângă lavoar, iar pălăria lui era agățată alături, într-un cuier. Mirosul vag de la săpunul lui de ras îi gâdila nările.

Acesta n-o mai ținu de încheietură, îi puse o mână mare pe partea de jos a spatelui și o împinse ușor înăuntru. Apoi închise ușa și răsuci cheia. Arătă spre pat.

– Stai jos!

Pentru a nu-și călca pe mândrie, ea îi ignoră ordinul și se așează pe un scaun de lemn de lângă piciorul patului. James începu să se plimbe prin fața ei, deși configurația camerei îi permitea să facă doar doi pași într-o direcție înainte de a se răsuci pe călcâie. Acest lucru păru să îl irite și mai mult.

Olivia așteaptă răbdătoare cu mâinile în poală și gleznele încrucișate elegant.

În cele din urmă, James se opri și își trecu degetele prin păr de parcă ar fi vrut să rămână cu el în mână.

– Ce naiba cauți în Haven Bridge?

Pe parcursul lungului drum cu trăsura de la Londra, Olivia se gândise la răspunsul pe care l-ar fi putut da la această întrebare și nu ajunsese la nici o concluzie clară – până în acel moment.

Trebuia să îi spună adevărul.

– Nu am putut să accept modul în care ai plecat fără să-ți iei la revedere. Părea că fugi de mine. De noi.

– Olivia. Vocea lui era absolut exasperată. Dar nu există nici un „noi“.

Au! Vorbele lui o durură.

– Desigur că există. Înainte să poată să o contrazică, adăugă: Și are o putere atât de mare, încât te-a făcut să părăsești orașul.

James închise ochii, ca și cum ar fi avut nevoie de câteva momente pentru a-și reveni și a-și face ordine în gânduri.

– Presupun că merit concluzia ta. Nu am procedat cum se cuvine în seara balului Easton.

– Nu ai procedat cum se cuvine nici a doua zi când l-ai vizitat pe Owen.

– Asta poate că e adevărat. Dar, Olivia, ce ai fi vrut să fac? Nu ar fi trebuit să te sărut, însă am făcut-o. Nu pot să întorc timpul, oricât de mult mi-aș dori asta.

Au, o duru din nou.

– Plec în Egipt în câteva luni, continuă el. Nu există un viitor pentru noi. Trebuie să îți dai seama de asta.

Ea ridică din umeri.

– Am o perspectivă diferită.

— Lasă-mă să te întreb ceva, spuse James. Huntford știe că ești aici?

— Nu pot spune că da.

James blestemă printre dinți.

— Unde crede că ești?

— Cu mătușa mea Eustace în Oxfordshire. Olivia inspiră adânc. Am făcut mare tam-tam pe tema scrisorii pe care i-am scris-o pentru a-mi anunța planurile de vizită, însă nu am trimis-o niciodată. Nu voiam ca draga mea mătușă Eustace să se îngrijoreze dacă nu ajungeam la timp.

— Ce drăguț din partea ta! Sarcasmul lui o ustură. Și cum ți-ai convins vizitiul și pe Hildy să te însoțească în această aventură?

Olivia își aținti privirea asupra mâinilor ei, dorindu-și ca explicațiile să nu fi sunat atât de penibil chiar și pentru urechile ei. Se convinsese că scopul scuză mijloacele, ceea ce nu o împiedica însă să se simtă foarte prost.

— Când am tras la un han în prima seară, am menționat cu nonșalanță cât de entuziasmată sunt să văd fermecătoarea cabana de la Lacuri a mătușii Eustace. Vizitiul a protestat la început, susținând că el primise instrucțiuni precise de a mă duce în Oxfordshire, însă l-am asigurat că Owen știa că mă răzgândisem și că mătușa Eustace se aștepta să sosesc în Haven Bridge în câteva zile.

— Deci i-ai mințit.

— Da.

De ce trebuia să o facă să recunoască?

James continuă să se plimbe.

— De unde știai că o să mă găsești aici?

— Nu știam cu certitudine, dar când ai spus că te duci la Lacuri, am presupus că odată cu această ocazie îl vei vizita și pe unchiul Humphrey. L-ai menționat cândva la un dineu. Mi-am dat seama din modul în care i-ai descris biroul îngrămădit și mintea ageră că ești foarte atașat de el — și de Haven Bridge.

James clătină din cap.

— Nu îmi amintesc această conversație.

— A fost acum ceva timp, spuse Olivia.

— Și tu ai ținut-o minte?

Fruntea lui James se încreți, iar ea se abținu cu greu să nu îi îndrepte cutele cu degetele.

Desigur că își amintea, și prețuia momentele petrecute alături de el, în special, când îi mărturisea lucruri despre viața lui.

– M-am gândit că mi-ar face plăcere într-o zi să vizitez Haven Bridge.

James se așază pe piciorul patului în așa fel încât ochii săi – care luceau de mânie – să fie la același nivel cu ai ei.

– Sosirea ta aici fără permisiunea fratelui tău a fost nesăbuită. Te-ai expus pericolului. Dacă ați fi fost opriți de tâlhari pe drum, ați fi rămas singuri în sălbăticie – sau și mai rău!

– Zona rurală nu e chiar atât de plină de hoți. Un jaf de acest gen putea să se întâmple și pe drum spre mătușa Eustace, spuse Olivia.

Nu analizase vreodată cu adevărat toate dezavantajele planului ei; fusese prea concentrată să-l găsească pe James.

– Nu înțelegi, adăugă James pe un ton egal. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, nimeni nu ar fi știut acest lucru. Mătușa ta nu se aștepta să vii, iar eu, cu atât mai puțin.

– Nu văd nici un motiv să discutăm de toate lucrurile care ar fi putut să meargă prost. Nu s-a întâmplat nimic.

– Ai uitat că un muncitor de la fermă ți-a făcut avansuri necuviincioase? Asta ar fi putut să se sfârșească foarte prost.

Ea îndrăzni să zâmbească slab.

– Dar nu s-a sfârșit, mulțumită ție.

James nu se înmuie deloc; mai degrabă părea să vrea să spargă ceva.

– Primul lucru mâine de dimineață am să-i trimit vorbă lui Huntford despre locul unde te afli acum. Presupun că va veni să te ia chiar el, ceea ce înseamnă că va avea trei zile de călătorit în care să se gândească în ce fel să te pedepsească pentru escapada ta nesăbuită.

Olivia se foi jenată pe scaunul tare de lemn.

– Poate nu ar trebui să ne pripim – mai sunt și alte opțiuni.

James râse cu un hohot amplu și răsunător.

– Cum ar fi?

– Mâine i-aș putea scrie mătușii Eustace pentru a o anunța că vin și aș pleca spre Oxfordshire a doua zi. Owen nu trebuie să afle de ocolul meu pe la Haven Bridge.

– Nu o să îl mint pe fratele tău.

– Dacă vrei să îi povestești toată trășenia, nu am cum să te opresc. Olivia oftă plină de tristețe. Dar să nu te surprindă dacă mă va trimite cu primul vapor în America.

– Ți-ar fi învățătură de minte.

Acum fu rândul Oliviei să se ridice și să măsoare camera cu pașii.

– Și tu? Tu nu-ți asumi nici o răspundere? Nu că am vreo intenție de a te implica în asta, dar aş putea susține cu ușurință că m-ai încurajat.

– Te-am încurajat?

– Când m-ai sărutat.

– Da, pufni el sec, cum am putut să uit?

Au! A treia lovitură.

– Spune ce vrei, James! Dar eu știu că acel sărut a însemnat ceva pentru tine. O simțeam în felul în care mă țineai – de parcă mă voiai numai pentru tine.

Ar fi putea adăuga și faptul că se uitase la ea ca și cum ar fi fost ultimul desert de pe masă, însă nu simți nevoia să dea atâtea explicații.

El sări în sus și o apucă de umeri.

– Ascultă-mă! Sărutul ăla a fost o greșeală. Nu am să neg că m-am lăsat purtat de val, însă nu mă așteptam să fii atât de...

Ridică din umeri neputincios.

– Atât de ce?

Trebuia să afle ce intenționase să spună.

– Atât de... pățimașă, spuse el cu năduf. Sau atât de bună la sărutat.

Obrajii Oliviei se aprinseră. Complimentul – pe cât de mult îl evitase – compensa toate împunsăturile de mai devreme.

– Mulțumesc. Și eu am fost de părere că săruți foarte bine.

Ochii lui James se îngustară.

– Față de cine?

– Nu contează. Continuă!

O încruntătură străbătu fața chipeșă a lui James înainte să continue:

– Trebuie să îți dai seama că nu ne potrivim deloc. Tu ești sora unui duce. Eu sunt un avocat care pleacă în Egipt la sfârșitul verii. Nu vreau și nu am nevoie de o soție. Cu cât mai repede te obișnuiești cu ideea, cu atât o să ne simțim mai bine amândoi.

Spunând acestea, îi dădu drumul, traversă camera și își aruncă privirea pe fereastra care dădea spre curtea interioară a hanului.

– Te-aș aștepta, spuse Olivia cu o voce tremurătoare. Până ce te vei întoarce din Egipt.

- Nu e vorba numai de Egipt, spuse James cu răceală. Ești sora mai mică a celui mai bun prieten al meu. Nu am fost niciodată mai conștient de acest lucru decât sunt în seara aceasta.

- De ce am impresia că îmi faci morală?

- Venind aici ți-ai dezamăgit familia și te-ai expus pericolului. A fost o acțiune stupidă, imatură și egoistă din partea ta.

Până acum, Olivia încercase să își imagineze că era într-o aventură romantică și îndrăzneată. Dar cuvintele lui James aveau un dram de adevăr în ele. Detesta ideea de a-și îngrijora familia și nu ar fi apelat niciodată la acest artificiu dacă nu ar fi fost ultima ei șansă de a fi fericită. De a iubi.

- S-ar putea să ai dreptate...

- Nu. Am dreptate. Din momentul în care ai putut să fluturi din gene - ceea ce cred că s-a întâmplat pe la trei ani -, ai primit tot ce ți-a dorit inimioara. Ponei, rochii elegante, chiar și bijuterii. Ceea ce justifică reticența ta în a accepta ceea ce-ți spun. Și faptul că nu ne-am potrivit niciodată. Nu te-aș putea face niciodată fericită și tu... ei bine, nu m-ai putea înțelege niciodată.

Comentariile lui dure răsunară în tăcerea care se așternu în cameră.

Ochii Oliviei se umplură de lacrimi, iar nasul o înțepa, însă plânsul nu ar fi făcut decât să-i confirme părerea proastă pe care o avea despre ea.

- Nu cred că ai suficientă încredere în mine, reuși ea să îngâne.

Da, fusese binecuvântată cu un frate și o soră plini de iubire. Da, se născuse într-o viață de bogății și privilegii. Însă știa ce înseamnă suferința. Cunoștea durerea și oroarea de a-și găsi tatăl cu un glonț în cap. Cunoștea agonia de a fi părăsită de propria-i mamă. Oameni pe care-i crezuse prieteni îi întorseseră spatele în cele mai vulnerabile momente ale sale.

Dar nu și James. El fusese unul dintre rarii prieteni care rămăseseră alături de Owen - alături de toți.

Da, Olivia înțelegea mult mai mult decât avea el senzația.

Iar acum, pentru prima oară în... în toată viața ei, era nevoie să se distanțeze de James.

- Mi-ai dat multe lucruri la care să mă gândesc, se bâlbâi ea. Cred că ar trebui să mă întorc în camera mea.

Sprâncenele lui James se ridicară aproape imperceptibil.

- Unde vei rămâne toată noaptea?

– Da.

Nu mai avea forța sau dorința de a fugi din nou. Oricare ar fi fost consecințele acțiunilor ei, urma să le înfrunte.

El se scărpină la ceafă și făcu o grimasă.

– Somnul e o idee bună. Sper să pot să-mi discern gândurile mai clar mâine-dimineață.

– Încă te mai doare?

Fără să se gândească de două ori, se apropie de James, își puse o mână pe umărul lui și îi pipăi țeasta cu cealaltă. Părul lui era aspru și se cârlionță ușor în jurul degetelor ei în timp ce îi pipăi scalpul. La ceafă simți o umflătură de mărimea unui ou.

– Aul!

– O să ai o migrenă mâine.

– Deja am.

O parte din furia și durerea Oliviei se topiră. Dar nu cu totul.

– Încearcă să dormi.

Se întoarse ca să plece, însă din trei pași el ajunsese înaintea ei la ușă.

– Stai să arunc o privire pe hol, spuse el. După ce scrută coridorul cu privirea în ambele direcții, îi făcu un semn să îl urmeze și o conduse în camera ei.

Scoțând cheia din buzunar, Olivia evită să se uite la James în timp ce deschidea ușa.

– Mulțumesc pentru că mi-ai luat apărarea mai devreme în bar. Sper că nu o să te mai doară capul prea mult.

– Nu te îngrijora! E țeapăn. Nota glumeată din glasul lui o făcu să îi arunce o privire, iar zâmbetul lui fermecător o făcu să vrea să se aplece și să își lipească buzele de ale lui.

– Noapte bună, șopti ea.

– Încuie ușa, o sfătui el. Ne vedem mâine-dimineață și vom decide atunci ce facem.

Olivia încuviință, intră în cameră și răsuci cheia în încuietore. Hildy lăsase o lampă mică să ardă lângă patul pe care îl aranjase. Camerista se ghemuise pe o scândură improvizată de pe podea, dormind dusă.

O tresărire de vinovăție zgâlțâi stomacul Oliviei. Biata Hildy fusese însărcinată cu menținerea reputației Oliviei – o misiune dificilă și prea puțin dorită, la drept vorbind. Camerista ei încă mai credea că a doua zi aveau să plece spre căsuța din Haven Bridge a

mătușii Eustace. Olivia nu era prea entuziasmată de anunțul pe care-l avea de făcut în legătură cu faptul că mătușa Eustace nu se afla de fapt în acel sat.

James avea dreptate. Olivia era egoistă și imatură – sau, cel puțin, se purtase în acest fel în ziua respectivă. Cuvintele sale aspre o usturaseră, însă dezamăgirea pe care o citise în ochii lui avea să o bântuie pentru tot restul zilelor sale.

Pe cât de silențios îi stătea în puțință, își dădu jos rochia albă de muselină și își trase o cămașă de noapte pe cap. Apoi merse pe vârfuri până la scândura cameristei ei și o zgâlțâi ușor de umăr.

Hildy se ridică într-o rână și se frecă la ochi.

– Sunteți bine, doamnă? Aveți nevoie de ceva?

– Voiam doar să te anunț că am venit, șopti Olivia. Mulțumesc pentru faptul că ai încercat să îmi protejezi reputația.

Camerista clipi cu ochii cârpiți de somn.

– Cu plăcere.

– Știi, patul e suficient de mare pentru amândouă. Hai sus și bagă-te sub plapumă, o să dormi mai bine.

– Nu mă deranjează podeaua, doamnă.

– Știu. Dar nu e la fel de comodă ca o saltea. Haide, urcă! O să sting lampa.

Somnoroasă, camerista se supuse și nu trecu nici un minut din momentul în care capul ei atinse perna și adormi din nou.

Olivia nu avu la fel de mult noroc. Cuvintele lui James îi răsunară în minte ore bune. Părerea lui proastă despre ea o durea ca și cum ar fi avut mii de mici tăieturi. Cu toate astea, ceea ce o durea și mai mult era faptul că, în ciuda a ceea ce-i spusese, ea încă îl iubea.

Și nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă în această privință.

Capitolul 6

Prezicerea Oliviei se adeveri. James se trezi cu o migrenă.

Aceasta începu să se domolească în momentul în care se puse în mișcare prin camera sărac mobilată, îmbrăcându-se, bărbierindu-se și plimbându-se prin încăpere. La un moment dat, în dimineața

aceea reușise să mângâiească un bilețel pentru Huntford, informându-l unde se afla Olivia.

Un minut mai târziu, o mototolise.

Știa că ar trebui să îi trimită o scrisoare prietenului său, dar nu luase încă micul dejun și era convins că deciziile dificile nu trebuie luate niciodată pe burta goală.

Așa că mai puse câteva unelte în geanta sa de piele, o aruncă peste umăr și părăsi camera, căutând ceva de mâncare.

Se opri pe coridor în dreptul ușii Oliviei și ascultă. Voci femeiești sușoteau, dar nu reuși să își dea seama despre ce vorbeau.

În timp ce stătea acolo plin de frustrare, își dădu seama că probabil și Oliviei îi era foame. Fără prea multă premeditare, ciocăni la ușă.

Sușotitul încetă, se auziră câteva forfotiri, și ușa se deschise cu un scârțâit. În spațiul dintre ușă și ramă, ochii castanii și tentanți ai Oliviei clipiră înspre el.

– Bună dimineața. Însă tonul ei contrazicea mesajul; îl salutase cu entuziasmul cu care și-ar fi salutat călăul care o ducea la ghilotină. Sprâncenele ei subțiri se împreunară îngrijorate. Cum te simți?

Rănile pe care le obținuse în urma luptei din seara trecută erau ne semnificative, însă bucăți din conversația cu Olivia pe care o avuseseră în cameră îi zburau prin cap, adăugând stres suplimentar. Fusesse prea dur cu ea, și, la drept vorbind, nu era tocmai cea mai potrivită persoană pentru a-i ține lecții despre egoism și imaturitate.

– Bine... dar sunt flămând. Vrei să ieșim la o plimbare?

– Foarte bine, spuse ea cu o resemnare bosumflată. O să-mi iau boneta și ne vedem afară.

Câteva minute mai târziu se plimbau pe drumul principal al satului. James era recunoscător pentru aerul rece al dimineții pe care îl simțea pe față, însă Olivia își trase eșarfa mai strâns pe umeri. James și-ar fi dorit ca Olivia să observe ceața care se ridica de pe lac și nuanța mov a dealurilor din depărtare. Ar fi vrut să mai observe și verdele puternic al câmpiilor presărat cu oi de un alb murdar. Frumusețea acestui loc îl vindeca mereu; cu siguranță ar fi făcut-o și pe ea să se simtă mai bine. Dar ea părea tristă și cu inima frântă.

Detesta faptul că era parțial și vina lui.

Poate în dimineața aceasta ar fi putut să dreagă situația cumva, poate chiar s-ar fi putut întoarce la prietenia frumoasă pe care

o aveau înainte de a se săruta pe terasa lui Lady Easton. Trebuia să încerce.

Deodată, Olivia spuse:

– I-am spus adevărul lui Hildy azi-dimineață – că mătușa Eustace nu locuiește pe lângă Haven Bridge. Firește că s-a supărat.

– Ai avut curaj să îi împărtășești acest lucru.

Olivia îi aruncă o privire plină de scepticism.

– Mai devreme sau mai târziu tot ar fi aflat de mica mea înșelăciune. Și am lăsat-o pe ea să îi dea veștile vizitiului nostru – nu a fost foarte curajos din partea mea. Terrence o să se enerveze îngrozitor.

Lui James nu îi plăcea să o vadă atât de întristată. Nu își dăduse seama cât de mult se obișnuise cu personalitatea ei jovială și cu zâmbetul căruia nu-i putea rezista.

– O să ne gândim mai încolo la cum ar fi mai bine să procedăm, spuse el. Pentru moment încearcă să nu-ți bați capul prea mult cu asta. Adulmecă aerul, plin de miros de drojdie, unt și scorțișoară. Simți și tu aroma asta?

Olivia își ridică nasul cărn și zâmbi ușor.

– Mmm, ce este?

– Micul dejun, spuse el simplu. Arată spre brutărie și o apucă de braț. Când ea își sprijini mâna pe partea interioară a cotului său, el fu uimit de cât de ușor își ajustară cadența pașilor. Era puțin prea conștient de apăsarea blândă a mâinii ei, iar când ea se împiedică, rotunjimea sânelui ei îi atinse ușor brațul. Deși accidentală și complet inocentă, atingerea ei îi trimise anumite furnicături prin corp în locuri inadecvate. Doamne, Dumnezeu!

Intrară în magazin, iar fața plină de făină a brutarului se însenină.

– Domnule Averill, văd că mi-ați adus o clientă nouă și drăguță.

– Într-adevăr, așa este, spuse James. Lady Olivia Sherbourne, acesta este domnul Fraser – cel care face cele mai bune brioșe pascale din toată Anglia.

– Totul are gust mai bun aici la Lacuri, spuse brutarul cu modestie, așa cum veți descoperi în curând.

James cumpără niște brioșe, biscuiți și rulade, convins că ceva din pungă o va tenta și pe Olivia. Îi făcură cu mâna în semn de la revedere domnului Fraser și merseară mai departe spre o tarabă cu fructe și legume. Olivia alese câteva piersici coapte pe care James le plăti și le îndesă în geanta sa de piele alături de restul mâncărilor.

– Presupun că trebuie să ne întoarcem la han, spuse Olivia.

– Da, dar nu imediat. James o îndrumă către poteca pietruită pe care se plimbase în fiecare dimineață de când venise în Haven Bridge. Până atunci nu adusese pe nimeni cu el la locul său favorit de pe deal, dar voia să i-l arate Oliviei. Nu putea să-și explice de ce. Știa doar că, dacă ar fi văzut incredibilul peisaj prin ochii ei, l-ar fi apreciat mai mult.

Ea ridică o sprânceană către el.

– Am presupus că o să fii nerăbdător să mă trimiți înapoi la Londra.

– Nu e corect, spuse el.

– Nu?

Desigur că nu voia să o trimită înapoi.

– E pentru binele tău.

Ea oftă.

– Exact asta spun bărbații când vor să convingă o femeie să îi asculte.

James se încruntă și se opri pentru a se uita la fața ei.

– Am stabilit deja că nu poți să stai. Dar dacă petrecem o dimineață împreună aici, nu are nimic, și există un loc pe care aș vrea să ți-l arăt – dacă nu te deranjează să urci o pantă destul de abruptă.

Olivia nu ar fi refuzat niciodată o astfel de provocare, și amândoi știau asta.

Își trase ușor rochia și un pantof bleu drăguț ieși la iveală.

– Nu sunt cei mai adecvați pantofi pentru o drumeție dificilă, dar nu prea contează dacă se murdăresc sau se rup – oricum nu o să am nevoie de pantofi stilați la mănăstire.

El remarcă urma unui zâmbet, și entuziasmul lui pentru escapada lor se triplă.

– Excelent.

Fără să se gândească, se aplecă și își împleti degetele cu ale ei, trăgând-o pe potecuța care ducea în vârf. Ea îl strânse ușor de mână, parcă pentru a-i confirma că avea să fie însoțitoarea lui în orele următoare, gata să îi ofere orice și-ar fi dorit.

O idee care suna interesant, dar și periculos.

Drumul pietruit se unduia în jurul unor pâlcuri de copaci și a unei șure abandonate înainte de a se pierde într-o cărare îngustă de pământ. Respirau din greu și nu aveau cum să mai și discute, însă expresia ei entuziasmată făcea cât o mie de cuvinte. Fusese o idee

bună să o aducă aici. Poate că ar fi putut să repare din greșelile serii trecute, iar el și Olivia ar fi putut continua să fie prieteni.

Gândurile lui prietenoase dispărură însă pe la jumătatea dealului. Se încălziseră de la efort și de la soarele matinal, iar Olivia își înlătura eșarfa de pe umeri, dând la iveală o mare de piele catifelată deasupra decolteului. James încercă să nu se holbeze, însă cu fiecare pas pe care îl făcea, sânii ei tresăreau, ceea ce îl făcu în mod natural să și-i imagineze deasupra lui, goi și zglobii, ea aruncându-și capul pe spate de parcă făceau...

Doamne! Ce era în mintea lui?

Olivia avea sentimente pentru el, dar asta nu îi dădea dreptul să-și imagineze lucruri despre ea – cel puțin nu în felul ăla.

Însă ea avea o manieră de a i se strecura în gânduri în cele mai ciudate momente. Ca atunci când analiza o statuie antică a fertilității sau când auzea foșnetul unei pânze sau când aproape adormea în patul lui. Iar din noaptea în care o sărutase, îi fusese și mai greu să elimine aceste imagini seducătoare din mintea sa. Ochii ei ascunși sub pleoapele grele îl invitau să o sărute, să o țină în brațe și... mai mult decât atât.

James ridică privirea și o zări pe Olivia la câțiva metri în fața lui.

– Ai rămas în urmă, îl tachină ea printre găfâieli. Nu poți să ții pasul?

El o ajunse din urmă din cinci pași mari; ea icni prefăcându-se speriată și fugi spre vârf.

Boneta îi atârna pe spate, și câteva șuvițe din părul ei castaniu îi alunecaseră din coc. Buclele tentante îi purtară privirea spre ceafa și spre lungimea delicată a gâtului ei.

Fir-ar! Nu mai putea nega faptul că o dorea; de fapt, „dorință” părea un cuvânt prea blând, ca și cum ar fi spus că un om care se îneca „își dorea” niște aer. Dar oamenii își puteau dori lucruri și fără să încerce să le obțină, iar James era complet disciplinat. Aceasta era pur și simplu o situație în care mintea lui trebuia să învingă corpul. Avusese întotdeauna o părere proastă despre bărbații care nu-și puteau înfrânge instinctele primare – erau slabi, și asta îi făcea să bea excesiv, să fumeze opiu și să-și arunce averile amantelor.

James nu avea de gând să se lase sedus de trăsăturile feminine ale Oliviei.

Chiar dacă îi făceau plăcere.

Ajunși pe vârful dealului, admiră imaginea Oliviei pierzându-se în câmpul plin de iarbă pe care erau împrăștiate flori sălbatice. Ea se prăbuși fericită cu fustele încadrându-i corpul.

James o urmă, aruncându-și geanta de piele înainte de a se așeza lângă ea în iarba moale. Oftă privind minunata priveliște – panta plină de culoare a dealului din fața lor, luncile și unduitoarele ziduri de piatră.

– Asta voiam să vezi, spuse el simplu. Este locul meu favorit din toată lumea.

Ea se întoarse pentru a-l privi cu obraji mai roșii decât de obicei; nu își putea da seama dacă intensitatea culorii se datora efortului depus sau emoțiilor puternice. Însă îi plăcea cum arătau.

Buzele ei se despărțiră de parcă era pe punctul de a spune ceva, iar ochii îi sclipiră ca și cum stătea să izbucnească în plâns. Nu făcu nici una, nici alta. În schimb îl privi de parcă îi putea citi fiecare gând. Iar dacă ar fi putut, ar fi fost vai de el! Vai de el!

– Ce părere ai? întrebă el.

Ea se lungi pe spate și se uită drept în sus la cer.

– Arată fenomenal.

James înghiți în sec. Părul Oliviei se despletise destul de mult și îi încadra fața precum cel al unei femei care tocmai trăise momente intense de plăcere. Sâni ei palizi se reliefau prin rochie aproape revărsându-se din corset. Dacă ar fi tras puțin ar fi putut să îi dea jos corsajul pentru a-i scoate sfârcurile la iveală, după care ar fi putut să își coboare capul și să îl alinte pe unul cu limba până ce se întărea într-o gămălie tare. Cu o mișcare rapidă ar fi putut să-i ridice fustele, să-și adâncească capul între picioarele ei și să lingă pliurile sexului ei până când ar fi zvâcnit și ar fi gemut de plăcere.

Olivia oftă, părând străină de gândurile lui impure și intime, bătând ușor pământul de lângă ea.

– Trebuie să încerci și tu.

Da, complet străină.

Cu toate acestea se lungi pe pământul moale de lângă ea. Corpurile lor nu se atingeau, însă spațiul minuscul ce separa brațul ei de al lui era străbătut de scântei.

– Presupun că așa se simt zeii și zeițele pe vârful muntelui Olimp, spuse ea. Te amețește puțin, nu?

Dacă James se simțea amețit, nu avea nici o legătură cu Zeus, ci era strict legat de mirosul ei dulce și acrișor. În schimb, răspunse:

— Mhm.

Timp de câteva minute nici unul din ei nu scoase nici un cuvânt. James își întoarse capul pentru a o privi pe Olivia din profil. Ochiul ei erau închiși de parcă încerca să asimileze căldura soarelui care îi mângâia fața. Cu această ocazie el începu să admire mâna de pistruu răsfirați pe nasul ei și genele dense care îi mângâiau obrazii. Buza ei de jos plină îl tenta; dorea să o prindă între dinți și să o sugă — pentru a o gusta așa cum făcuse în seara aceea la balul Easton. Membrul său împingea în pantalonii lui din piele de căprioară și îl făcu să se întoarcă pe o parte, sperând ca iarba înaltă să-i camufleze dorința.

Olivia clipi de câteva ori și deschise ochii după care se întoarse și ea pe o parte și se propti în cot.

— Cum ai găsit locul acesta?

James ridică din umeri și încercă să nu se uite la plinătatea sânilor ei care se întâlneau la mijloc într-un decolteu tentant.

— Am dat peste el din întâmplare.

— Mulțumesc că l-ai împărtășit cu mine.

Și-ar fi dorit să împărtășească mult mai multe cu ea. Stând lungit printre flori cu Olivia, avea senzația că sunt la mile bune de oricine altcineva. Cât de ușor ar fi fost să uite că era sora mai mică a lui Huntford. Și că el pleca în Egipt în câteva luni.

Și că ea merita mai mult decât îi putea el oferi.

— Mă bucur că îți place, spuse el sincer. Aproape am uitat de micul nostru dejun. Ți-am promis cele mai bune briose pascale din Anglia, iar eu nu uit niciodată o promisiune. Haide, te conduc la masă!

— Masă?

Olivia se ridică în capul oaselor cu ochii sclipind.

James se desprinsese din culcușul de iarbă, o luă de mână și o ajută să se ridice în picioare. Luându-și geanta, spuse:

— Pe aici.

O conduse la bolovanul imens și plat de unde se vedea toată panta. Olivia se așeză cu ușurință pe el și își lăsă picioarele să atârne în gol peste pantă.

— Priveliștea din sufrageria ta este superbă. Își plimbă mâinile peste piatra aspră. Este călduță și plăcută. Aproape că mă face să vreau să mă lungesc.

— Nu încă, spuse James. Scoase o batistă curată din buzunar pe care așeză dulciurile de la brutărie și piersicile pe care le tăie cu un

cuțit. Se gândise să ia un termos cu ceai, dar nu avea căni și ceaiul era sleit.

– Un picnic! exclamă Olivia.

– Unul primitiv, spuse el, dar presupun că poate fi considerat așa ceva. Trebuie să guști din toate.

Olivia își scoase mânușile înainte de a începe să guste. Închise ochii de plăcere când mușcă din briose. Când își înfipse dinții în pier-sica coaptă, o picătură de suc îi curse pe bărbie, iar James se abținu cu greu să nu se aplece să o lingă. Ea râse și o șterse cu dosul palmei, roșind drăgălaș.

După ce mâncară pe săturate se așezară împreună, lăsând briza caldă să le vânture în toate părțile părul și hainele.

În cele din urmă, Olivia se întoarse către el. Ridurile vesele din dreptul ochilor ei dispăruseră.

– Lucrurile pe care le-ai spus aseară, începu ea să spună. Aveai dreptate în privința mea.

Fir-ar!

– Nu ar fi trebuit să vorbesc atât de sec sau de aspru, Olivia. Eram supărat că te-ai expus pericolului.

Ea clătină din cap și câțiva cârlionți castanii flutură în vânt.

– Unul dintre lucrurile pe care le-am admirat dintotdeauna la tine a fost că spui adevărul și nu te abții. Cred că îți e imposibil să fii înșelător.

James se gândi la scrisoarea de la tatăl Oliviei pe care o lăsase în camera sa de la han și înghiți în sec.

– Nu aveam nici un drept să spun...

– Nu contează. M-ai făcut să înțeleg că nu am făcut mare lucru cu viața mea. E timpul să schimb asta.

Doamne, Dumnezeu! Dacă acum chiar se hotărâse să se ducă la mănăstire?

– Cum poți spune asta? I-ai fost o soră devotată lui Rose. Ai fost singura persoană în care avea încredere, singura care reușea să o convingă de ceva. Și trebuie să-ți amintesc de faptul că, fără ajutorul tău, Huntford și Anabelle nu s-ar fi împăcat niciodată?

– Le era scris să fie împreună, cu sau fără ajutorul meu.

– Ideea este că familia ta și prietenii tăi s-au bucurat deseori de bunătatea ta.

– Au nevoie din ce în ce mai puțin de mine acum. Mă gândeam să îmi dăruiesc bunătatea și altora, în afara celor din familia și cercul meu de prieteni, celor cu adevărat nevoiași.

– Ce intenționezi să faci? se încruntă James.

Olivia fusese crescută în puf; nu îi surâdea gândul că avea să viziteze prizonierii din Newgate sau să aibă grijă de invalizi prin spitale murdare.

– Nu știu încă, dar am câteva idei. Este momentul să aflu mai multe despre lume și să-mi împărtășesc norocul cu alții.

James se simți ca ultimul ipocrit.

– Sper că nu faci asta din cauza aberațiilor pe care le-am spus aseară, spuse el. Lovitura de la cap probabil că m-a făcut să bat câmpii.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet slab.

– Nu, aveai dreptate. Și deși nu pot nega faptul că speram ca aventurile mele să se termine altfel, poate că e mai bine să se finalizeze așa.

– Numai să nu faci ceva pripit. Orice plan ai avea în minte, discută-l și cu fratele tău. Mi-ar părea rău să te lovească vreo năpastă.

– Mulțumesc. Ochii Oliviei străluciră, însă clipi pentru a înlătura lacrimile. În ceea ce privește situația mea actuală, am decis ce trebuie să fac.

James ridică o sprânceană. Presupusese că soarta ei se afla în mâinile lui. Ar fi trebuit să știe că Olivia avea alte idei.

– Cum ar fi?

– Am să plec la mătușa Eustace în după-amiaza aceasta. Cu cât mai repede pornesc la drum, cu atât mai bine.

– Dar nu se așteaptă să vii.

– I-am scris o scrisoare în dimineața aceasta și am rugat-o pe Hildy să o trimită.

– Și cum rămâne cu fratele tău? întrebă James. Ai să-i spui unde ai fost?

Olivia privi gânditoare valea.

– Prefer să nu. E o dovadă de lașitate din partea mea, știu, dar Owen are tendința să exagereze în situații de genul acesta. Cu toate astea, nu te pot opri pe tine din a-i spune, și înțeleg dacă tu crezi că este necesar.

James cercetă fața Oliviei căutând vreun semn cum că ar fi jucat teatru; dar nu găsi nici unul. Nu fusese niciodată bun la a desluși subînțelesuri și știa fără nici un dubiu că mai ușor ar fi descifrat un

text antic decât emoțiile unei femei. Dar nu credea că Olivia încerca acum să îl manipuleze. Părea să fi renunțat de mult la luptă.

– Pe cât de mult mi-ar plăcea să te scutesc de furia lui Huntford, nu îi pot ascunde adevărul. Dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, m-aș fi așteptat ca el să îmi spună.

Olivia încuviință.

– Ești prieten cu Owen de mult timp. Îi datorezi loialitate în primul și în primul rând lui – nu mie.

– Da, răspunse James cu mai multă convingere decât simțea.

Se gândi la scrisoarea tatălui Oliviei pe care i-o încredințase Owen. Nu îi plăcea să aibă secrete față de ea mai mult decât îi plăcea să aibă secrete față de Huntford. Și părea să se afle fix la mijloc între frate și soră.

– Mulțumesc pentru minunatul mic dejun, spuse Olivia. Se ridică și își scutură palmele. Deși aș putea cu ușurință să petrec întreaga zi aici, trebuie să revin la han și să mă pregătesc pentru drumul către mătușa mea. Nu este nevoie să mă însoțești la coborâre; știu drumul.

– Nu, spuse el repede.

Nu pentru că se îndoia de abilitățile ei de a face față terenului. Mai mult pentru că nu se simțea încă pregătit să-și ia la revedere. Am să te conduc înapoi.

Olivia ridică din umeri de parcă nu îi păsa prea mult. În timp ce își lega părul la loc și boneta, James se gândi ce păcat era că nu putea rămâne așa cum era – râzând, frumoasă și ușor ciufulită. Dar poate că așa era mai bine.

În timp ce coborau pe potecă, cerul se întunecă. Vântul se întetă și câteva picături grele le căzură pe haine și pe piele. Când Olivia se opri pentru a se înfășura cu eșarfa, James încercă să își ascundă dezamăgirea.

Când ploaia se întetă, poteca pietruită deveni alunecoasă.

El aruncă o privire înspre pantofii ei subțiri și delicați și se încruntă.

– Ține-mă de braț!

– Mă descurc.

Părea să aibă dreptate, însă când mai aveau doar câțiva metri până la baza dealului, picioarele îi alunecară pe pietre, iar corpul îi căzu pe spate. James sări în spatele ei și își aruncă mâinile în jurul taliei ei, dar nu reuși să o prindă la timp și își pierdu echilibrul.

Olivia ateriză deasupra lui, fundul ei moale apăsându-i pe membrul care deja începuse să reacționeze ca de obicei, fir-ar să fie! Apoi ea se ridică, părând complet străină de efectul pe care îl avea asupra lui. Mândria îi spunea că nu se putea să nu-l fi sesizat, dar poate că era prea rușinată de cădere pentru a mai remarca lunga formă tare care se reliefa sub fundul ei delicios.

James se ridică și el, dar nu își luă mâinile de pe ea. Părea să refuze să îi dea drumul – și nu doar din motivul evident.

– Ești în regulă?

– Da. De fapt nu. Sunt destul de rușinată. Sper că nu te-am strivit.

– Nici gând.

Ea se rostogoli de pe el cu o agilitate impresionantă, însă când încercă să se ridice în picioare, un picior se frânse sub ea. Se redresă repede și zâmbi larg.

– Ești rănită. James se ridică și o apucă ușor de umeri.

– Poftim? întrebă ea inocent.

– Piciorul tău a cedat, ca și cum ai fi rănită.

– Nu, nimic de genul acesta. Mă tem că sunt doar împiedicată – deși asta nu este o surpriză pentru tine, nu? Mă tem că ploaia se întetește. Slavă Domnului că aproape am ajuns la han.

– Dorești să te sprijini de brațul meu? Sau te-aș putea căra.

Ea înțepeni și îi aruncă o privire ușor curioasă, ca și cum s-ar fi uitat la o creatură stranie și abstractă.

– Nu cred că va fi necesar.

James strivi dezamăgirea care îi umplea pieptul și își continuă drumul pe strada principală, pe lângă brutărie, Olivia mergând schiopătat și refuzând cu încăpățănare ajutorul lui.

Ploaia cădea de pe semnul care atârna în fața hanului și băltoace de noroi se formaseră pe jos. Stăteau în același loc în care James se bătuse cu Crutcher seara trecută. Păreau să fi trecut două săptămâni de atunci.

– Am ajuns, spuse Olivia cu mai mult entuziasm decât era necesar. În caz că nu te mai văd până pleci în Egipt, îți doresc drum bun. Sper că atunci când vei săpa și vei explora, vei găsi tot ceea ce cauți.

Vocea ei tremură la ultimele cuvinte.

Deci încă îi mai păsa.

Dar nu îndrăzni să se bazeze prea mult pe asta.

– Am să vorbesc cu vizitiul tău și o să mă asigur că e pregătit pentru drumul spre Oxfordshire.

– Mulțumesc pentru gest.

– La revedere, Olivia.

Reușise cumva să-și arunce cuvintele din gură.

– La revedere. Se întoarse pe călcâie și șchiopătă către han, lăsându-l să stea în ploaie, ca un prost ce era.

Capitolul 7

A păstra. (1) A mumifica, a preveni degradarea sau a proteja în fața distrugerii. (2) A rămâne intact, ca în exemplul: „Ea intenționa să își păstreze ultima urmă de respect de sine pe care o mai avea”.

– Terrence e de părere că drumurile nu sunt adecvate pentru călătorit în seara aceasta, spuse Hildy.

Îi desfăcu cu îndemânare Oliviei rochia udă de ploaie.

– Am încredere în el că ne poate duce în siguranță până la un han în drum spre mătușa Eustace. În plus, nu mai vreau să petrec aici încă o noapte.

Nu ar fi fost în stare să o facă. Nu după conversația pe care tocmai o avusese cu James. Trebuia să plece până când starea de împăcare nu îi dispărea.

– Foarte bine, am să-i spun să pregătească trăsura, oftă Hildy. E obișnuit oricum să îi dau vești proaste.

Olivia făcu o grimasă când auzi tonul de reproș, știind că îl merita.

– Mulțumesc, Hildy. Promit că nu te voi mai păcăli pe viitor. Dădu la o parte rochia umedă și se aplecă pentru ca menajera să îi strecoare pe cap o rochie de călătorie stilată cu dungulițe.

Menajera plescăi din buze.

– Am să fiu mereu de partea dumneavoastră, orice ar fi. Dar cu Terrence altfel stă treaba – pe cât de mult vă adoră, el îi este în primul rând credincios ducelui.

– Știu.

– Am să comand câteva sendvișuri pentru drum și îl voi informa pe Terrence că vom fi gata de drum într-o jumătate de oră. Mai trase o dată pentru a-i fixa șnururile în părțile laterale ale rochiei, după care se grăbi să iasă pe coridor, închizând ușa în urma ei.

Olivia își desfăcu părul și îl perie înainte de a-l prinde într-un coc delicat la ceafă. Apoi aruncă o privire ușor disprețuitoare spre ghetele practice de călătorie pe care Hildy le lăsase lângă scaun. Erau alegerea potrivită și, cu toate acestea, Olivia nu-și putea imagina cum avea să-și strecoare piciorul drept – care se umflase de două ori mai mult decât de obicei – în micul spațiu al ghetei înguste. Își ridică tivul rochiei pentru a se uita la picior, care se reliefa grotesc din ceea ce fusese cândva frumosul ei pantof bleu. Nu îndrăznea să scoată pantoful, pentru că nu ar mai fi reușit să pună altul în loc. În schimb, își coborî rochia, îndesă ghetele în geamantan și șchiopătă prin cameră, uitându-se după vreo panglică sau după vreun pieptene pe care Hildy ar fi putut să îl uite când împachetase.

Când Hildy se întoarse, Olivia era gata și nerăbdătoare să plece. Îi făcu semn lui Hildy să o ia în față ca să nu îi observe glezna umflată – nu ar fi făcut decât să se agite și să întârzie plecarea.

În timp ce Terrence încărca bagajele în trăsură, Olivia reuși să se urce înăuntru.

Câteva clipe mai târziu, menajera își iți capul pe ușa trăsurii și spuse tare, pentru a acoperi ploaia care troncănea pe acoperiș.

– Mă duc să iau mâncarea pregătită de soția hangiului, spuse ea. Apoi putem pleca.

Trânti ușa trăsurii și o zbughi în han, într-o încercare curajoasă, dar într-un final inutilă de a se feri de ploaie.

Olivia privi strada îngustă și noroioasă pe care se plimbase cu James, dorindu-și să fi fost amorțită – o amorțeală care să îi elimine durerea care îi pulsa în picior și gândurile care nu-i dădeau pace despre un viitor pe care și-l imaginase și care nu avea să mai vină. Făcuse mai mult decât să-și imagineze viața alături de James – o crezuse posibilă cu adevărat. Certitudinea că într-o zi avea să devină soția lui fusese busola care îi ghidase toate deciziile, indiferent cât de importante fuseseră ele. Ce rochie să poarte? Ce i-ar fi plăcut lui James? La care serată să se ducă? Unde erau șanse mai mari să dea de James? Ce carte să citească? Ce subiect l-ar fi interesat mai mult pe James?

Cât de penibil!

În retrospectivă, dorința ei nestăvilită de a-i fi pe plac părea mai mult decât disperată. Parcă uitase cine era ea, Olivia Sherbourne. Faptul că exista separat și destul de independent de James Averill.

Furia – față de sine însăși, față de James și față de fiecare nenorocit de artefact descoperit vreodată – îi invadă sângele. Încleștând pumnii, începu să lovească pernele de catifea ale trăsुरii. Din păcate erau prea moi pentru a-i oferi vreo satisfacție. Așadar, într-un act de curaj, trase un șut zdravăn cu piciorul drept în canapeaua de vizavi de ea.

Doamne, Dumnezeule! Glezna o săgetă cu o durere puternică și atât de copleșitoare încât îi străbătu piciorul până la talie. Colțurile privirii i se înceteșară și se apucă de peretele trăsुरii pentru a nu aluneca pe podea.

Lacrimi îi usturau ochii. Proastă, proastă, proa...

Zdrang, zdrang! Ferestrele trăsुरii se scuturară de la forța loviturii, și portiera se deschise larg.

Olivia se șterse la ochi. Nu i-ar fi făcut bine lui Hildy să o vadă atât de supărată – însă nu era camerista ei.

Acolo, în spațiul gol, stătea James, părând indiferent la ploaia care îi pica pe cap și pe umeri.

– Mă temeam că ai plecat, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

– Credeam că ne-am luat deja la revedere, spuse ea puțin mai înțepat decât intenționase.

– Știu. Dar nu pot să te las să pleci în Oxfordshire.

Ea pufni puțin, uimită de curajul lui.

– Nu mă „lași” să plec. Eu m-am hotărât să plec și am să îmi duc până la capăt decizia.

Picături de ploaie îi străbătură cărlionții de pe frunte și îi curseră pe nas.

– Încă nu m-am hotărât dacă să îi spun lui Huntford de aventurile tale.

– Asta ar trebui să fie o amenințare? Pentru că ți-am spus deja că, dacă simți nevoia să îi transmiți totul fratelui meu, poți să o faci fără ca eu să mă amestec.

– Nu înțeleg. De ce te porți așa?

Nu putea să îi explice că o dureau glezna accidentată sau că avea inima frântă.

– Orice fac, oriunde mă duc, nu e treaba ta. Orice influență ai avut vreodată asupra mea a dispărut. De îndată ce se întoarce Hildy, vom pleca. Cu sau fără binecuvântarea ta.

– Foarte bine.

Spunând acestea, intră și el în trăsură, închise ușa în urma lui și se așează pe bancheta de vizavi de ea.

– Ce naiba crezi că faci?

James nici măcar nu ridică o sprânceană când auzi limbajul ei vulgar. Fir-ar el să fie!

Ca un câine care încerca să se usuce, scutură din cap scurt, proiectând un cerc de picături în jurul lui. Olivia se feri de stropii reci.

Cândva, modul lui brutal de a se purta i s-ar fi părut relaxant, chiar fermecător. Acum îi venea să îi tragă una cu piciorul sănătos.

– Ce maniere elegante, remarcă ea sec.

El ridică din umeri.

– Tu ai început cu „naiba“.

Ea pufni, însă era mulțumită pe ascuns de faptul că remarcase replica ei.

– Doamne, ce repede par să degenereze lucrurile!

James își încrucișă mâinile pe piept și rânji, făcându-i inima trădătoare să bată mai repede.

– Ce confortabil e aici, spuse el. Chiar drăguț și uscat.

– Era uscat, îl corectă Olivia. În orice caz, acum că ți-ai susținut punctul de vedere – deși nu putea spune cu certitudine care era acesta –, ar trebui să cobori până nu observă altcineva că suntem singuri în trăsura mea.

Ochii lui James se îngustară și chicoti de parcă era cu adevărat amuzat de situație.

– Mă bucur că problemele mele sunt o sursă atât de bună de amuzament.

– Olivia. Modul în care îi spusese numele – atât de sincer, atât de intim – îi dădărmă toate zidurile pe care le ridicase. Nu sunt aici ca să te chinui, spuse el blând.

– Nu?

El zâmbi și, cu o mișcare elegantă, se mută de pe bancheta lui pe a ei. Tot la fel de repede temperatura din trăsură crescuse cu zece grade. Un spațiu minuscul le separa umerii; o parte din rochia ei era captivă sub coapsa lui. El îi căută mâna pe scaunul dintre ei și o strânse.

Olivia abia mai putea să respire.

– Nu vreau să te îngrijorez, spuse el, de parcă Olivia chiar ar fi putut să fie atentă la ce zicea cu palma într-a lui. Dar încă încerc să mă lămuresc cum anume să rezolv mai ușor problema asta. Știu că ar trebui să îi trimit vorbă lui Huntford. De fapt, dacă aveam un dram de bun-simț, aș fi făcut asta din clipa în care ai sosit seara trecută.

– Dar nu ai făcut-o.

– Nu, și sincer să fiu nici nu vreau, spuse James. Problema este că fratele tău nu știe unde ești.

– Ei bine, nu chiar. Dar știe că am pornit-o spre nord-vest.

– Tu nu ești acum nici măcar în același comitat cu cel în care crede el că ești.

– Asta este adevărat. Oftă, dezamăgită că James se simțise obligat să sublinieze evidența. Cu toate acestea, fac tot posibilul să remediez asta. Ar trebui să ajung la mătușa mea mâine-seară. Presupunând, desigur, că mi se va permite la un moment dat să plec de aici, adăugă ea cu subînțeles.

– Nu intenționez să te împiedic să pleci deloc, spuse James.

– Înțeleg. Olivia analizează afirmația lui timp de câteva secunde. Atunci crezi că mi-ai putea spune ce cauți aici?

– Vin cu tine. Îi eliberă mâna, își încrucișă palmele la ceafă și își întinse picioarele acoperite de pantalonii din piele de căprioară.

Doamne, Dumnezeuule!

– La mătușa Eustace?

– Da, intenționez să mă asigur că vei ajunge în siguranță pe pragul ei.

Olivia se zburli.

– Bunul-simț îmi spune că nu e cazul să mă conduc.

– Da, ei bine, spuse el, accentuând fiecare cuvânt – asta e problema. Tu nu prea ai bun-simț.

Din toate...

Portiera trăsurii se deschise din nou. Hildy avea un coș mare cu ea și se urcase pe jumătate în trăsură când observă că aveau mai mulți mușchi și masculinitate decât de obicei. Camerista se dădu în spate, făcând ochii mari.

– Lasă-mă pe mine, se oferi James, întinzându-i o mână.

Cu o mână o ajută să urce, iar cu cealaltă îi luă coșul.

Hildy se așează pe bancheta de vizavi și începu să își frângă mâinile.

– Mă scuzați, nu mi-am dat seama că...

Ochii i se plimbau de la James la Olivia și la ușă, de parcă se hotărâra dacă să dea bir cu fugiții.

– Este în regulă, Hildy, domnul Averill tocmai pleca.

James îi aruncă un zâmbet încrezător Oliviei.

– Cred că m-ați înțeles greșit, Lady Olivia. Cameristei îi spuse: Intenționez să vă conduc până în Oxfordshire.

– Nu fi ridicol, șuieră Olivia printre dinți. Ne va lua aproape două zile. Sunt sigură că ai prefera să petreci timpul ăsta săpând după vreo grămadă de bolovani din epoca druizilor.

El se sprijini de spătarul banchetei.

– Nu chiar.

Olivia își analiza următoarea mișcare, dar era destul de greu să gândească clar atunci când simțea căldura emanată de corpul lui James. Unghiurile aproape drepte ale feței lui creau un contrast plăcut cu buzele sale pline și ochii lui de culoarea verde ca marea. Nu avea să se lase distrasă de frumusețea lui.

– Dacă insiști să ne acompaniezi, atunci înseamnă că trebuie.

– Știu că trebuie.

Olivia zâmbi și flutură din gene, imitând la perfecție o tânără care debuta în societate.

– Însă văd că îți lipsește valiza. Sunt sigură că vei dori să îți împachetezi câteva lucruri pentru călătorie – o carte sau un jurnal pentru a-ți petrece lungile ore în trăsura înghesuită sau un schimb de haine uscate, alte necesități...

James înclină din cap.

– Și ai să mă aștepți aici până mă întorc?

– Desigur, minți ea.

– Nu prea cred.

Fir-ar!

– Bine atunci.

Ciocăni în tavan; trăsura porni. Cu siguranță James avea să se răzgândească și să oprească trăsura pentru a pune capăt aceluia circ.

Însă o jumătate de oră mai târziu, când cinci mile de drum noroios și găunos li separau de Haven Bridge, realitatea situației își făcu loc în mintea Oliviei.

Ea și James aveau să petreacă următoarele două zile în înghesuală intimă a trăsurii. Singurul avantaj care îi surâdea în toată această situație era că prezența lui – pe cât ar fi fost de enervantă – o distragea de la durerea care îi străbătea glezna.

Fusesse o idee proastă.

Deciziile spontane de acest fel nu îi stăteau în fire lui James. El credea în pregătiri, organizare, logică. Această excursie la Oxfordshire le contrazicea pe toate trei.

Nu avea decât hainele de pe el și ce mai avea prin buzunare – câteva hârtii de douăzeci de lire și scrisoarea pe care tatăl Oliviei i-o lăsase ca parte din testament. Își plimbă o mână peste buzunarul din față al jachetei, asigurându-se că hârtiile mai erau încă acolo.

Decisese că e mai sigur să păstreze scrisoarea cu el. Dacă o lăsa în camera din han, chiar și pentru scurt timp, risca prea mult. Oricine ar fi putut intra în cameră și să se facă nevăzut cu scrisoarea, iar Olivia nu avea să mai citească niciodată ultimul mesaj al tatălui ei pentru ea.

Știind că scrisoarea se afla în siguranță în buzunarul lui îl mai liniștea cât de cât – dar nu foarte mult.

James nu avusese când să îi spună vizitiului său unde se ducea sau să îi lase instrucțiuni când să vină să îl ia.

Nu avusese șansa de a-l informa pe unchiul Humphrey de planurile lui, iar bătrânul avea să se îngrijeze când James nu avea să sosească pentru vizita sa zilnică.

Însă, dacă ar fi îndrăznit să coboare din trăsură pentru a-și face un bagaj și a discuta cu Ian, nu ar mai fi găsit la întoarcere decât urmele adânci ale roților trăsurii ei umplându-se cu apă de ploaie.

Și nu putea să o lase să plece așa.

Olivia stătea înțepată lângă el, suspinând din când în când, de parcă abia putea să-i îndure compania.

Deși nici el nu era foarte încântat de circumstanțe, trebuia să se asigure că avea să ajungă în siguranță la mătușa ei. Poate că ar fi putut să scape de această obligație, dacă ar fi avut curajul să îi trimită o scrisoare lui Huntford informându-l de călătoriile ocolitoare ale surorii lui... dar nu o făcuse.

Dacă ar fi făcut-o, ar fi trădat-o pe Olivia.

Cândva în dimineața aceea își dăduse seama că relația lui cu ea conta la fel de mult pentru el precum relația lui cu fratele ei.

Ajunsesese să fie o persoană importantă pentru James. În moduri pe care nu ținea morțiș să le cerceteze.

În mod evident ea era deranjată de el – o situație care îl neliniștea. Presupunea că se obișnuise să îi primească adorația. Cum de o ignorase în toți acești ani?

Camerista ei, care stătea vizavi de ei, își ocupa timpul cosând. Cu toate acestea, tot la câteva minute îl privea îngrijorată, de parcă se aștepta să sară pe stăpâna ei cât timp ea se uita în jos la ițele ei.

Zâmbea politicos de câte ori surprindea privirea cameristei îndreptată spre el, hotărât să-i câștige încrederea, chiar dacă nu ar fi reușit să îi intre din nou în grații Oliviei.

Călătoreau într-o tăcere grea și jenantă de două ore deja. James nu mai rezistă.

– Se mai simte și altcineva ușor slăbit?

Hildy își lăasă lucrul și o privi pe Olivia.

– Nu ați mâncat de azi-dimineață.

Olivia îi aruncă o privire, iar James știi că ea se gândea la festinul pe care îl împărțiseră în vârful dealului.

– Nu mi-e foame, spuse ea.

Cu toate acestea, menajera scoase coșul de sub canapea. Soția hangiului ne-a împachetat niște sendvișuri minunate cu piept de pui, mere și băutură. Doriți să mâncați ceva?

– Mulțumesc, nu.

Hotărâtă să găsească ceva cu care să o tenteze pe Olivia, Hildy mai scotoci prin coș.

– Ah, iată, avem și saleuri. Trebuie să rămâneți în forță totuși.

– Pentru ce? Nu e ca și cum merg pe jos la mătușa Eustace.

Camerista își coborî ochii și trase la loc ștergarul peste coș.

– Oh, Hildy, spuse Olivia cu o voce rugătoare. Iartă-mă că am fost atât de nepoliticoasă! Unii oameni – îi aruncă o privire plină de venin lui James – par să scoată ce e mai rău din mine.

– Veți mânca atunci ceva? Întrebă camerista cu speranță în glas.

– Desigur.

Mirosul pâinii proaspăt coapte și a pieptului de pui umplură trăsura, și gura lui James salivă. Hildy îi înmână un sendviș.

– Pofțiți, domnule Averill.

– Ești sigură că avem suficient – și pentru tine, și pentru vizitiu?

– Ah, desigur, răspunse ea cu căldură. Cât de drăguț că vă îngrijorează asta.

El și Hildy discutară vrute și nevrute cât mâncară și imediat după aceea ochii ei începură să se închidă. Împachetă restul mâncării pentru vizitiu, se propti de o margine a trăsorii și adormi pe loc.

Olivia se uita pe fereastră la cerul gri și la ploaia care nu mai contenea.

– Știu că nu mă vrei aici. James se aplecă spre ea și vorbi încet, pentru a nu trezi camerista. Dar nu am avut nici o intenție să te fac să te simți prost – ci doar să mă asigur că ești în siguranță.

Ea își arcui o sprânceană.

– Serios, domnule Averill? Nu aveți nici un alt motiv?

James clipi, surprins de tonul ei protocolar. Ce alte motivații ar fi putut avea? Poate că ghicise cât de incredibil de atras era de ea și că până și în momentul acela, sub privirea cameristei ei, își imagina cât i-ar fi plăcut să îi sărute pielea fină a gâtului, în spatele urechii.

– Ce alt motiv aș putea avea?

– Hm, să vedem, spuse ea sec. Poate că nu crezi că mă duc la Oxfordshire la urma urmei.

De fapt, gândul că ea nu se ducea să-și viziteze mătușa Eustace nu îi trecuse prin minte – deși probabil ar fi trebuit.

– Unde altundeva ai merge?

– Nu știu, spuse ea, în mod evident exasperată de această simplă întrebare. Ideea e că nu ai încredere în mine.

– Nu este adevărat. Am încredere unde contează.

– Cum ar fi?

– Ei bine, știu că ai face orice pentru a-ți proteja fratele și sora. Și mereu aperi punctul de vedere care crezi că este just.

Ea îi studie fața de parcă avea senzația că își bătea joc de ea.

– Cine nu ar lua apărarea propriei familii?

Cine, într-adevăr? Nu avea nici măcar jumătate din coloana vertebrală a Oliviei. Nici măcar prietenii lui apropiați nu știau de Ralph, fratele său.

– Ai fi surprinsă, spuse James. Ceea ce încerc să-ți spun este faptul că nu mă îndoiesc de cuvântul tău. Știu doar că, dacă ți s-ar întâmpla ceva în drum spre mătușa Eustace, nu mi-aș putea-o ierta niciodată.

Ceva din privirea de gheață a Oliviei păru să se topească puțin.

– Foarte galant din partea ta! Dar ce Dumnezeu s-ar putea întâmpla de aici și...

Buf!

Capitolul 8

Trăsura se zdruncină brusc, aruncând-o pe Olivia prin aer pe po-dea. Ateriză pe fund – suficient de tare cât să-i clănțanească dinții – dar era mai bine decât dacă ar fi căzut pe picior. James se aplecă imediat lângă ea, cu mâinile și picioarele întinse în micul spațiu.

Camerista, care se lovise de peretele din spatele ei, se trezi cu un țipăt.

– Ce s-a întâmplat?

– Stai așa, spuse James prevăzător, deși trăsura părea deja să încetinească. Probabil am intrat într-un șanț. Este vreuna dintre voi rănită?

Prinse obrajii Oliviei între palmele sale calde, de parcă încerca să se asigure că e bine. Inima ei, care deja bătea să-i spargă pieptul, începu să bată și mai tare la atingerea lui.

Olivia dădu din cap.

– Sunt bine. Se întoarse către Hildy. Te-ai lovit la cap?

– Nu foarte tare, milady.

Dar camerista era prea palidă în opinia Oliviei.

James se mută la loc pe canapea și o trase cu ușurință pe Olivia după el.

– Stai aici! Mă duc să discut cu vizitiul.

– Mulțumesc, spuse Olivia, simțindu-se brusc foarte, foarte bucuroasă să îl știe acolo.

Înainte ca trăsura să se oprească de tot, James trase zăvorul și sări ușor pe pământul umed. Îi făcu cu ochiul pentru a o liniști și închise ușa bine în urma lui.

Olivia se așeză lângă Hildy pe canapea și o strânse tare.

– Nu am simțit în viața mea o zdruncinătură atât de bruscă. Sper că Terrence nu a fost rănit, spuse menajera îngrijorată.

– A reușit să oprească caii. Țsta e un semn bun. Olivia se întrerupse și ciuli urechile. Îi aud discutând.

Nu reușea să audă ce ziceau bărbații din cauza ploii care bătea în acoperiș, dar îl auzi pe Terrence blestemând cu ciudă – și se liniști incredibil de mult.

Câteva momente mai târziu, James deschise portiera și băgă capul înăuntru.

– Terrence e bine. O altă înjurătură se auzi din spatele lui James. Dar, cum probabil v-ați dat seama deja, nu e foarte fericit. Una dintre roțile trăsorii s-a înțepenit într-o groapă din drum. A ieșit din osie, slavă Domnului, însă osia din spate e crăpată. Dacă vom continua așa, riscăm să se rupă de tot. Va trebui să lăsăm trăsura aici și să mergem să căutăm ajutoare.

Folosise un ton care nu admitea nici un protest.

Olivia îl ignoră.

– Nu putem lăsa trăsura așa la marginea drumului. Poate să treacă oricine și să plece cu ea.

– Nu, dacă nu cumva au niște cai în plus.

Cu doar o zi în urmă, argumentele rezonabile ale lui James ar fi făcut-o pe Olivia să se topească de plăcere. Acum, atitudinea lui superioară o călca pe nervi.

– Recunosc că sunt șanse mici să se întâmple asta. Dar trăsura e încărcată cu toate bagajele noastre. Un hoț ar putea fugi cu ele.

– Nu dacă le cărăm cu noi, spuse el.

Olivia își dori să-și fi luat mai puține lucruri.

– Cât de departe este cel mai apropiat sat?

– Terrence crede că suntem la doar sau trei mile de Sutterside. Ne-ar prinde bine o plimbare.

Poate că da – dacă ambele ei glezne ar fi fost în stare bună.

– Putem merge călare?

James clătină din cap cu regret.

– Nu avem șei.

– Ploaia o să ne ude până la piele.

– Măcar tu ai haine de schimb.

Olivia mormăi:

– Ți-am oferit șansa de a te duce să-ți împachetezi ceva.

Un zâmbet sardonice străbătu fața lui James.

– Așa este, și dacă m-aș fi dus să fac asta, tu ai fi cea care stă acum în ploaie uitându-se la osii, nu eu.

Ea se aplecă și se uită la cerul gri din spatele lui James.

– Și eu care credeam că ai spirit de aventură, o tachină el. Ai vreo pelerină în plus pe care să ți-o tragi pe umeri? Mai avem doar o oră de lumină, așa că e de dorit să plecăm mai repede.

Hildy deja strângea lucrurile din trăsura și își lega boneta mai bine sub bărbie. Olivia ura să recunoască adevărul despre glezna

ei – mai ales pentru că mințise deja în legătură cu asta când se întorceau la hanul din Haven Bridge – dar nu mai avea de ales.

– Nu cred că pot merge la Sutterside, spuse Olivia pe un ton relaxat. Mi-am luxat glezna mai devreme, când ne plimbam.

Camerista ei icni.

– Milady, trebuia să-mi fi spus.

– Nu e nimic înspăimântător, Hildy, e doar puțin umflată. Cu toate astea, cred că ar fi mai bine să rămân aici și să păzesc bagajele și trăsura.

– Înțeleg, spuse James. Și dacă apare vreun tâlhar, o să te lupți cu el?

– Dacă trebuie.

Dar spera sincer că nu avea să fie cazul de așa ceva.

– Cu ce? Cu o umbrelă?

– Poate că Terrence o să aibă amabilitatea de a-mi împrumuta pistolul lui.

James închise ochii scurt, parcă rugându-se pentru răbdare. Apoi se urcă în trăsură și se așeză vizavi de ea.

– Cât de rău e? întrebă el. Serios vorbind.

Olivia își trase piciorul drept și mai mult sub banchetă.

– Probabil până mâine își va reveni, dar momentan este... sensibil.

– Sensibil, repetă el, fără vreun motiv anume în opinia ei.

– Da.

– Arată-mi-l.

Deoarece era o creatură mândră și vanitoasă, detesta ideea că acest moment avea să sosească.

Doar din cauza faptului că exista posibilitatea ca James să petreacă următorii ani în Egipt, ar fi preferat să nu o țină mine drept fata cu piciorul de elefant.

– Nu.

James se aplecă în față, cu coatele proptite relaxat pe genunchi.

– Vreau doar să-l văd. Nu o să-l ating dacă te doare.

Ea clătină din cap cu candoare și se uită spre Hildy.

Dar nu găsi ajutor la ea, deoarece camerista părea la fel de mânată de curiozitate ca James.

– De ce nu vrei să-mi arăți? întrebă el.

– Din pudoare.

James pufni în râs. Până și Hildy chicoti puțin. Scuza Oliviei părea să fie puțin exagerată. Cu toate acestea, tot își dorea să-și scoată pantoful din piciorul sănătos și să i-l arunce în cap.

– Bine, zise ea. Holbează-te cât vrei! Olivia își împinse piciorul drept în față și-și ridică tivul rochiei până la genunchi.

James și Hildy tăcură și, pentru o clipă, Olivia se întrebă dacă situația piciorului nu se înrăutățise. Se uită la piciorul întins și se simți mai bine când văzu că arăta la fel – incredibil de umflat, dar la fel.

– Doamne, Dumnezeu! James îi prinse tibia cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi legăna piciorul. Îmi pare foarte rău, Olivia.

– Nu e ca și cum aș fi pe patul de moarte, sări ea, deși adevărul era că ar fi vrut să se smiorcăie puțin.

– Cred că te doare de nu mai poți.

Adevărul era că o durea destul de mult, și faptul că vorbeau despre asta nu o ajuta cu nimic.

– O plimbare de două mile nici nu intră în discuție.

El îi puse piciorul la loc pe podea cu blândețe și îi coborî tivul rochiei. Deși nu era greu, apăsarea aceasta pe piciorul ei o făcea să se simtă la fel de rău ca atunci când o călcase lordul Kesley în timpul cadrilului.

– Clar nu poți merge, spuse James cu seriozitate.

Olivia se abținu din a-i da o replică usturătoare, deși ea îi spusese deja asta.

– Dacă nu ar fi plouat și nu ar fi fost mocirlă, aș fi putut să te car eu...

– Nu, țipă ea cu patos.

După ce fusese respinsă de el de două ori în ultima săptămână, mândria ei pur și simplu nu i-ar fi permis așa ceva.

– Ai dreptate. Pământul e prea alunecos. Va trebui să stăm aici până se duce Terrence după ajutor.

Olivia înclină capul, sperând că nu auzise bine.

– Amândoi?

– Nu te las aici singură. James arată spre glezna ei și făcu o grimasă de parcă adulmecase un pește vechi de trei zile. Mai ales nu cu piciorul în starea asta.

– Nu e ca și cum o să cadă când nu te uiți la el.

El ridică din umeri, ca și când nu s-ar fi bazat pe așa ceva.

– Fără două picioare sănătoase, ești și mai lipsită de apărare decât de obicei.

– Nu sunt chiar atât de neajutorată pe cât crezi, spuse ea cu un zâmbet ușor amenințător.

James rânji.

– Regret că va trebui să-mi mai suportți compania încă ceva timp.

– Ar putea rămâne Hildy cu mine, spuse Olivia cu speranță.

– Poate, dacă asta îți dorești. Dar nici măcar împreună nu puteți rămâne aici singure. Se va întuneca până se întoarce Terrence. Acum tocmai deshamă caii. Am să-i spun de planul nostru ca să poată porni la drum.

Se îndreptă spre ușă, apoi se opri și se încruntă îngrijorat.

– Te-ar dura mai puțin piciorul dacă l-ai propti pe banchetă? Înainte ca ea să poată răspunde, adăugă: Hai să încercăm!

Îngenunche pe podea și îi ridică piciorul cu aceeași grijă pe care Olivia era sigură că ar fi acordat-o unui picior mumificat de prințesă antică egipteană – deși probabil ar fi fost mai încântat de acesta din urmă. Îi legă piciorul cu o pătură de călătorie pe care o găsisese sub scaunul lui și îl lăsă să se odihnească pe banchetă. Durerea care pulsa scăzu în intensitate.

– Mulțumesc, spuse ea. Mă simt puțin mai bine.

James încuviință și se aplecă să iasă pe ușă și să discute cu Terrence. În momentul în care plecă, Hildy își dresă glasul.

– Deci doriți să rămân cu dumneavoastră?

Olivia crezu că răspunsul era evident.

– Cred că ar fi mai bine așa. Ai vreo obiecție în privința asta?

– Nu, desigur că nu, spuse Hildy.

Însă privi cu jind pe fereastră.

– Ai prefera să mergi până la Sutterside prin ploaie în loc să stai cu mine în trăsura uscată?

– Ah, sună îngrozitor când mă întrebați așa, spuse Hildy. Știți că nu mă descurc prea bine la drumurile lungi.

– Nu poți avea rău de mișcare – nici măcar nu ne mișcăm!

– Știu, milady. Camerista roși puternic. Nu atât mișcarea e problema – cât spațiul îngust. Acum că și domnul Averill călătorește cu noi, trăsura pare mult mai mică. Mă simt amețită din cauza asta.

– Uite! Putem deschide ușa. Olivia se aplecă cu dificultate peste piciorul întins, trase zăvorul și deschise ușa. O briză umedă intră în trăsură. E mai bine, nu?

Hildy aruncă o privire sceptică ușii.

– Presupun.

Dar chiar în clipa aceea o altă pală de vânt trânti portiera.

Fir-ar! Nu exista nici un motiv pentru care Hildy merita să sufere de dragul ei – cel puțin nu mai mult decât suferise deja.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, ar trebui să îl acompaniezi pe Terrence în sat. Cât timp el se ocupă de cai și de reparații, tu poți să te asiguri că avem camere rezervate la han.

– Aș putea și să comand cina, spuse camerista cu entuziasm.

– Așa rămâne atunci, consimți Olivia. Ia pelerina din geamanta nul meu ca să nu te plouă. Când Hildy deschise gura ca să protesteze, Olivia adăugă: Nu vreau să răcești.

Hildy zâmbi recunoscătoare.

– Sunteți foarte bună, milady.

Își aruncă haina pe umeri și își luă geanta mică.

– Eu și cu Terrence o să ne grăbim spre sat. Se va întoarce cu ajutoare într-o clipită.

Olivia o strânse pe menajeră de mână.

– Ai grijă, Hildy!

Cu o înclinare a capului, aceasta ieși pe ușă, iar Olivia rămase singură.

Pentru aproximativ trei secunde minunate.

Ușa se deschise din nou cu o bufnitură, iar Olivia se trase mai la stânga pentru ca James să nu trebuiască să se cațäre peste piciorul ei când se așează pe bancheta de vizavi de ea. Din nefericire, el înțelese greșit mișcarea ei și se așează – cât era de mare și ud – fix pe locul de lângă ea.

– Hildy și Terrence au pornit-o la drum cu caii după ei. Sunt puși pe treabă și hotărâți să te salveze cât mai curând posibil. Nu știu cine li se pare o amenințare mai mare – tâlharii la drumul mare sau eu.

Olivia încercă să ignore faptul că era singură cu James. Petrecuse aproape un deceniu încercând să ajungă exact în situația asta și acum când reușise – complet întâmplător – își dorea să fie oriunde altundeva.

Pentru că, în ciuda hotărârii lui de a-și părăsi familia, prietenii și pe ea pentru a se duce să sape după mumii, ea încă ținea la el.

Tonul plin și gros al vocii lui îi topea inima ca pe o bucată de gheață. O privire piezișă din ochii lui verzi îi tăie respirația și o făcu să-și piardă orice urmă de bun-simț.

O încurcase.

Știa asta.

Și dacă era să judece după privirea înfometată pe care i-o aruncase James, o știa și el.

Capitolul 9

Observație. (1) O notație științifică cu privire la detaliile unui sit sau ale unui artefact. (2) O analiză bazată pe experiența cuiva, ca în exemplul: „Din câte observase ea, spatele lui James nu avea pereche la cât era de ferm și de suplu“.

James nu avea nici o intenție de a o necinsti pe Olivia.

Problema era că, de câte ori se afla în preajma ei, avea tendința să facă tot felul de lucruri pe care nu intenționa să le facă.

– Există suficiente șanse ca o trăsură care trece pe aici să se oprească și să ne ajute, spuse James. Dacă își amintea de acest fapt, poate că nu ar mai fi fost atât de tentat să cedeze și să o sărute pe Olivia.

Ea îi aruncă un zâmbet indulgent.

– Am întâlnit doar un singur călător de când am plecat din Haven Bridge, și acela era un fermier care avea o căruță trasă de un măgar.

– Poate că nu este, pe cât de demn te așteptai tu să fie, o tachină el, însă cu glezna în starea asta, nu îți permiți să ai pretenții de la o căruță care, deși pare șubredă, este perfect funcțională.

– Asta așa e. Slavă Domnului că nu suntem în Hyde Park. Poți să-ți imaginezi cum aș fi arătat pe Rotten Row într-o căruță, cu glezna în halul ăsta, proptită pe o cușcă cu găini furioase? Mi-o pot imagina pe domnișoara Starling uitându-se la mine dintr-o trăsură elegantă, aruncându-mi niște priviri de repulsie pură pe sub umbrela sa de soare cu dantelă pe margine. Olivia se cutremură. Presupun că ar trebui să mă bucur că suntem în mijlocul pustietății. Singurii martori ai rușinii mele sunt vacile alea.

James chicoti.

– Întotdeauna ai avut abilitatea să identifici partea bună a unei situații mai puțin plăcute. Admir asta la tine.

Ea își întoarse brusc capul pentru a-l privi, îngustându-și privirea de parcă îl suspecta că râdea de ea.

- Cu adevărat?

- Da. Admir multe lucruri la tine, Olivia.

Ea înghiți, punându-și la treabă delicatții mușchi ai gâtului.

- Ce drăguț din partea ta!

- Este adevărat. De când te știu ai fost plină de energie nemărginită și pasiune. Mereu ai spus ce gândeai și era ușor de vorbit cu tine. Deși chiar nu trebuia să fi venit aici fără acordul fratelui tău...

- Da, cred că ai menționat asta deja.

- ... dintr-un anumit punct de vedere, mă bucur că ai făcut-o.

- Și de ce anume?

- Ei bine, îmi dau seama acum că nu am știut să te apreciez cu adevărat - zâmbetul tău minunat, cheful tău de viață și loialitatea ta neclintită. Îmi pare rău că nu am observat asta până acum și că am fost orb în fața sentimentelor tale pentru mine.

Însă nu fusese cu adevărat orb. Își dăduse seama cât de cât de faptul că Olivia avea sentimente pentru el, și abuzase de devoțiunea ei când se bucurase de ea fără a admite faptul că era conștient de ceea ce făcea. La naiba, ce bărbat întreg la cap nu și-ar fi dorit să fie ținta afecțiunilor ei? O, se bucurase cu adevărat de ele. Iar acest lucru îl făcea relativ responsabil de situația nefericită în care se aflau.

- Ei bine, spuse ea încet, în ceea ce mă privește, am înțeles cam la o jumătate de oră după ce am sosit în Haven Bridge ce greșală oribilă făcusem. Dar dacă nu te-aș fi urmat, nu aș fi văzut priveliștea din vârful dealului tău și nu aș fi gustat cele mai bune briose pascale din lume, ceea ce ar fi fost tragic.

James era într-un tot de acord. Și pentru că ar fi fost complet necuviincios să admită asta, îi sărută spatele mâinii dezgolite. Ea suspină ușor, însă nu se retrase. Acesta era un alt lucru care îi plăcea la ea - nu se retrăgea niciodată.

Pielea ei avea gustul ploii, al lavandei și al ei. Și deși era foarte, foarte tentat să traseze un drum cu buzele în sus pe antebrațul ei și chiar mai departe, se abținu.

- La asta mă refeream, spuse el. Iată-te aici, izolată în mediul rural cu un picior schilodit, și ai ales să discuți despre lucrurile plăcute în loc să te gândești la cele rele.

- Nu mi se pare avantajos să discutăm despre treburi neplăcute, dar asta nu înseamnă că nu am regrete.

James o strânse și mai tare de mână.

– Ce regrete ai? Deodată i se părea de o importanță majoră să cunoască aceste lucruri. Poți să-mi spui?

Olivia stătu tăcută timp de câteva secunde, respirând calm, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă nu cumva întrecuse măsura, insistând prea mult, când în cele din urmă ea spuse:

– Regret faptul că am dus o viață frivolă.

– Ce?

– Este adevărat. Majoritatea grijilor mele sunt absurde – un tiv rupt, dansuri pe care le-am ratat, niște bârfe.

– Nu sunt expert, admise James, dar cred că toate tinerele se îngrijorează de așa ceva.

– Nu, spuse Olivia, clătinând din cap. Cel puțin nu prietenele mele apropiate. Înainte ca Anabelle să se mărite cu Owen, se străduia să se îngrijească de mama sa în vârstă și să facă rost de mâncare pentru sora sa. Daphne poate să trateze orice boală mai bine ca doctorul nostru și tot își rupe niște timp ca să lucreze la orfelinat. Iar Rose, deși este cu doi ani mai mică decât mine, este de mii de ori mai înțeleaptă. Ținând cont de cât timp petrecem împreună, te-ai aștepta ca puțin din candoarea ei să se fi lipit și de mine. Râse scurt. Dar nu a fost așa. Așadar m-ai întrebat și acum știi. Regret că în cei douăzeci și doi de ani ai mei nu am produs nimic de valoare. Nu am adus nici o diferență în viața nimănui.

Buzele lui se pregătiră să nege acest lucru, însă se abținu. Dacă nu lua în considerare ce spusese ea, nu ar fi reușit să o convingă de contrariul. Așadar, așteptă câteva secunde ca zgomotul ploii de pe acoperiș să îi mai domolească neliniștea.

Apoi, ușor și plin de grijă, spuse:

– Ai adus ceva diferit în viața mea.

Așa era.

Cui îi păsa că nu avea fapte vitejești care să o recomande? Ar fi vrut să îi explice că era mai mult decât suficient faptul că era o persoană bună. Că loialitatea și dragostea de familie valorau mai mult decât o grămadă de fapte bune și aventuri mărețe.

Olivia își lăsă capul pe spate pe băncuța de catifea de parcă o storsese cineva de energie.

– Totul este mult mai clar acum.

– Cum așa? Stomacul lui se strânse. Probabil avea de gând să spună că nu mai era amoretată de el deloc, că nu-și putea imagina ce o făcuse să suspine atâta timp după el. Desigur, acest lucru ar fi fost

ideal... și cu toate astea, el, un egoist nenorocit, detesta gândul acesta. Adorația Oliviei fusese constantă. Știind-o de partea lui, orice s-ar fi întâmplat, îl făcuse să pășească cu mai multă încredere, mai semeț. Fusese incredibil de enervantă uneori, însă chiar și în momentele respective, îl făcuse să se simtă ca un rege. Îi dăruise devotamentul ei nestrămutat.

Iar el se bucurase de atenția ei fără să îi răspundă la fel.

Olivia își aținti privirea pe tavanul trăsorii ca și cum ar fi fost un cer înstelat și senin.

– Această călătorie, indiferent cât de greșită a fost, a reușit să îmi clarifice o grămadă de gânduri. În toți anii în care am fost îndrăgostită de tine, singurul meu scop a fost să îți atrag atenția. Acea fusese singura mea aspirație. Iar acum, că ți-am mărturisit ce sentimente am pentru tine, îmi dau seama ce scop superficial aveam. Nu că nu ai merita, nu mă înțelege greșit, adăuga ea cu rapiditate, dar nu este posibil ca toate visurile mele să depindă de altcineva. Trebuie să reușesc ceva pe cont propriu. Cum m-aș putea aștepta ca o persoană atât de versată ca tine să mă respecte, când eu nu am nici o pasiune individuală?

Înainte ca el să o poată informa cât de absurdă era ideea ei, ea continuă:

– Din fericire am o idee, pentru un soi de proiect.

– Sunt sigur că e foarte nobilă. Însă Olivia, tu ai respectul meu. Mai mult decât îți poți imagina.

Ea continuă de parcă nu îl auzise.

– Nu e nimic extraordinar, mă rog. Însă această călătorie mi-a amintit ce mult îmi place să călătoresc în afara Londrei – ce mult îmi place mediul rural. Și am început să mă gândesc la fetele de la orfelinatul lui Daphne. Săptămâna trecută, când am acompaniat-o pe Daphne pentru a le vizita, am vorbit cu câteva dintre micuțele nefericite. Știai că majoritatea s-au născut în Londra și nu au văzut mai mult decât străzile murdare din St Giles? Nu au văzut vaci pășcând pe minunatele pășuni verzi și nu au înotat în lacuri cristaline și albastre.

– Nu cred că asta e așa o mare tragedie, spuse James.

Fața Oliviei se întristă, iar James își dori să-și fi putut înghiți nepotrivita și stupida remarcă.

– Poate că nu. Cu toate astea, cred că le-ar face bine să vadă lumea de dincolo de zidurile orfelinatului.

– Ah, sunt perfect de acord, adăugă el repede. Nu poți învăța chiar totul din cărți.

Ea se luminează de îndată.

– Exact. Aș putea lua grupuri mici de fete pentru a face excursii de o zi – picnicuri la țară, vizite la catedralele din satele apropiate, poate chiar câteva excursii mai lungi pentru fetele mai mari. Ce aventuri minunate am putea avea!

Olivia oftă fericită.

– Sunt sigur că fetele s-ar bucura să scape de cei patru pereți ai clasei, spuse James. Iar aerul de țară le-ar putea face bine.

– Cu siguranță. Au o orfană nouă, Molly, care are opt ani și suferă de paralizie. A petrecut ultimii doi ani într-o instituție de boli mintale înainte ca o soră medicală să constate că locul ei nu era acolo și să o trimită la orfelinat. Este așa de fericită să se regăsească printre celelalte fete și deja a făcut progrese mari la lecțiile cu tabla înmulțirii și litere. Însă este atât de palidă. Cred că a trecut mult timp de când nu a mai simțit soarele atingându-i fața.

Descrierea pe care Olivia i-o făcuse micuței bolnave îi aminti lui James de fratele său. Era cât pe ce să remarce acest lucru, însă își aminti de ce nu era cazul.

James nu vorbea despre Ralph. Nu o făcuse niciodată. Nici măcar cu prietenii apropiați.

Fără să aibă vreo idee despre gândurile lui, Olivia continuă:

– Aș avea nevoie de permisiunea lui Owen desigur, dar cred că l-aș putea convinge să mă lase să împrumut trăsura și un servitor sau doi.

James era cât pe ce să menționeze faptul că nu se gândise să obțină permisiunea lui Huntford înainte de a o porni către Lacuri, însă se abținu în ultima clipă. Nu voia să mai spună ceva care ar fi putut să stingă lumina ca radia pe chipul ei minunat.

– Ideea ta sună splendid. Orice temeri ar putea avea Huntford nu îți vor putea stăvilii avântul.

Olivia rânji.

– Pot fi foarte convingătoare. Însă uneori îmi doresc să nu fi fost nevoie să îmi folosesc acest talent. Se pare că voi fi pentru totdeauna la mâna lui Owen.

– Măcar el e drept. Și nu v-a refuzat vreodată ceva ție sau lui Rose, adăugă James.

– Este un frate minunat. Nu am vrut să sugerez altceva. Cu toate acestea, și eu sunt adult. Olivia se îndreaptă în scaun. Nu văd de ce trebuie să mă rog de el pentru fiecare excursie mică.

James își trecu mâna peste partea din față a jachetei, asigurându-se că scrisoarea Oliviei era încă îndesată bine în buzunarul de la piept. Putea simți hârtia pe sub materialul umed al hainei. Deodată păru că scrisoarea îi apăsa pe inimă mai mult decât blocurile de platră de la Stonehenge. De ce îl băgase Huntford în situația asta, care era clar că era o problemă de familie? Cu cât petrecea mai mult timp cu Olivia, cu atât conștientiza mai mult faptul că ar fi fost corect din partea lui să îi dea scrisoarea.

Problema era că decizia nu îi aparținea.

James avea o singură certitudine – în momentul în care avea să îl vadă pe Huntford, urma să îi înmâneze scrisoarea și să îl oblige să i-o dea Oliviei.

– Nu mă îndoiesc că vei reuși indiferent ce îți propui. Și pot să îți mărturisesc că sunt ușor gelos pe fetele astea care se vor bucura de niște zile idilice alături de tine la țară.

Olivia pufni.

– Sunt convinsă că ai avut parte de suficiente zile de acest fel. Și la urma urmei, ce fel de atracție pot exercita pășunile pline de oi în fața aventurilor care te așteaptă în Egipt?

Atracția nu era neapărat față de pășuni, cât față de femeia care îi stătea alături. Mai ales când venea vorba de obrajii ei fini ca mătasea, buzele ei pline și rotunjimile apetisante ale corpului ei.

– Pe cât sunt de nerăbdător să explorez Egiptul și să îi studiez civilizațiile antice, Anglia are mult mai multe minunății, aici și acum.

O strânse de mână, sperând că ea înțelesese aluzia.

Olivia nu răspunse, însă privi pe fereastră. Dacă nu se înșela, obrajii i se îmbujoraseră ușor.

– Cum îți se mai simte glezna? întrebă el.

– Ca și cum ar fi scăpat cineva un pian pe ea.

– Ești conștientă că ar fi trebuit să îmi spui mai devreme, pentru a putea ruga un doctor să se ocupe de ea.

– Mi-aș fi dorit să fi fost Daphne aici, spuse ea. S-ar fi dus să culeagă niște ierburi, ar fi făcut o cataplasma și m-ar fi pus imediat pe picioare, să pot zburda pe câmpii.

– Mi-ar plăcea să văd asta. Nu cataplasma, ci pe tine zburdând.

Un tunet îndepărtat se resimți în pereții trăsuri și o umbră de frică străbătu chipul Oliviei. Îl apucă pe James de braț și se agăța de el pentru un moment scurt, dar minunat.

– Iartă-mă, spuse ea, în mod evident rușinată. Dar m-am speriat puțin.

– Nu-ți cere scuze. Se apropie de ea și o apucă pe după umeri. Ai avut câteva zile foarte obositoare. De ce nu îți lași capul pe umărul meu pentru a te odihni? Promit să nu te tachinez dacă sforăi.

Olivia îi aruncă o privire îngrijorată, însă acceptă propunerea lui. Ezitând, își sprijini obrazul de umărul lui, iar James fu învăluit de mirosul curat al părului ei. Îi ridică o șuviță lungă de pe gât și o roti pe deget, adorând faptul că îi amintea de un fir de mătase. Încetul cu încetul, încordarea părului să îi părăsească corpul, iar trupul ei se apropie și mai mult, mulându-se moale pe al lui.

Ploaia lovi mai tare în acoperiș, și tunetul se auzi mai des și mai puternic. Câteva picături se strecurară prin partea de sus a ușii și căzură pe podea, stropindu-i ușor.

Olivia oftă obosită.

– Ce situație am creat pentru amândoi! Cum de am încurcat lucrurile atât de rău?

– Osia ruptă nu este din vina ta. Îi mângâie brațul, ceea ce evident îl făcu să vrea să o mângâie mai mult, dar se abținu. Și îți mai spun un lucru: dacă este absolut necesar să fiu izolat într-o trăsură în mijlocul furtunii, nu mi-aș dori să fiu izolat alături de nimeni altcineva.

Ea își întoarse fața spre el și clipi ușor din ochii ei mari și căprui.

– Vorbești serios?

Fir-ar să fie! Avea să o sărute.

Ar fi fost imposibil să nu o facă.

Capitolul 10

Fir-ar să fie! Avea să îl sărute pe James.

Olivia își promisese că nu avea să facă asta, dar cum ar fi putut să se abțină?

Sclipirea din ochii lui verzi îi trimise niște impulsuri minunate prin corp și simți cum devenea una cu el. Când el se apropie și își atinse fruntea de a ei, se pierdu cu totul. Respiră întretăiat, de parcă cea mai mică mișcare ar fi putut rupe vraja extraordinară și fină dintre ei.

– Olivia, șopti el, apropiindu-și buzele de ale ei.

Deși se sărutaseră și înainte, de data aceasta era ușor... diferit.

Acesta era sărutul pe care îl așteptase întreaga ei viață.

Începu ușor, ca și cum Olivia ar fi fost o comoară rară și fragilă care printr-o minune ajunsese în brațele lui. Buzele lui le atinseră ușor pe ale ei – testând-o și tentând-o, sugerând un început promițător.

Ea își închise ochii pentru a-i simți respirația pe obrazul ei, degetele lui în părul ei, apăsarea puternică a brațelor lui pe spatele ei. Când îi desprinsе buzele cu limba, îi scăpă un oftat pe care el îl înghiți, trăgând-o mai aproape și sărutând-o mai adânc.

Olivia nu i se opuse; nu ar fi putut nici dacă ar fi vrut.

Acest sărut nu începuse din beție sau din milă, sau din disperare.

Văzuse foamea care bântuia privirea lui James și remarcase admirația din tonul său. Își dorea și el acel sărut.

Și fir-ar să fie, și ea și-l dorea.

De fapt, și dacă trăsura ar fi fost în clipa aceea lovită de un fulger sau luată pe sus de un val uriaș, Olivia și James nu s-ar fi oprit din sărutat. Acest sărut care îi înmuia genunchii, îi tăia respirația și îi făcea inima să bată nebunește.

Avea același gust pe care și-l amintea – de bărbat, un gust moale, ca de scorțișoară, iar ea îi contracara fiecare mișcare a limbii, căzând pradă unui val de dorință nestăvilit. Deși își dorea să se strecoare și mai mult în sufletul lui, piciorul ei drept era încă proptit pe bancheta de vizavi de ea, ca o barieră ce îi despărțea.

Simțindu-i frustrarea, el îi ridică ușor ambele picioare și le întinse în poala lui.

– Mult mai bine, îi murmură la ureche, trimițându-i valuri dulci de plăcere prin corp. E o nebunie, Olivia, însă nu mă pot abține.

– Nici eu.

El o sărută de-a lungul gâtului și pe claviculă, ajungând la mica adâncitură din capul pieptului ei, ceea ce îi făcu pulsul să crească nebunește. Părul ei îi mângâia pielea sensibilă de pe gât; răsând, Olivia își ridică fața spre el.

— Am visat că te-am sărutat de multe ori. Obrajii i se îmbujorară în timp ce îi mărturisi acest lucru. Însă fanteziile mele erau întotdeauna mai ilustrative.

James îi aruncă un zâmbet viclean, făcându-i inima să bată neregulat.

— Cum așa? întrebă el.

— În primul rând, începu ea, de obicei eram undeva înăuntru.

— Ei bine, sunt dezamăgit de lipsa ta de imaginație. Înăuntru este atât de... banal.

— Poate că mi-am imaginat un sărut sau două pe afară, recunosc eu, dar în aceste cazuri cerul era senin și plin de stele deasupra noastră. Nu tuna.

— Sună incredibil de plictisitor, spuse James ușor distras.

Pleoapele sale îngreunate îi ghidau privirea către pielea de deasupra rochiei mulate a Oliviei.

— Nu le-aș fi considerat plictisitoare, însă nu aveam nici un punct de reper pe atunci.

— Iar acum? Își trecu pielea aspră de la buricul degetului peste decolteul ei adânc.

— Învăț, spuse ea cu respirația întretăiată, că săruturile înseamnă mult mai mult decât credeam.

— Nu ai nici cea mai vagă idee, mormăi el, încă privind, puțin cam atent după gustul ei, la sânii ei.

Nu că asta o deranja prea mult.

Își împreună mâinile peste gâtul lui și se jucă cu buclele moi de pe ceafa lui.

— Deși sărutul s-a dovedit a fi puțin mai diferit decât îmi imaginasem eu cu naivitate, am învățat că realitatea e mai frumoasă.

O strălucire sălbatică străbătu privirea lui James. Se aplecă și își apăsă gura pe a ei, transmițându-i toată căldura și pasiunea lui. Își trecu o mână peste șoldul ei și pe burtă, dezmiardând-o ușor cu degetul mare pe sub sâni. Tocmai când Olivia credea că va muri de nerăbdare, îi prinse sânul în palmă, jucându-se ușor cu sfârcul ei prin materialul subțire al rochiei.

Ea îl sărută mai adânc, hotărâtă să îl facă să nu se oprească. El nu o făcu. În schimb se apropie de celălalt sân al ei, făcând-o să amețească de plăcere.

Temperatura din trăsură crescuse, făcând ferestrele să se aburească, acoperindu-se de o păclă albă. Rochia ei croită perfect pe măsura

ei deveni ușor enervantă, părând deodată să fie legată prea strâns. Respirația ei deveni mai gâfâită, de parcă rămânea fără aer. Ar fi putut remedia situația cu ușurință. Decizia responsabilă ar fi fost să nu îl mai sărute pe James.

Cum însă această opțiune îi dispăcea complet, hotărî să urmeze a doua variantă, mai puțin adecvată.

Care presupunea să se aplece și să dezlege șireturile de pe partea laterală a rochiei.

– Ce faci? Vocea lui James avea o notă de speranță care elimină orice sentiment de rușine care o încerca.

– Rochia mea e prea strâmtă.

Trase de materialul de pe umeri și decolteul i se mări. Aerul rece îi învăluia cu repeziciune rotunjimile sânilor încă acoperiți de cămășuța și de corsetul ei. Acoperiți cât de cât.

– Nu cred că te deranjează, spuse ea, mulțumită de tonul seducător pe care îl abordase.

Ochii lui James se întunecară până nu mai rămaseră din ei decât două inele verzi subțiri. Privirea lui o învăluia, oprindu-se pe umerii ei goi, pe marginea dantelată a cămășuței și pe adâncitura dintre sâni ei. Apoi își aplecă capul, sărutându-i pielea expusă.

Fiecare atingere a buzelor lui și mângâierea degetelor lui îi aprinseră focul interior și o pulsație plăcută o străbătu.

El era James. James al ei.

Mai mult decât atât, acesta nu era un vis.

Ah, își dădea seama cât era de nesăbuită. Rose i-ar fi spus Oliviei că merita ceva mai mult decât o tăvălire într-o trăsură stricată. Daphne ar fi insistat să aibă grijă de inima ei. Anabelle i-ar fi spus să gândească practic – la o adică, în câteva luni James urma să fie pe o corabie spre Egipt.

Olivia era conștientă de întreaga situație, însă își dorea asta și recunoștea că de fapt era vorba de câteva momente pasagere de plăcere.

Nu avea de gând să facă dragoste cu el – nu era complet tembelă –, dar voia să afle câte ceva despre pasiune și intenționa să afle de la el. Cel mai mult, își dorea ca fantezia să mai dureze puțin.

Cu un curaj pe care bănuise întotdeauna că îl avea, Olivia își trase în jos cămășuța și corsetul, eliberându-și complet sâni.

– Dumnezeuule, șopti James, aruncându-i o privire înfometată la care Olivia sperase de mult.

Se aplecă pe marginea banchetei și îl trase de reverele hainei înspre ea.

James nu avea nevoie de prea multe încurajări. Se aplecă peste ea, prinzându-i un sfârc în gură și mângâindu-l pe celălalt cu palma. Limba lui, moale și caldă, se înfășură în jurul vârfului încordat, sugându-l până ce întregul ei corp se cutremură.

Ea își trecu degetele prin părul lui, trăgându-l mai aproape și dorindu-și să rămână astfel alături de ea. Pentru totdeauna.

El se opri și se uită la ea cu ochii întredeschiși.

— Ești minunată, Olivia.

Cuvintele lui se așezară pe corpul ei precum o rochie de mătase.

— Dacă spui tu...

— Nu trebuie să ne lăsăm purtați de val, deși... ei, nu mai mult decât am făcut-o deja.

— Știi. Distrasă pentru un moment de spirala pe care o trasa pe pieptul ei, ea se întrerupse. Când în cele din urmă degetul lui atinse piscul încordat, inspiră adânc și oftă bucuroasă. Crezi că ne-am putea bucura de compania celuilalt pentru încă ceva timp?

Pentru a-i răspunde, el îi cuprinse gura cu a lui și o sărută profund. Poate că Olivia înțelegea ce nu trebuia din acțiunile lui — însă mormăitul gros care răzbise din gâtul lui și blândețea cu care îi prinsese obrazul o făcură să se gândească că poate el își dorea ca ea să fie a lui. Într-un fel, deja îi aparținea — fusese mereu a lui.

Doar că nu în modul în care visase cândva.

Dar nu avea de gând să se gândească la asta acum. Nu când James îi acoperea gâtul de sărutări și își plimba mâna peste talia ei, în jos, pe picior...

În schimb prefera să se abandoneze clipei și să exploreze și ea zone noi. Își strecură mâna în haina lui, bucurându-se să îi simtă corpul puternic pe sub țesătură. Își purtă mâinile mai sus, peste mușchii sculptați ai pieptului său, dorindu-și ca el să nu fi purtat atât de multe haine.

Îl trase haina de pe umeri până la coate, ceea ce îl făcu să se oprească din a o săruta pentru a se putea dezbrăca. Părea să se grăbească să scape de haină, ceea ce o bucură peste măsură pe Olivia. O aruncă cât colo, ceea ce făcu o hârtie împăturită să cadă din ea. Olivia își spuse că nu era prea importantă. Mai ales în comparație cu posibilitatea de a-și plimba mâinile peste umerii lui largi și pe brațele lui musculoase.

Însă o parte foarte încăpățânată și neliniștită a creierului ei îi aminti că mai văzuse undeva acea hârtie împăturită ce avea un aer oficial. După lupta din fața hanului Haven Bridge. Trebuie să fi fost importantă.

– James, gâfâi ea.

Dar el păru să înțeleagă că ea îl strigase pentru că ceea ce îi făcea o mulțimea peste măsură – adică faptul că își strecura mâinile pe sub tivul rochiei și a cămășutei ei, desenând mici cercuri pe pielea sensibilă din spatele genunchiului ei. De fapt, „mulțumirea” nu era un cuvânt suficient de bun. Forța îi părăsi membrele care se relaxară de plăcere, ca și cum băuse prea mult lichior la grădinile Vauxhall.

Însă scrisoarea încă zăcea pe podea, refuzând să se lase ignorată.

Ea își roti corpul către stânga, întinse mâna și prinse colțul hârtiei cu două degete.

James își ridică capul și îi aruncă un zâmbet languros care o lăsă fără suflare.

– Nu am să te las să cazi, spuse el, trăgând-o cu putere înapoi pe banchetă.

Privirea lui alunecă spre buzele ei ca și cum ar fi vrut să o sărute din nou, însă înainte de a apuca să facă asta, Olivia îi flutură scrisoarea în fața ochilor.

Zâmbetul lui jucăuș se pierdu. Ca și cum trăsura ar fi ajuns brusc în tundra siberiană, ochii lui James aruncară fulgere, și corpul îi îngheță.

– De unde ai luat asta?

Tonul lui o răni.

– Am luat-o de pe jos, spuse ea sec.

El îi smulse scrisoarea, se ridică și o îndesă cu rapiditate în partea din spate a curelei pantalonilor lui din piele de căprioară.

– Fir-ar să fie!

Strâmbându-se, Olivia se ridică.

– Ce s-a întâmplat?

James clătină încet din cap, de parcă situația în care se aflau, pe jumătate dezbrăcați printre lucrurile lor împrăștiate prin trăsura, era complet neașteptată. Închise ochii ca și cum își dorea să șteargă amintirea momentului prezent.

Să șteargă amintirea ei.

Urma să rămână pentru totdeauna doar un regret pentru el?

– Uite, lasă-mă să te ajut, spuse el, trăgându-i mânecile pe umeri și îndreptându-i fustele peste picioare.

Preluase iarăși controlul – politicos și grijuliu. Ceea ce o enervă cumplit.

– Mă descurc, spuse ea, abordând și ea tonul lui rece. În timp ce Olivia își aranjă la loc rochia și își strânse șireturile, James își trase haina pe umeri și se mută puțin mai încolo pe banchetă, lăsându-i cât mai mult spațiu.

Ce naiba se întâmplase?

– Cum ți se mai simte piciorul?

Piciorul? Buzele îi erau umflate de la sărutări, pielea îi tremura de la mângâierile lui și din străfundul inimii i se năștea o dorință nebunească. Iar el o întreba de picior?

– E mai bine, cred. Nu mai rău ca înainte.

– Excelent. El se lăsă pe spate și privi pe fereastră. S-a mai oprit ploaia.

Oh nu! Nu avea de gând să îl lase să pretindă că în ultima jumătate de oră – sau mai mult? – nu se întâmplase nimic. Cu toate astea, nu avea curajul să pună problema relației lor... sau a lipsei acesteia. Alese o tactică diferită.

– De ce porți scrisoarea aceea cu tine?

James își trecu mâna peste față.

– Nu pot discuta acest lucru cu tine.

– De ce nu?

– E o problemă de afaceri.

Păstră un ton rece, ca și cum și-ar fi dorit să încheie pe loc acea conversație.

Ei bine, ea nu avea de gând să renunțe atât de ușor.

– Pare să fie o scrisoare.

El ridică din umeri.

– Poate că este.

– Poate că este? Nu știi? Porți obiectul ăsta cu tine de zile întregi.

– De ce crezi asta?

– Ți-a căzut din haină de cel puțin două ori. Dacă într-adevăr este ceva atât de important, ai putea încerca să ai mai multă grijă de scrisoare.

– E important.

– Ești convins de asta, deși habar nu ai ce este.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, Olivia. Este o problemă personală.

- Dar ai zis că era vorba de afaceri mai devreme. Acum este o problemă personală?

James își lăsă coatele pe genunchi și își propti capul în mâini.

- Da.

- Înțeleg. Scrisoarea - sau ce o fi ea - este personală. Nu am nici un drept să te întreb despre ea, deși erai cu mâna pe sub fustele mele acum câteva momente.

Capul lui se ridică dintr-odată.

- Dumnezeu, Olivia, o faci să sune atât de obscen.

- Iartă-mă, spuse ea, abordând o mină fals afectată. Te rog, spune-mi! Cum ai descrie aventurile noastre?

James oftă din greu.

- Țin la tine. Te respect.

- Ai un mod foarte ciudat de a o arăta.

- Știu. Meriți mai mult și există lucruri pe care trebuie să le discutăm... dar nu putem încă.

- Asta sună tare misterios, James. De fapt, suna ca o scuză.

Se întoarse către ea și, luându-i mâna în a lui, spuse:

- Nu m-am purtat ca un gentleman.

- Iar eu nu m-am purtat ca o doamnă.

El zâmbi slab.

- Nu am fost perfect sincer cu tine. Când vei afla adevărul, s-ar putea să nu mai vrei să ai de-a face cu mine. Și nu am să te învinovățesc deloc.

Olivia nu-și putea imagina o viață în care să nu-l fi vrut pe James, la fel cum nu-și putea imagina o viață în care nu ar fi vrut ciocolată caldă. Orice secret ar fi avut el, în mod evident îl tortura. Liniile fine de pe fruntea lui se adânciseră de griji, și rușinea îi îngreuna ochii frumoși și verzi. Credea că îi cunoștea toate secretele, dar părea să mai aibă câteva.

- Știu că nu ești perfect, spuse ea. Dar nu înseamnă că nu ești perfect pentru mine.

James îi ridică mâinile și își apăsă buzele calde și moi pe dosul palmelor.

- Ai răbdare și ai să vezi!

Deși se cam săturase de răbdat, Olivia încuviință.

Cu toate acestea, mai exista o problemă care pur și simplu nu mai suferea amânare.

Capitolul 11

A dezgropa. (1) A scoate la lumină un artefact îngropat în pământ. (2) A scoate la iveală ceva ascuns, ca în exemplul: „Nu putea ghici ce dureri ar fi putut dezgropa conținutul scrisorii“.

– Nu știu cum să exprim asta cât mai delicat, începu să spună Olivia, dar mă tem că trebuie să mă scuz pentru câteva momente.

James îi aruncă o privire încurcată.

– De ce ar trebui să... privirea i se mări. Oh!

Îi împrumutase pelerina ei lui Hildy, dar asta nu mai conta. Ploaia torențială fusese înlocuită de una mocănească. Și adevărul adevărat era că ar fi avut nevoie să se răcorească puțin. Se îndreptă spre ușă, însă din nefericire James îi aținu calea.

Și nu păru să vrea să se dea la o parte.

– Vizitiul s-ar putea întoarce din clipă în clipă, spuse el.

– Sau am mai putea să stăm aici încă o oră, remarcă ea.

James se scărpină în barbă, făcând-o pe Olivia să își amintească de asprimea dulce a bărbii lui pe gâtul ei.

– Nu poți merge cu glezna așa.

– Am făcut-o mai devreme.

– Și cum te-ai simțit?

De parcă un fierar îi pusese piciorul pe o nicovală și îl lovise cu ciocanul.

– Bine.

El ridică o sprânceană.

– M-am descurcat.

– Da. Ca întotdeauna, spuse el. Dar ai putea încerca să te sprijini și pe alți oameni din când în când.

– Și vrei să mă sprijin pe tine? În situația asta?

– Nu e nevoie să te sprijini. Te pot căra.

Olivia și-l imaginează pe James aruncând-o peste umăr și pornind cu ea pe un câmp noroios pentru a o depune lângă un tufiș potrivit pentru necesitățile ei firești. Puține lucruri i se păreau mai înspăimântătoare decât acest gând.

– Aș prefera să fac asta singură.

El o privi timp de câteva secunde, și Olivia se întrebă dacă chiar avea de gând să o lase să treacă. Apoi răsuflă din greu.

– Prea bine. Dar vei avea nevoie de ajutorul meu cel puțin pentru a te cățăra peste gard.

Doamne, Dumnezeu! Avea de trecut un gard?

– Mulțumesc, spuse ea cu urma de demnitate pe care o mai avea.

James deschise portiera trăsurii și ieși din ea cu spatele, parcă temându-se să-și mute privirea din direcția Oliviei, chiar și pentru o secundă. Ea alunecă pe banchetă înspre ieșire și se apucă de perețele trăsurii, pregătindu-se pentru greutatea ce avea să o exercite pe glezna ei lovită. Amintindu-și durerea înțepătoare de mai devreme, când mersese pe ea, ezită.

James se încruntă.

– Te rog, lasă-mă să te car!

Deși îi venea greu să îl refuze orice i-ar fi cerut – mai ales când ochii lui care-i oglindeau sufletul îi aminteau de cei ai unui cățeluș rugător –, Olivia clătină din cap.

– Glezna mea e doar puțin țeapănă din cauza orelor petrecute în trăsură. Se va desțepeni. Spunând acestea, o porni spre ușă. Păși înainte, aplecându-se pentru a nu se lovi cu capul de tavan, încercând să se mențină într-un echilibru precar pe piciorul sănătos. Când îl testă cu grijă pe cel drept, fu nevoită să își muște buza pentru a se abține din a urla de durere ca un animal rănit.

James se încruntă nemulțumit, și înainte ca Olivia să poată protesta, o apucă fără menajamente de subsuori și o ridică din trăsură. Ea se prinse cu brațele de gâtul său din instinct, în timp ce trupul i se lipi de al lui. Simțindu-se în siguranță în brațele lui, se relaxă și cedă atracției care izbucnise deodată între ei.

Alunecă încet pe corpul lui. Sâni ei, care la început erau în dreptul ochilor lui James, coborâră pe pieptul lui musculos până pe abdomen. Când picioarele ei – mai bine zis piciorul – atinse pământul, el nu dădu vreun semn că ar fi vrut să o elibereze. În schimb, brațele lui se închiseră complet în jurul ei, ținând-o strâns aproape de el. Olivia era fascinată de gura lui perfectă și de figura lui înfometată. Ceața care cobora din cer nu reușea să răcească atmosfera dintre ei, dovada dorinței lui apăsându-se pe burta ei. Ca o nebunică, se aplecă înspre el, bucurându-se de puterea feminină pe care o avea asupra lui.

Blestemând ușor, el o sărută pe frunte și o eliberă din strânsoare. Olivia zâmbi pentru a-și masca dezamăgirea, când el privi în susul și în josul drumului.

– Haide să mergem încolo, spuse el, arătând spre un crâng care se afla în apropierea lor.

Desigur, „în apropiere” era un termen relativ. Ieri, când avea două glezne în perfectă stare de funcționare, ar fi spus că micul crâng era „în apropiere”. Acum părea un loc îndepărtat care se afla la o mare distanță de ei.

– Desigur. Nu se mai chinui să îi refuze ajutorul – nu când între ea și destinația sa se găsea un gard impunător din lemn care îi ajungea până la piept. James își petrecu un braț pe după umerii ei și porni încet, oprindu-se la fiecare câțiva pași pentru a se asigura că nu o chinuiau dureri nebănuite.

O dureau într-adevăr, dar cu ajutorul lui James ajunse la gard. Se opriră acolo și, în timp ce Olivia analiza cea mai puțin rușinoasă manieră de a se cățăra pe el, James își aruncă cu ușurință picioarele peste și ateriză ca o pisică în partea cealaltă.

Întinzând mâinile, îi spuse:

– Calcă pe grilajul de jos cu piciorul sănătos după care te ridic eu peste.

Olivia îi aruncă o privire îngrijorată. Avea încredere în el că putea să o poarte în siguranță peste gard. Se îndoia însă că avea să o lase să își continue drumul singură.

– Bine. Dar trebuie să-mi promiți că mă vei ajuta doar să trec acest gard.

El se întoarse să se uite la copacii care se aflau la peste 50 de metri de ei.

– E cam mare distanța ca să mergi singură.

– Trebuie să-mi promiți.

Murmurând în barbă, James încuviință și îi făcu semn să înainteze. Nici nu se urcase bine pe grilajul de jos, că el o și ridică punându-și o mână pe spatele ei și cealaltă sub genunchi. O ținea atât de strâns la piept, încât îi simțea bătăile regulate ale inimii pe umăr. Ceața devenise o ploaie ușoară, și picături mici se adunau pe genele lui James, făcându-l să pară o variantă mai tânără și fără barbă a lui Poseidon.

– Mă poți lăsa jos acum.

El se uită înspre crâng din nou.

– Mai mergem puțin? întrebă el, avansând câțiva pași către pomi.

– Ai promis!

El se opri cu o față plină de regrete și o lăsă ușor pe pământ, care se înmuie sub pantofii ei.

– Am să te aștept aici, spuse el. Dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să mă strigi.

– Poți să te uiți la drum, te rog?

Cu un oftat, James se întoarse și se propti în coate pe gard.

– Mulțumesc.

Piciorul ei aproape cedă odată ce făcu un pas, așa că începu să topăie pe piciorul sănătos. Fu nevoită să își ridice tivul rochiei, îngrozindu-se când se gândea la cum trebuie să arate. Însă în curând săritul o obosi prea mult ca să se mai gândească la cât de rușinată era. Și deși săritul o durea mai puțin ca mersul, tot îi legăna piciorul, ceea ce o făcea să strângă din dinți ori de câte ori ateriza.

De două ori se opri să se odihnească înainte de a continua. Trei centimetri din tivul rochiei sale de călătorie se udaseră, și pantofii ei erau atât de mânjiți de noroi, încât deveniseră de nerecunoscut. Când ajunse în cele din urmă în zona micului crâng care nu era expusă vederii, se apucă să-și facă nevoile – o situație cel puțin jenantă –, după care se sprijini de un copac mare pentru a-și recăpăta suflul.

În ultimul sfert de oră, cerul înnorat se întunecase destul de mult; Olivia abia putea să mai distingă trăsura îndepărtată. Mușchii piciorului său sănătos tremurau din cauza efortului și se împotriveau unei noi traversări a câmpului. S-ar fi târât în patru labe dacă nu s-ar fi împiedicat în fuste.

Nu mai avea ce să facă. Trebuia să sară tot drumul înapoi, ca o imitație jalnică de cangur.

Se împinse în copac, sări mult în față și auzi o pâraitură, zgomotul inconfundabil al materialului sfâșiindu-se. Considerabil îngrozită, se întoarse pentru a se uita în spate. O bucată de mătase cu dungi de mărimea unei batiste rămăsese agățată de copac, ceea ce nu putea să însemne decât că nu mai era unde trebuia să fie, acoperindu-i spatele.

– Fir-ar!

Cea mai apropiată vacă, care se afla la o mică distanță de ea, îi aruncă o privire compătimitoare și mugii.

Rochia Oliviei nu mai putea fi reparată, dar dacă se gândea mai bine, asta era ultima ei problemă. Cămășuța îi acoperea cât de cât picioarele, însă era atât de udă încât devenise aproape transparentă.

Se hotărî să ignore pentru moment eventualele probleme de pudoare și să se concentreze asupra drumului pe care îl avea de făcut înapoi spre James și spre trăsură. Cu o forță născută din disperare pură, strânse partea din față a rochiei pentru a-și ridica tivul... și sări. După care sări din nou, și iar, până ce James se contură în câmpul ei vizual. Se gândi să strige după ajutor, dar ajunsese deja până aici – ce mai contau câțiva metri? El se aplecase relaxat pe gard, umerii săi largi îngustându-se spre niște șolduri subțiri și picioare musculoase și sculptate. Partea de jos a jachetei îi acoperea fundul, însă ea știa, chiar și fără să îl vadă, că era perfect rotunjit și ferm.

Lăsându-și gândurile să se piardă într-o direcție atât de plăcută, uită de durerea care îi chinuia mușchii piciorului, precum și de pulsația din piciorul său drept, până când următorul salt o făcu să calce pe tiv și să cadă în nas.

– Ah!

James se întoarse când o auzi țipând. Probabil la țanc pentru a o vedea căzând cu picioarele în sus într-o băltoacă plină de un noroi urât mirositor.

Nu putea decât să spere că era noroi.

Slavă Domnului, nu se lovise și mai rău. Cu toate astea, era acoperită de mocirlă de la piept în jos; câteva șuvițe din păr i se udaseră și ele. În timp ce James porni în fugă spre ea, arătând ca un zeu în pantaloni din piele de căprioară, Olivia reuși să se împingă până ce ajunsese să stea în fund și să se mute din băltoaca perfidă care îi furase unul din pantofi.

James se repezi și ingenunche lângă ea.

– Ce s-a întâmplat?

Spre lauda lui, nu păru dezgustat deloc de halul în care era.

– În timp ce-mi exersam salturile acrobatice, am aterizat din greșeală într-o baltă cu noroi.

– Te-ai rănit?

– Nu. Deși bănuiesc că anumite părți ale corpului mă vor dura mâine. Privirea lui alunecă spre baltă.

– Ce e obiectul acela albastru care plutește în mijloc?

– Pantoful meu.

Își ridică puțin bărbia, provocându-l să o tachineze.

– Să mă duc să-l recuperez?

Ea clătină din cap înțelegătoare.

– Pot să se bucure vacile de el.

Ochii lui verzi fură străbătuți de un amuzament scurt, făcând o să se simtă mai bine în ciuda circumstanțelor.

– Am să te car înapoi la trăsură, spuse el. Când ea deschise gura pentru a protesta, el ridică o mână. Acest lucru se poate întâmpla în două moduri. Te pot purta ca pe o doamnă, cum se cuvine, sau te pot arunca pe umăr ca pe un sac de grâne. În orice caz, am să te car. Alegerea e a ta.

– Se va alege praful de haina ta.

Buza de jos a Oliviei tremură ușor.

– Chiar crezi că îmi pasă nu știu cât de haina mea în momentul ăsta?

– Nu ai schimburi cu tine, îi aminti ea.

– Ah, da, spuse el luând-o pe sus. Ea se aplecă înspre el, capul ei potrivindu-se la fix pe umărul lui. Îmi amintesc de graba ta de a părăsi Haven Bridge.

– Aș da orice să fiu înapoi acolo acum. Mi-aș dori să pot lua toată ziua asta de la capăt, suspină ea într-o manieră stranie.

– Nu a fost chiar atât de rău, nu? Se uită în ochii ei. Aș spune chiar că anumite părți ale zilei au fost extraordinare.

– Presupun, răspunse ea pe un ton care sugera că nu era deloc de acord.

Se stropise de noroi pe față, petele confundându-se cu pistruii ei deschiși la culoare. Câteva șuvițe de păr i se lipiseră de gât, iar pielea îi era udă de la ploaie. James ar fi vrut să îi spună cât era de frumoasă – mai ales acum –, dar nu era convins că l-ar fi crezut.

– O să te simți mai bine când o să te schimbi de hainele astea, spuse el. Adică... odată ce ajungem la han voiam să spun. Și o să ai propria ta cameră.

Doamne, Dumnezeule! De când se purta atât de prostesc de față cu ea?

Ridică o sprânceană și îl privi, dar nu răspunse nimic. Și oricum arăta în ultimul hal.

O cără la trăsură, pășind cu grijă pe pământul neuniform și reavăn. Nu voia decât să o scoată din ploaie și să o ducă pe un scaun comod cât mai repede. Ar fi vrut să se autoflageleze pentru că lăsase

situația să degenereze atât de mult. Ar fi trebuit să insiste să rămână cu ea – indiferent de mândria ei prostească.

Reuși să o aducă înapoi la gard fără alte incidente, slavă Domnului, dar nu avea cum să se cațäre peste gard cu ea.

– Poți să mă pui jos, spuse ea.

Însă o simțea atât de slăbită și de moale în brațele lui, încât se îndoia că se putea ține pe picioare.

– Odihnește-te câteva minute, spuse el pe un ton liniștitor.

– Mmmm, murmură ea la pieptul lui.

Ochii Oliviei se închiseră ușor, și ea păru să ațipească puțin. Când brațele lui obosiră, se propti de gard ca să se susțină. Cerul se întunecase, iar James era pe punctul de a o trezi când o căruță apăru pe drum, mergând încet spre ei.

Sosise ajutorul.

Un bătrân bărbos conducea căruța care era trasă de o pereche sănătoasă de măgari. Terrence stătea lângă el, încruntat și părând măcinat de ceva. Chiar înainte de oprirea căruței, vizitiul sări de pe capră și se grăbi spre gard.

Aruncă o privire rochiei murdare a Oliviei și feței sale palide, după care îl privi acuzator pe James.

– Ce a pățit?

Olivia ridică ușor capul.

– Sunt în regulă, Terrence, am alunecat în noroi. Domnul Averill a vrut să se asigure că nu o să cad din nou.

– Aș vrea să știu de ce mergeați când aveți glezna rănită, începu să întrebe vizitiul, dar până la urmă dădu din mână a lehamite. Lăsați, hai, dați-o încoace, îi spuse el lui James. O să mă asigur că stă în siguranță în partea din spate a căruței cât timp golesc trăsura.

Deși James detesta să îi dea drumul, o pasă cu grijă pe Olivia peste gard. Terrence se gândise să aducă pături, așa că James puse una peste muntele de fân ud din spate. Când vizitiul o așeză pe Olivia, James întinse cealaltă pătură peste ea.

– Mulțumesc că m-ați salvat, Terrence. Zâmbetul ei era atât de dulce și de sincer, încât birjarul se îmbujoră. Dar ce vom face cu trăsura? Nu-mi place ideea de a o abandona aici peste noapte.

Terrence își umflă pieptul.

– Nici măcar să nu vă gândiți la asta, milady. Am să rămân eu aici cu trăsura. Am vorbit deja cu grăjdarul-șef. Va aduce el caii de îndată

ce se crapă de ziuă, pentru a transporta trăsura în sat unde vom inspecta osia. Presupun că vom fi deja pe drum spre mătușa Eustace mâine-seară.

– Dacă vei petrece noaptea în trăsură, spuse Olivia, trebuie să iei această pătură. O trase de pe ea și o împinse spre el.

– Nu aș putea, Lady Olivia.

– Insist, spuse ea ferm, și i-o aruncă.

James îl ajută pe Terrence să transfere în căruță toate lucrurile care rămăseseră în trăsură, cu excepția coșului cu mâncare, pe care Olivia insistase să i-l lase vizitiului.

– Mulțumesc, spuse el. Domnișoara Hildy are camera gata pregătită și vă așteaptă. Amintindu-și parcă vag, adăugă: Și pe a dumneavoastră, domnule Averill.

James urcă în căruță.

– Excelent. Olivia va fi în siguranță alături de mine.

– Desigur, răspunse birjarul.

Deși se întunecase de tot, James era destul de sigur că răspunsul fusese însoțit de niște ochi dați peste cap. Nu putea să se supere pe Terrence pentru faptul că se îndoia de el. James se cutremură când se gândi la ce ar fi spus Huntford despre situație, dacă ar fi știut.

Fermierul bărbos mână ușor măgarii, și căruța porni, mergând încet prin noaptea umedă, luminată de lună. Olivia tremura ușor, iar James trase pătura pe care stătea pentru a-i înveli umerii și a-i acoperi picioarele. Părea melancolică și abandonată.

– Nu glumeam cu ce am spus mai devreme, spuse el.

– La ce te referi?

– Că țin la tine.

– Uneori ai un mod ciudat de a o arăta.

– Știu. Dar avea să procedeze mai bine.

Începând chiar din acel moment.

Capitolul 12

Olivia nu se bucurase niciodată mai mult să dea cu ochii de un han. Rochia ei – sau ceea ce mai rămăsese din ea – era udă learcă, înghețând-o până în măduva oaselor. Câteva paie răzlețe se lipiseră

de noroiul de pe rochia ei și i se înfipseseră în păr. Își pierduse un pantof, iar celălalt îi strângea piciorul atât de tare, încât probabil avea să fie nevoită să îl taie pentru a-l descălța.

Și, cel mai grav, avea inima frântă.

Poate că James nu era bărbatul pe care și-l imaginase ea. Bărbatul la care visase ea nu ar fi devenit rece și distant doar pentru că îi pusese o întrebare nevinovată despre o scrisoare.

Tot ce-și dorea era să se îmbrace într-o cămașă de noapte curată, să se cuibărească într-un pat și să-și tragă plapuma peste cap până dimineța.

James o purtă în brațe până în han și, chiar dacă mândria ei se simți rănită de acest tratament de invalidă, era prea epuizată pentru a i se împotrivi. O cără sus pe scările înguste și traversă holul până la camera ei fără cea mai mică dificultate. Hildy deschise ușa, îi aruncă o singură privire Oliviei și începu să se agite ca o cloșcă.

– O, vai de mine! Puneți-o pe pat! Nu, nu pe așternuturi. Puneți-o pe scaun...

Ca și cum Olivia ar fi fost un cățeluș care venise din curte murdar pe labe.

În timp ce camerista scotocea prin geamantanul Oliviei, James o așează cu grijă pe un scaun tare de lemn și o dezmierdă fin pe obraz cu încheieturile degetelor.

– Am să-i cer hangifului să trimită apă caldă pentru o baie – și am să chem și un doctor.

– Baia pare o idee divină, spuse ea, dar hai să așteptăm până dimineață înainte de a trimite după un doctor. Probabil că glezna mea va fi mult mai bine mâine.

El îi aruncă o privire nesigură, dar nu o contrazise. În schimb flutură un deget spre ea și spuse cu severitate:

– Nu te mai duce nicăieri!

– Ei, fir-ar! Asta îmi strică planurile de a dansa toată seara.

– Lady Olivia! o muștră Hildy.

S-ar fi așteptat ca buna ei cameristă să se fi obișnuit până acum cu limbajul colorat al Oliviei.

James zâmbi.

– Te las, dar voi fi în camera mea în caz că ai nevoie de ceva.

Hildy îl scoase din cameră și închise ușa în urma lui. Apoi începu să o dezbrace atent pe Olivia de straturile succesive de haine, aruncând fiecare articol într-o grămadă jengoasă pe podea. Luând

un prosop, uscă pielea Oliviei, apoi o ajută să îmbrace un halat moale și curat.

Olivia oftă.

– Mulțumesc.

– Mai avem doar o mică problemă de rezolvat, spuse camerista.

Ah, da. Pantoful. Nu era o problemă tocmai mică însă, căci piciorul ei se umflase grotesc și întinsese pantoful mult peste mărimea sa normală.

– Să încercăm cu foarfeca din trusa ta de cusut, sugerează Olivia.

Hildy aduse foarfeca, îngenunche lângă piciorul Oliviei și începu să taie cu grijă. Se dovedi o sarcină dificilă atât pentru cameristă, cât și pentru Olivia. Materialul era gros și cea mai mărunță zgâlțâitură o făcea pe Olivia să scrâșnească din dinți. După un sfert de oră, fruntea ei era acoperită cu o peliculă de sudoare și mâinile îi erau încheștate pe șezutul scaunului.

– Aproape am terminat, spuse Hildy.

Apoi trase de cele două jumătăți ale pantofului, desfăcându-l ca pe-o cochilie.

Piciorul Oliviei era liber. Își mișcă degetele – atât cât îi permitea inflamația – și simți sângele năvălindu-i prin ele. La început îi veni să urle de durere, dar după un minut zvâcnetele de durere se mai potoliră și se relaxă.

– Aud pe cineva pe hol, spuse Hildy. Probabil au adus apa pentru baie.

Scoase capul pe ușă și le făcu semn să intre celor două cameriste. Una aducea o cădiță, în timp ce cealaltă avea un vraf de pânzeturi. Împăturiră un cearșaf în două și îl întinseră pe podea, apoi așezară cădița deasupra.

– Acum se încălzește apa, doamna mea, spuse tânăra cu fața roșcovană. O vom aduce în scurt timp.

Ținându-se de cuvânt, se întoarseră nu după multă vreme, cărând fiecare câte două găleți. Amestecară apa clocotită cu niște apă mai rece, turnând câte puțin, până obținură temperatura perfectă. Tânăra mai înaltă și mai subțire scoase un calup de săpun și lăsă o găleată cu apă lângă cadă, pentru clătire.

Hildy presără în apă câteva fire de lavandă, iar parfumul liniștitor inundă încăperea. Apa arăta și mirosea atât de tentant, încât Olivia se ridică în picioare și porni șchiopătând spre cădiță.

– Cu grijă! Hildy se grăbi să vină lângă ea. N-am să vă las să vă rupeți și gâtul.

Olivia reuși să se dezbrace de halat ținându-se de Hildy; apoi camerista ei o ajută să intre în cada puțin adâncă. Olivia își frecă pielea până deveni trandafirie și își spală și clăti părul. Era minunat să fii curat.

– O să mai stau puțin în cadă, îi spuse lui Hildy.

Se întinse pe spate, închise ochii și lăsă apa caldută să o toropească, cufundând-o într-o moleșeală plăcută.

– Mă duc să mă ocup de cină, să vă fie servită în cameră, spuse Hildy. Nu cumva să vă dea prin gând să vă ridicați din cadă înainte să mă întorc.

– Nici vorbă de așa ceva, spuse Olivia. Intenționez să rămân aici până mi se încrețește pielea de tot.

Hildy îi aruncă un zâmbet sceptic.

– Nu ai încredere în mine?

Olivia își puse o mână în dreptul inimii, arătându-se rănită.

– Ne aflăm la un han, la sute de mile de casa mătușii dumneavoastră Eustace – unde își închipuie ducele că suntem. Și chiar dacă susțineți că domnul Averill e un gentleman, ei bine... am văzut cum vă privește.

Brusc interesată, Olivia ridică în clipa aceea capul.

– Cum anume mă privește domnul Averill?

– Ca și cum ar fi pe jumătate îndrăgostit și pe jumătate nebun. Hildy ieși pe coridor și, chiar înainte de a trage ușa în urma ei, îi porunci: Stați cuminte!

Olivia își înăbuși replica pe care o avea pe buze și se cufundă mai mult în apa care deja începuse să se răcească. Reușise să creeze ditamai buclucul pentru toată lumea.

În urma deciziilor ei iresponsabile, James se văzuse prins într-o bătaie, ea își scrântise o gleznă, iar trăsura avea acum o osie ruptă. I se părea pur și simplu nedrept că acum, când se străduia să își corecteze greșelile, soarta se arătase potrivnică și o lăsase singură în trăsură, doar cu James, timp de ore bune.

Și indiferent cu cât sârg s-ar fi străduit să își corecteze greșelile, ar fi trebuit să fie o sfântă pentru a nu ceda unor farmece atât de tentante precum cele cu care era înzestrat acesta.

Cel puțin făcea tot ceea ce putea pentru a îndrepta situația. Cu puțin noroc, avea să ajungă la mătușa ei Eustace înainte ca vreo

persoană din familie să afle ce se petrecea. Și chiar dacă se bucura că nu era nici unul dintre ei martori la căderea ei în dizgrație – eveniment care, în mod ironic, inclusese și o cădere la propriu –, îi era teribil de dor de Rose, Anabelle și Daphne. Îi simțea lipsa chiar și lui Owen, în ciuda faptului că acestuia ar fi putut să-i explodeze efectiv capul de furie dacă ar fi știut unde se afla și ce făcuse.

Ei bine, în seara aceea nu mai avea ce să facă. Probabil aveau să ajungă la mătușa Eustace a doua zi sau, dacă nu, în mod sigur în ziua următoare.

Iar odată ce se vedea acolo, Olivia avea să încerce să decidă cum anume să-și trăiască restul vieții – o viață fără James.

Sperând să aștească până la întoarcerea lui Hildy, Olivia închise ochii, însă amintirea săruturilor dogoritoare ale lui James și a atingerii lui excitante îi invadă mintea. Pasiunea care izbucnise între ei era mai intensă decât ar fi putut să își imagineze o fată cu experiența ei limitată.

Iar ea își folosisese din plin imaginația de-a lungul anilor. Deși se considera o maestră în arta visatului cu ochii deschiși, tot ceea ce-și imaginase vreodată între ea și James pălise în fața realității zguduitoare a ceea ce se întâmpla când erau împreună. Nu se bucurase de așternuturi de mătase sau lumânări romantice, însă James o făcuse să se simtă ca o prințesă – frumoasă, importantă și adorată. Atingerea lui îi făcuse tot trupul să vibreze de plăcere.

Chiar și acum, sfârcurile i se întăriră când își aminti. Apa tot mai rece se lovea blând de abdomenul ei, iar Olivia simți o durere dulce și pulsatilă instalându-se în miezul ființei ei. Își strecură o mână între picioare și se atinse ușor, apoi inspiră șuierat când fu străbătută de un fior.

Își încleștă mâinile pe marginile căzii și se ridică în capul oaselor. Aceste senzații, noi și intense, erau prea strâns legate de amintirea după-amiezii petrecute cu James. Nu le putea explora acum – nu când se simțea atât de rănită, atât de respinsă.

Voia să iasă din cadă. Acum. Dar îi promisese lui Hildy că avea să stea cuminte, așa că se întinse după un prosop și începu să își frecționeze părul, puțin câte puțin. Odată uscat atât cât era posibil, își petrecu prosopul peste umeri, își strânse genunchii la piept și își încolăci brațele în jurul lor.

Avea impresia că Hildy lipsea de secole, dar un sfert de oră era probabil o estimare mai aproape de adevăr. Chiar și așa, Olivia

era convinsă că, dacă și-ar mai fi petrecut alte cinci minute în cadă, picioarele i s-ar fi transformat în coadă de pește și ar fi început să i se acopere cu solzi.

Avea să iasă pur și simplu din cadă, să își îmbrace halatul și să aștepte răbdătoare pe scaun întoarcerea lui Hildy. Ce rău ar fi putut face așa ceva?

Se ridică încet în mijlocul cădiței, ținându-și echilibrul pe piciorul sănătos. Nu prea avea cum să sară afară din cadă – deși gândul îi trecu pentru o clipă prin minte –, așa că decise că avea să fie nevoită, cel puțin pentru o clipă, să-și lase o parte din greutate și pe piciorul rănit. Nefind genul care să reflecteze prea mult, ridică piciorul umflat, care între timp se și învinețise puțin, și îl sprijini atent pe cearșaful care acoperea podeaua sub cadă.

Își mușcă buza, numără în gând până la trei și păși afară din cadă, lăsându-și greutatea pe piciorul bolnav.

Durerea îi săgetă tot piciorul, însă se așteptase să fie așa. Ceea ce nu anticipase era posibilitatea ca glezna ei accidentată să nu reușească să îi susțină greutatea.

Piciorul îi fugi de sub ea, iar Olivia căzu pe podea, cu piciorul încă aflat în cadă agățându-se de marginea acesteia și răsturnându-o cu un zăngănit asurzitor. Apa caldută, cu urme de săpun, se vărsă cu un plescăit, îmbibând cearșaful și formând o baltă impresionantă pe podea.

Fir-ar!

Șoldul ei stâng fusese cel mai afectat în cădere și o ustura atât de tare, încât fu nevoită să inspire și să expire pe nas pentru a se abține să nu plângă. Dumnezeu bun, probabil era cea mai împiedicată persoană din întreaga Anglie.

De pe coridor răsună sunet de pași apăsați, urmat de bătaia unui pumn în ușă.

– Olivia! Era James, firește. Ești bine?

Îngrijorarea din tonul lui îi făcu inima să i se poticnească în piept.

– Sunt bine, minți ea.

– Am auzit o bufnitură. De ce am impresia că ești pe podea?

– M-am împiedicat. N-a fost nimic grav.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt.

– Intru.

Zgâlțâi mânerul ușii, care era încuiată.

Să intre? Olivia se ridică în capul oaselor, uitând de șoldul învinețit. Unde îi era prosopul?

– Nu e cazul. Hildy se va întoarce în scurt timp.

– Ești singură? Părea îngrozit. Dă-te la o parte din fața ușii!

Buf! Ușa tremură din tâțâni, iar lemnul din jurul clanței se făcu țândări. Olivia înșfăcă prosopul ud leoarcă și și-l înfășură în jurul ei cât de bine putea, dar de-abia îi ajungea la partea de sus a coapselor.

– James! îi strigă ea. Nu am nevoie să fiu salvată.

– Eu cred că da.

Buf! De data aceasta ușa se deschise larg, iar James se năpusti în încăpere ca proiectat dintr-o catapultă. Bocancii lui călcară în spuma care acoperea podeaua, făcându-l să alunece. Brațele și picioarele îi fluturară bezmetic prin aer preț de o clipă, apoi căzu cu o bufnitură surdă chiar lângă ea, gemând în momentul impactului. Își lăsase jacheta în cameră, iar cămașa îi era suflecată, expunându-i brațele vânjoase. Ochii lui verzi ca mușchiul pădurii erau năuciiți.

Mișcându-se încet, se ridică în capul oaselor și clipi.

– Ești goală.

Pielea ei se încinse – contrastând puternic cu răceala prosopului ud drapat peste sânii ei. Însă avea și ea orgoliul ei, fir-ar să fie de treabă! Ridică bărbia și își clătină buclele ude.

– Dacă mi s-ar fi oferit ocazia, ți-aș fi spus că nu primesc oaspeți.

Dumnezeule! Olivia era lățită pe podea lângă James, iar prosopul înfășurat în jurul ei nu lăsa prea mult loc imaginației. Îi vedea vârfurile întărite ale sânilor și rotunjimea dulce a șoldului conturându-se pe sub bucata de material umedă. Și, mai ales, picioarele ei mătăsoase și goale întinse în fața lui. Mirosurile ademenitoare, de lavandă, de săpun și propriul parfum al Oliviei, îi inundară capul. Și aproape că reușiră să-l facă să uite de ce spărsese ușa. Clătină din cap în sinea sa.

– Hărmălaia pe care am auzit-o de pe coridor era demnă de o păruială cum vezi doar sâmbătă seara prin baruri. Am fost... îngrijorat.

La drept vorbind, era o exprimare eufemistică. Și-o imaginase ținută sub un birou masiv sau zăcând într-o baltă de sânge și intrase în panică. Acea panică, pură și aprigă, îl făcuse să îi spargă ușa. Acum că se convinsese că era în mare măsură întreagă, putea respira ușurat. Aproape.

– Cum ai ajuns pe podea?

– Cam la fel cum ai ajuns și tu, spuse ea simplu. La un moment dat stăteam în picioare, apoi brusc...

Flutură demonstrativ un braț subțire.

James îi prinse bărbia în căușul palmei.

– Te doare ceva? În afară de gleznă, adică.

Ea ezită, ca și cum ar fi cântărit în gând cât de multe să îi dezvăluie.

– M-am lovit puțin la șold.

Privirea lui alunecă spre șoldul ei stâng, pe care Olivia și-l tampona ușor cu palma. Deși era tentat să dea la o parte prosopul și să îi inspecteze personal rana, se abținu.

Se abținea de la o mulțime de lucruri, cum ar fi fost să o sărute pe buzele pline, să își treacă mâinile peste trupul ei delicios și să o ia pe sus în brațe și să o ducă la patul aflat la doar câțiva metri distanță.

Însă ușa camerei ei era căscată larg, de-abia ținându-se în țățâni. O dezmierdă cu degetul mare pe pielea fină a obrazului, apoi coborî cu regret mâna și se ridică pe vine.

Olivia își trase mai strâns prosopul în jurul ei.

– Ce faci?

În loc să-i răspundă, James o luă atent pe brațe și se ridică ținând-o astfel. Olivia își păstră o mână pe prosop, iar pe cealaltă și-o încolăci în jurul gâtului lui.

– Pe scaun sau pe pat? o întrebă el.

– Pe scaun, se grăbi ea să răspundă.

O duse la scaunul simplu, cu spătarul din stinghii, și o așeză cu delicatețe pe acesta – pentru a doua oară în seara aceea. Prosopul ei se agăță de brațul lui, lăsându-l să întrezărească pentru o clipă puțin din fundul ei, înainte ca Olivia să îl tragă la loc.

Însă avea destule la care să caște ochii. Părul ei lung și castaniu crea un contrast întunecat cu pielea palidă a umerilor ei. Din poziția superioară în care se afla, putea coborî privirea dincolo de prosop până aproape de micuța scobitură dintre sâni ei generoși. Olivia păstra o poziție sfioasă, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor. Ar fi fost cât se poate de cuviincioasă dacă picioarele nu i-ar fi fost goale – până în partea de sus a coapselor. Mădularul i se întări și, preț de o clipă, stătu și se zgâi la ea ca un idiot.

Olivia arcui o sprânceană și arătă spre un veșmânt din mătase trandafirie aflat pe pat.

— Îmi aduci, te rog, halatul?

— Firește.

Fir-ar să fie! Probabil ar fi trebuit să se gândească el să o facă.

Porni cu pași mari spre pat, luă halatul vaporos și tocmai era pe punctul de a i-l înmâna, când un țipăt străpunse aerul.

Atât el, cât și Olivia se întoarseră spre ușă, în pragul căreia stătea Hildy, cu palmele apăsate pe obraji într-o expresie de consternare.

— E totul în regulă, spuse Olivia pentru a o liniști. Domnul Averill a crezut în mod nejustificat că pățisem ceva...

— Da, ce neghiobie din partea mea!

James nu se putu abține să nu-și dea ochii peste cap.

— Și a încercat să îmi sară în ajutor.

— Dar... ușa, se bâlbâi Hildy.

Fața lui James se încinse.

— Am să vorbesc cu hangiul să vă pregătească o altă cameră. De fapt, cred că o să mă ocup de asta chiar acum.

Făcu doi pași spre ușă.

— O clipă, domnule.

Hildy i se puse în cale, iar privirea ei oțelită coborî spre pumnul lui, care era înțeleștat pe bucata de mătase roz vapoasă.

— Ah, îmi cer scuze, spuse James, dându-i halatul cameristei.

— Puteți păzi ușa, spuse ea pe un ton de gheață, până o ajut pe Lady Olivia să se îmbrace cu asta.

James își ocupă supus locul și încercă să nu se gândească la faptul că, în spatele lui, Olivia era goală pușcă.

— Gata, anunță Hildy câteva clipe mai târziu. Puteți să vă întoarceți, domnule Averill.

Olivia purta acum halatul și un papuc. Camerista dăduse totodată la o parte cuvertura de pe pat și o pusese peste stăpâna ei — pentru a-i oferi un strat suplimentar de protecție.

Dacă stătea și se gândea mai bine, nici nu era o idee rea.

— Îmi cer sincer scuze pentru deranj și pentru stricăciuni, spuse James. Mă voi ocupa de asta de îndată.

— Așteptați, vă rog!

Obosită, camerista se așeză pe marginea patului.

— Ce e, Hildy? Din vocea Oliviei răsună o notă de îngrijorare. Nu pari prea bine.

— Sunt în regulă, doamna mea. Dar am vorbit cu Terrence cât am fost plecată și mi-a împărtășit o veste care ne afectează pe toți.

James își simți părul de pe ceafă ridicându-i-se.

– Ce s-a întâmplat?

Se aștepta pe jumătate să o audă pe cameristă spunând că Huntford descoperise unde se aflau și pornise după ei cu un regiment al armatei britanice.

– E vorba de trăsură, spuse camerista disperată. Osia nu poate fi reparată – va trebui înlocuită. Iar asta o să dureze câteva zile, în cel mai bun caz.

Capitolul 13

Amuletă. (1) Un talisman purtat de locuitorii Egiptului antic pentru a ține la distanță răul, atât în timpul vieții, cât și în viața de apoi. (2) Un flecușet sau un mic talisman menit să aducă noroc, ca în exemplul: „Ziua prin care tocmai trecuse Olivia era dovada clară că avea nevoie de o amuletă – și poate de un pahar de brandy”.

– Vom fi blocați aici câteva zile? exclamă Olivia.

În celălalt capăt al încăperii, James păli, aparent cu nimic mai puțin entuziasmat de gândul de a-și petrece două sau poate chiar trei nopți în hanul acela. Însă își păstră o expresie gânditoare când veni să pună cada înapoi pe picioare și trânti în ea cearșaful ud leoarcă.

– Sunt de acord că situația nu e ideală, spuse el. Dar cel puțin vei putea să-ți odihnești glezna. Măine la prima oră am să merg după un doctor ca să-ți poată examina piciorul și șoldul.

– Șoldul? exclamă Hildy. Ce ați pățit la șold?

Olivia îi aruncă lui James o privire de falsă recunoștință, se întoarse spre cameristă și spuse:

– Nimic. Mărturisesc, însă, că, dacă nu mănânc ceva cât mai repede, s-ar putea să mă prăbușesc la podea.

Schimbarea subiectului fu de-ajuns pentru a-i distrage atenția lui Hildy.

– Am cerut să ni se aducă în cameră o tavă cu mâncare.

– Ce-ar fi să vă instalați în camera mea deocamdată? le sugera James. Aș putea să vă mut acolo cu tot cu lucrurile voastre.

Olivia nu era sigură că o încânta ideea de a fi inclusă în aceeași categorie cu geamantanul ei, ca fiind ceva care trebuia mutat.

– Mulțumesc. E o ofertă foarte generoasă.

James ridică din umeri și aruncă o privire spre cadrul spart al ușii din spatele lui.

– Măcar atât pot face.

Olivia nu se putu abține să nu se zgâiască la umerii lați care doborâseră ușa și la triumghiul ispititor de piele dezgolit de gulerul desfăcut al cămășii. Mare păcat că nu fusese la bustul gol când se năpustise în camera ei.

După ziua pe care o avusese, era de părere că măcar atât ar fi putut face soarta pentru ea – să i-l ofere pe James cu pieptul dezgolit.

Olivia se trezi în dimineața următoare în patul lui James. Conta mai puțin că nu se afla și el acolo. Sau că nici măcar nu avusese ocazia de a dormi efectiv în el. Tot o încânta să se gândească la patul acela ca fiind al lui.

Hildy trase draperiile de la fereastra micuței camere, lăsând să intre mult prea multă lumină pentru cât era de devreme.

– Mă bucur că v-ați trezit, spuse camerista, de parcă Olivia ar fi avut de ales. Doctorul tocmai urcă.

În mod clar James nu pierduse vremea, dar își spuse că era mai bine să termine odată cu acel consult.

O jumătate de oră mai târziu avea întreaga labă a piciorului bandajată. Nu și-ar fi putut mișca degetele nici dacă ar fi încercat, ceea ce probabil era bine. Din păcate, însă, nu exista în lumea întreagă un pantof pe care să îl poată încălța peste piciorul bandajat. Putea cel puțin să se străduiască să îl ascundă sub rochie. Șoldul i se învinețise, dar în privința aceasta nu se putea face nimic. Doctorul estimase că avea să se coloreze într-o plăcută nuanță de verde până la sfârșitul săptămânii.

Și îi ceruse să rămână la pat timp de două zile. Când Olivia protestase, consimțise să i se permită să stea pe un scaun, cu piciorul sprijinit pe ceva. După două zile – dacă nu făcea eforturi exagerate – avea voie să umble folosind cârje. Firește, Olivia nu se gândise să își pună și o pereche de cârje în bagaje când se pregătise pentru această mică excursie, așa că doctorul îi dădu numele și adresa unui tâmplar care ar fi putut să i le facă.

După plecarea doctorului, Hildy o ajută pe Olivia să se îmbrace într-o rochie galbenă cochetă, dar simplă, apoi îi împleti o fundă albă în buclele de un castaniu-închis. Olivia fu nevoită să admită că efectul era de-a dreptul fermecător și că o făcea să arate considerabil mai bine decât în rochia ruptă și plină de noroi din seara precedentă.

Hildy o ajută pe Olivia să se așeze pe un scaun și îi puse o pernă pe un scăunel pe care apoi sprijini cu grijă piciorul accidentat al acesteia.

– Doriți să citiți până mă ocup de micul dejun?

Olivia privi plină de regret dimineața proaspătă și aurie care o ispitea de dincolo de fereastră.

– Eu nu doresc mic dejun, Hildy. Dar după ce mănânci tu ceva, vrei te rog să îi ceri lui Terrence să îmi comande cârjele? Deși abia a trecut o jumătate de oră de când sunt închisă în cameră, mă simt ca un porumbel prins într-o colivie.

– Firește, spuse camerista înțeleghătoare. Băgă în buzunar un bilețel pe care se afla adresa tâmplarului. Am să-l însoțesc. Vă pot ține locul pentru măsurătorile necesare.

Olivia zâmbi.

– Mulțumesc. Simplul fapt că voi ști că au fost comandate mă va alina cât timp sunt prizonieră aici. Nu m-ar deranja nici pe departe la fel de mult dacă aș fi într-un loc unde chiar am ce căuta – spre exemplu la mătușa Eustace. Sau acasă.

– O, Lady Olivia, aproape dați impresia că vă e dor de casă, o tachină camerista ei. Considerați această ultimă încercare drept o parte din marea dumneavoastră aventură. Îi făcu cu ochiul și îi întinse cartea. Important e să vă facem bine și să avem grijă să ajungeți cât mai repede posibil acasă la mătușa dumneavoastră. Până atunci, nu prea aveți ce să pățiți rămânând în cameră. Hildy își puse o peleară pe umeri și porni spre ușă. Mă întorc înainte de prânz. Încercați să vă odihniți până atunci.

– Voi încerca, spuse Olivia hotărâtă.

Dar adevărul era că nu prea avea încotro.

Avea deja trei minute de când se uita orbește la carte când auzi o bătaie în ușă. Din reflex, coborî pe podea piciorul rănit, dând să se ridice, dar se opri la timp.

– Cine e? strigă.

– James. Timbrul grav al vocii lui îi opri inima în loc Oliviei. Sunt curios să aflu ce a spus doctorul.

Olivia luă șalul cu franjuri drapat pe spătarul scaunului și și-l aruncă peste piciorul bandajat. Fir-ar să fie de vanitate!

– Să îți povestesc întreaga treabă prin ușă sau dorești să intri?

James răsuci clanța – Olivia nici măcar nu fusese sigură dacă ușa era încuiată – și intră cu pași mari în cameră, ținând un pachet la spate.

– Te întrerup de la ceva?

Olivia oftă.

– De la absolut nimic. Hildy e plecată să rezolve ceva. Iar eu îmi bat capul cum să supraviețuiesc închisă în camera asta în următoarele două zile.

– Așa te-a sfătuit doctorul?

Ea dădu din cap, iar James îi întinse pachetul învelit în hârtie cafenie.

– Poate că asta o să te ajute, spuse el.

Cât timp Olivia desfăcu pachetul, James se așază pe marginea patului – privind-o plin de speranță și arătând mai chipeș decât ar fi trebuit să arate un bărbat.

Hârtia cafenie fu dată la o parte, dezvăluind mai multe coli de hârtie de un alb cremos și un mic mănunchi de creioane. O senzație de căldură o invadează.

– Ce drăguț din partea ta, exclamă ea.

Era primul dar pe care i-l oferise James vreodată.

El arată cu mâna spre materialele din poala ei.

– S-ar putea să te ajute să-ți treacă mai ușor timpul.

– De unde ai făcut rost de astea?

– De la o prăvălie din sat. Aveam nevoie de ceva care să mă țină ocupat până te consulta doctorul, așa că m-am dus să mă plimb.

O expresie adorabilă de încruntare îi străbătu pentru o clipă chipul, iar dacă Olivia nu ar fi știut că nu era cazul, ar fi putut crede că își făcuse griji. Pentru ea.

– Mulțumesc.

Deși hârtia și creioanele erau un dar simplu, Olivia se bucura mai mult decât dacă ar fi primit bijuterii. Ei bine, aproape.

James se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Cum e cu glezna – e ruptă?

– Luxată. Presupun că o merit.

Intenționase doar să glumească puțin, însă James îi luă o mână și i-o strânse ferm într-a lui.

– Nu spune asta. Sunt și eu vinovat și am de gând să mă revanșez.

Dumnezeule bun! Începea să sune din ce în ce mai interesant.

– Cum intenționezi să faci asta?

Palma lui ușor aspră alunecă ușor peste palma ei, stârnindu-i o furnicătură cât se poate de plăcută, care îi inundă tot trupul.

– Aș putea să-ți țin companie – până te saturei de mine.

Olivia încercă să-și imagineze cum ar fi putut să se sature vreodată de James... și nu reuși. Dintr-odată, faptul că era închisă în cameră nu i se mai păru o pedeapsă, ci mai degrabă o fantezie. Să se bucure de atenția exclusivă a lui James timp de două zile? Nu știa nimic ce ar fi putut fi mai fermecător.

– Prea bine. Îi aruncă un zâmbet obraznic. Poți să începi de îndată să mă distrezi.

Mintea lui James zbură la diverse activități care ar fi fost deosebit de distractive pentru amândoi. Înghiți un nod.

– Ce ai dori să faci?

Ea arcui sugestiv o sprânceană, ceea ce fu suficient pentru a-l face să se întărească. Fir-ar!

Ridicându-se, își trecu o mână prin păr.

– Ai vrea să încerci creioanele? Aș putea să strâng câteva obiecte pe care să le schițezi. Eventual o carafă sau niște fructe...

– Fructe?

James ridică din umeri.

– Nu asta desenează oamenii de obicei?

– Poate, dar pe mine nu prea mă... inspiră fructele și portocalele. Ca artist, adică.

– Ai prefera un peisaj, atunci? Se duse cu pași mari la fereastră, dădu la o parte draperia subțiată de vreme și aruncă o privire în curtea hanului, în cea mai mare parte pustie. Spațiul era mărginit de câțiva copaci crescuți la întâmplare, dar principala atracție a curții era, din păcate, noroiul. Mă tem că nu ai cine știe ce privești.

– Cine zice? Întrebă Olivia poznaș.

James se întoarse și o găsi rânjind și studiindu-l ca și cum ar fi fost o sculptură pe care se gândea dacă să o cumpere sau nu. Privirea ei alunecă peste pieptul lui, peste șolduri și peste picioare, coborând până la vârfurile ghetelor lui. Ba chiar se înclină în stânga în scaun, ca și cum ar fi încercat să îi inspecteze fundul.

Dumnezeule bun!

Își puse mâinile pe solduri și așteptă până când ochii ei se ațintiră din nou într-ai lui. Dar se întoarseră acolo pe ocolite.

– Dacă nu vrei să schițezi fructe, sunt sigur că aş putea să îți gătesc un buchet de flori. Și poate o țesătură interesantă pe care să o drapezi ca fundal?

– Nu e nevoie, răspunse ea zâmbind. Am aici tot ceea ce îmi trebuie. Ce-ar fi să-ți tragi scaunul acela?

– Doar nu vrei...

– Ba da. Să nu-mi spui că nu ai mai pozat niciodată pentru o schiță. Flutură o mână spre scaunul din colț. Hai să te așezăm în acea minunată rază de soare.

James dădu să se eschiveze, dar promisiunea era promisiune. În plus, nu avea nimic de făcut și nicăieri de mers. Așa că târî scaunul pe scândurile podelei și se așeză pe el.

– Nu cred că voi fi un model prea bun.

Gândul de a sta pur și simplu acolo, privind-o pe Olivia desenându-l, fără a avea nimic care să-i distragă atenția în afară de ochii ei dogoritori, gura ispititoare și rotunjimile ațățitoare ale sânilor ei, părea o adevărată tortură. Cea mai bună tortură posibilă, poate, dar chiar și așa.

– Prostii! Își înclină capul într-o parte și strânse din buze. Încearcă să îți treci brațul drept peste spătarul scaunului.

El deschise gura să protesteze, dar când văzu cocoloșul considerabil în care se transformase piciorul ei, pe care Olivia încerca să îl ascundă sub șal, oftă și făcu întocmai.

– Acum sprijină-ți glezna dreaptă pe genunchiul stâng.

– Așa?

– Așa e bine... dar cred că e loc și de mai bine.

– A, da?

– Prefă-te că ești la clubul tău. Cum ai sta dacă ar fi seară și te-ai duce acolo să te relaxezi?

– Nu știu. Așa, cred.

Își întinse picioarele și le încrucișă în dreptul gleznelor.

Privirea ei îl străbătu din nou din cap până în picioare, leneș.

– Așa e în regulă, spuse ea, cu respirația ușor întretăiată. Da, cred că asta mă inspiră.

Olivia își îndoi piciorul stâng, folosindu-l drept suport pentru teancul de hârtii, și luă un creion.

– Sper că stai comod, spuse ea cu un rânjel, pentru că mă aștept să dureze o vreme.

Era așezată la nu mai mult de doi metri de el, studiindu-l ca și cum ar fi avut nevoie să își întipărească în memorie absolut totul legat de el. Dacă persoana care îl privea astfel ar fi fost oricine altcineva în afară de Olivia, s-ar fi simțit stingherit, dar cu ea totul părea... firesc.

Timp de câteva minute nici unul din ei nu spuse nimic. O briză caldă i se juca prin păr și făcea să fâlfâie marginile colilor Oliviei. Dincolo de fereastră, în curte, servitorii de la han alergau încoace și încolo, salutând, încărcând căruțe și înhămând cai. Forfota de la parter contrasta puternic cu intimitatea calmă din încăpere.

În cele din urmă Olivia începu să-și miște mâna pe hârtie, trasând arcuri largi. Vârful limbii i se juca în colțul gurii în timp ce lucra. James tânjea să o ia peste picior pentru acest detaliu, dar dacă ar fi făcut-o, poate că apoi Olivia s-ar fi abținut. Și nu voia să schimbe ceva, nici măcar ceva atât de mărunț. Nici pentru el, nici pentru oricine altcineva.

Cât timp atenția ei era concentrată asupra colii, James profită de ocazie pentru a o studia. În mod normal era ca un fluture, mereu în mișcare, țâșnind în toate direcțiile. Dar nu și azi. Acum stătea suficient de nemișcată ca James să îi poată admira pielea mătăsoasă, genele bogate și rotunjimile ispititoare.

– Hai să jucăm ceva, începu Olivia.

– Am terminat cu desenatul, deci?

Plin de speranță, se aplecă în față.

Făcându-i semn să își reia poziția, ea spuse:

– Nu, abia acum începem. E un joc pe care îl putem juca și de unde stăm acum.

– Prea bine. Care sunt regulile?

Mâna ei se opri în aer deasupra colii și își dădu ochii peste cap.

– Orice joc trebuie neapărat să aibă reguli?

James mormăi.

– Da. Totul ar fi aleatoriu fără ele.

– În regulă. Pe rând, ne vom pune întrebări unul celuilalt. Și trebuie să răspundem sincer.

– Și dacă refuzăm să răspundem, va exista o pedeapsă?

– Desigur. Își apăsă gânditoare un deget pe buze. Oricine încalcă regulile va fi obligat să îndeplinească o poruncă a celuilalt.

James pufni. Nu cumva îndeplinea deja poruncile Oliviei?

– Cum ar fi?

Ea râse senzual, stârnind ceva cald și profund în el.

– Folosește-ți imaginația!

Și-o folosea deja, fir-ar să fie!

– Doamnele au întâietate.

Își păstră tonul relaxat, dar inima lui își accelerează bătăile. Dacă îl întreba despre copilăria sau despre familia lui...

Punându-și creionul pe măsuta de lângă ea, Olivia spuse:

– Ai fost vreodată îndrăgostit?

James răsuflă ușurat. Era o întrebare cu care se putea descurca.

– O dată. De domnișoara Mary Newton. Avea niște ochi albaștri superbi care se strângeau la colțuri de fiecare dată când râdea – și râdea la toate glumele mele...

– Tu nu spui glume, îl întrerupse Olivia cu un aer posomorât.

– Poate că nu, dar Mary mă găsea cât se poate de spiritual. Era fermecată de pasiunea mea pentru antichități. Eu aveam nouăsprezece ani, iar ea, la fel. Toată lumea considera că eram perfecți împreună.

– Dar nu erai?

James își aminti ziua în care Mary dăduse pentru prima dată cu ochii de fratele lui. El încercase să o pregătească, cu blândețe, pentru momentul în care avea să îi observe mișcările spasmodice și vorbirea greoaie, însă la vederea lui Mary nu reușise să își ascundă repulsia. Izbucnise în lacrimi și fugise din casă de parcă Ralph ar fi fost o bestie, hidos și inuman.

Iar în clipa aceea James își dăduse seama că Mary nu era potrivită pentru el.

Olivia se aplecă în față, așteptându-i răspunsul.

– Nu. Nu ne fusese scris să fim împreună.

– De ce nu? Ea a fost cea care a rupt-o cu tine, sau tu cu ea?

James clătină din cap.

– Ți-ai consumat deja întrebarea. Acum e rândul meu.

Olivia răsuflă zgomotos, frustrată, dar apoi întinse brațele ca pentru a spune: să văd ce poți.

– Sunt pregătită.

– Trebuie să mă gândesc la asta, recunosc eu. Ce ar fi putut să o întrebe pe fata care fusese dintotdeauna ca o carte deschisă? Știa aproape totul despre ea. Sau, cel puțin, așa credea. Dacă ai putea

să te întorci în timp și să anulezi un singur lucru pe care l-ai făcut, care ar fi acesta?

Capitolul 14

Olivia reflectă la întrebarea lui James. Făcuse o mulțime de lucruri pe care și-ar fi dorit să le poată anula. Trei doar săptămâna aceasta. Dar dacă ar fi putut lua înapoi un singur lucru? Firește, și-ar fi dorit să se fi descurcat mai bine în a o proteja pe Rose de grotescul aventurilor amoroase ale mamei ei și de sinuciderea tatălui ei. Dar știa că nu acesta era adevăratul sens al întrebării lui James.

El voia să știe pe care dintre propriile ei acțiuni și-ar fi dorit cel mai mult să le revoce.

Se foi în scaun.

– Aș prefera provocarea în loc de adevăr.

James se ridică și porni spre ea. Olivia se grăbi să ascundă hârtia – cea pe care ar fi trebuit să existe un început de schiță – întorcând-o cu fața în jos în poala ei. El se așează pe marginea patului, la doar un braț distanță de ea. Olivia aproape că îi simțea părul de culoarea nisipului între degete și pielea ușor aspră a obrazilor sub palme.

– Și eu care te credeam curajoasă, spuse el.

– Sunt. Clipi. Voi face ceea ce îmi poruncești. Orice îți dorești.

– Dacă ai fi cu adevărat curajoasă, mi-ai răspunde la întrebarea pe care ți-am pus-o. Pentru tine, o provocare e mai puțin înspăimântătoare decât adevărul.

Avea dreptate, fir-ar să fie de treabă!

– Nu-mi place să mă gândesc la asta – la acest regret al meu. Este... dureros. Mă tem că m-ai considera o persoană oribilă. Și nu aș putea îndura așa ceva.

James zâmbi, făcând-o pe Olivia să se topească instantaneu pe dinăuntru.

– Nu ai avea ce să-mi spui care să mă facă să te consider o persoană oribilă. Dar toți avem dreptul la secrete. Își încrucișă brațele, forțându-și jacheta să se întindă la maximum peste umerii lui lați. Prin urmare vei accepta provocarea.

– Da.

Olivia aproape tremura de nerăbdare. Și-ar fi dorit să fie un sărut sau o atingere intimă. Ceva care să satisfacă dorința care i se cuibărise în abdomen.

Dar apoi văzu ceva sclipind în ochii lui James. Dezamăgire.

– Prea bine, spuse el. Stai să mă gândesc...

– Așteaptă. Olivia inspiră șuierător. Am să-ți răspund la întrebare. Nu pentru că mi-e teamă de ceea ce mi-ai putea cere să fac, ci pentru că ai dreptate. Să spun adevărul – cel puțin în cazul de față – e mai dificil. Iar eu nu vreau să păstrez nimic secret. Nu față de tine.

Ochii verzi ai lui James se împlânziră, și se întinse spre ea, luându-i mâna într-a lui.

– Nu-ți fie teamă! Și crede-mă – nu sunt nicidecum într-o poziție în care să-mi permit să judec pe altcineva.

Olivia trase adânc aer în piept, făcându-și curaj. James dădu din cap încurajator.

– După cum bine știi, sora mea, Rose, e cea mai generoasă și mai blândă persoană din câte ai putea cunoaște vreodată. Era la o vârstă foarte vulnerabilă când a fost martoră nemijlocită la aventura amoroasă a mamei mele. Și când am descoperit cadavrul tatălui meu zăcând într-o baltă de sânge în biroul lui.

James îi strânse mâna.

– Știu cât erai de apropiată de el.

Olivia simți ceva sufocând-o și înghiți un nod dureros înainte de a continua.

– Rose are o forță interioară de neegalat, dar la exterior... ei bine, a fost distrusă.

– Țin minte cât de îngrijorat era fratele tău și în privința ei, și într-a ta.

– Owen s-a străduit să ne protejeze cât de bine a putut, dar Rose pur și simplu nu a reușit să îndure durerea. S-a închis în ea însăși și vreme îndelungată – aproape doi ani – pur și simplu a refuzat să mai vorbească. Cel puțin nu cu majoritatea oamenilor. Din când în când, mai spunea câte ceva în șoaptă, însă doar mie.

Olivia făcu o pauză și închise ochii, evocând detaliile acelei zile.

– S-a întâmplat cu vreo trei ani în urmă. Eu și Rose ne aflam în prăvălia aglomerată a unui pălărier de pe Bond Street. Ea se uita la panglici la un capăt al tejghelei, eu mă uitam la dantele în celălalt capăt. Două tinere elegante și frumoase au intrat în vorbă cu mine și, deși nu le cunoșteam, simțeam cu disperare nevoia de a le

impresiona. Am discutat o vreme despre bonete și mănuși, apoi ele au început să râdă... pe seama lui Rose. Stătuseră cu ochii pe ea și observaseră că folosea doar gesturi și nu vorbea deloc, nici măcar atunci când negustorul îi adresa o întrebare directă.

– Ah! James dădu din cap înțelegător. Olivia, nu e nevoie să...

– Ba da, e. Acum că începuse să-și spună povestea, avea nevoie să o ducă la bun sfârșit. Rușinea îi inundă sufletul, făcându-i întregul trup să tremure. Femeile și-au bătut joc de Rose. Au numit-o o creatură nefirească și au spus că cineva atât de deranjat ca ea ar fi trebuit în mod cert să se afle la Bedlam. Clipi pentru a-și alunga lacrimile și ridică ochii spre James. Și știi ce am făcut eu?

El înghiți un nod și clătină din cap.

– Am râs. Stomacul i se strânse, intensitatea remușcărilor rămânând neschimbată chiar și după atâta vreme. Le-am ascultat glumele crude. Chiar mai grav, m-am prefăcut că nu îmi cunoșteam propria soră. O soră care față de mine nu fusese niciodată altfel decât generoasă și loială. Nu cred că Rose știe de trădarea mea și sunt recunoscătoare pentru asta. Dar știu eu și va trebui să port această povară pentru tot restul vieții.

Își aținti privirea în ochii lui, temându-se de ceea ce ar fi putut găsi acolo.

Însă în loc de reproș și dezamăgire, găsi căldură. Și, poate... afecțiune.

– E timpul să încetezi să te mai învinovățești pentru asta, spuse James. Profunzimea regretelor tale arată clar cât de mult îți iubești sora. Și chiar dacă Rose ar ști despre incident, nu mă îndoiesc că te-ar ierta.

Olivia zâmbi palid.

– Ceea ce ar dovedi firea generoasă și iertătoare a lui Rose.

– Da. Dar nu și-ar putea dori o soră mai iubitoare decât tine. Fierbințeala din ochii lui James făcu pulsul Oliviei să o ia razna. Îți mulțumesc că mi-ai mărturisit asta.

Olivia oftă.

– Asta ar fi trebuit să fie un joc distractiv și mă tem că l-am stricat cu mărturisirea mea plângărească.

– Nicidecum. Cred că este rândul tău să pui o întrebare. Alege înțelept.

– Ți-ar plăcea să mă săruți?

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să apuce să și le țină în frâu.

James chicoti, un sunet intens și profund care o înfioră până în adâncuri.

– Asta e o întrebare sau o invitație?

Olivia clipi cu un aer inocent.

– O întrebare, firește. Una simplă. Ți-ar plăcea să mă săruți?

El îi ridică mâna până ajunse la doar câțiva centimetri de buzele lui. Răsuflarea lui, caldă și umedă, dansă pe pielea ei sensibilă. James ridică ochii spre chipul ei, topind-o cu intensitatea privirii, și îi răspunse:

– Da, mi-ar plăcea să te sărut. Mi-ar plăcea să fac mult mai mult decât să te sărut.

– Spre exemplu...?

– Șșșt. Asta e o altă întrebare. Însă am s-o accept. Mi-ar plăcea să-ți scot agrafele din păr și să-ți las buclele castanii și bogate să îți cadă în jurul umerilor. Mi-ar plăcea să îți desfac șireturile rochiei și să ți-o dezbrac de pe trup. Mi-ar plăcea să-ți dau jos cămășuța. Cu dinții.

Un val de fierbințeală năpădi fața Oliviei – și alte părți ale corpului ei.

– De ce nu o faci, atunci?

Sclipirea seducătoare din ochii lui păli puțin, dar dorința rămase prezentă.

– Pentru că tu ești o lady, iar eu sunt un gentleman – chiar dacă purtarea mea din ultima vreme nu a fost demnă de acest nume. Pentru că, dacă te-aș săruta, nu aș mai vrea să mă opresc. Își apăsă buzele pe dosul mâinii ei și clipi scurt înainte de a adăuga: Pentru că plec în Egipt peste câteva săptămâni și, dacă te-aș seduce acum, aș fi cel mai negru ticălos.

Ea își puse colile de hârtie pe podea, aruncă șalul care îi ascunsese piciorul pe spătarul scaunului și se ridică pe piciorul sănătos.

– Ce faci? Întrebă James, pe un ton atât de surprins, încât s-ar fi putut crede că o văzuse petrecându-și un picior peste pervazul ferestrei și pregătindu-se să sară.

Olivia se așeză lângă el pe pat, atât de aproape încât genunchii aproape li se atingeau.

– Simțeam nevoia să mă ridic de pe scaunul acela.

James îi privi piciorul bandajat și se încruntă.

– Dă-mi voie să-ți sprijin piciorul...

Ea se aplecă în față și îl întrerupse.

– Sărută-mă! Avea puțin impresia că îl implora, dar nu prea îi păsa. Sau am să te sărut eu!

El înghiți în sec și deschise gura, probabil pentru a protesta. Ea fu nevoită să ia o decizie rapidă, așa că se întinse și smuci de panglica albă din părul său, trăgând-o centimetru cu centimetru până când o desfăcu. Apoi îi dădu drumul în poala lui James. În timp ce el măsură lungimea mătăsii cu privirea, ea își scoase câteva agrafe, lăsând câteva bucle să-i cadă pe spate.

– Poftim! Clătină din cap, despletindu-și şuvițele. Te-am și scutit de o parte din efort.

– Doamne, Olivia. În acel moment, James îi prinse fața în mâini și o trase către el. Dorința lor explodează într-un sărut furios, informat și năprasnic. Limba lui, fierbinte și insistentă, se împinse în gura ei, de parcă o voia doar pentru el. Își răsfiră degetele prin părul ei și îl strânse în pumn, parcă temându-se că avea să se retragă, punând capăt sărutului.

Teama lui nu era justificată.

Olivia aștepta de ani buni ca James să se lase purtat de o pasiune nebănuită. Știa că se află în interiorul lui, fierbându-i molcom sub piele, ca un vulcan pe punctul de a erupe. Și iată că reușise.

De fiecare dată când limba ei se împletea cu a lui, el gemea. Răsuflea din greu, de parcă își pierduse răsufierea – și era cât pe ce să o piardă și pe ea. Nu îl văzuse nicicând pierzându-și controlul atât de mult, iar acest lucru o încânta peste măsură.

James își coborî mâinile pe trupul ei, aproape stângaci în graba sa de a o poseda. Când îi prinse cu asprime sânul prin rochie, Olivia se aplecă spre el, oftând când el o dezmierdă prin straturile de mătase senzuală.

Iar când acea atingere nu mai fu de-ajuns, îi trase în jos mânecile delicate și bufante ale rochiei și desenă cu un deget întregul contur al decolteului ei adânc. Apoi își strecură o mână în corsajul rochiei, închizându-și palma peste sânul ei și frecându-i sfârcul sensibil.

– Olivia, gâfâi el, te vreau atât de mult încât uit cine sunt și cum trebuie să mă port.

– Știi cine ești, murmură ea, și îmi place foarte mult cum te porți acum.

— Asta nu înseamnă că e bine. La fel de brusc cum începuse, sârutul lor se sfârși. James își retrase mâna de pe rochia ei și i-o aranjă la loc. Chiar dacă nu ar trebui să plec din Londra, tot nu aș fi potrivit pentru tine.

Ea trase adânc aer în piept, apoi își ținu respirația, într-o încercare deșartă de a atenua durerea din pieptul ei. Era oricum destul de greu de acceptat că o expediție îi blestemase să nu poată avea un viitor împreună. Dar acum James sugerase că exista și altceva în afară de călătoria lui în Egipt, iar acea posibilitate era de zece ori mai usturătoare.

Și-ar fi dorit să îl zgâlțâie până ar fi văzut și el lucrurile la fel de limpede ca ea.

— Cum poți să spui asta? Știu că ești potrivit pentru mine. De ce refuzi să mă crezi?

— Îți închipui că știi totul despre mine. Nu e așa.

Olivia își încheștă pumnii pe cămașa lui.

— Atunci luminează-mă! Mi-am deschis sufletul în fața ta azi. De ce nu faci și tu același lucru?

Capitolul 15

A alege. (1) A despărți ceva în două sau mai multe părți. (2) A prefera ceva sau pe cineva, ca în exemplul: „Dintre toți gentlemanii chipeși și eligibili din Londra, nu putuse să îl aleagă decât pe cel care era absolut hotărât să plece în Egipt“.

James încă simțea dulceața gurii Oliviei, își amintea greutatea sânelui ei în mâna lui. Mădularul lui, încă tare, se împingea în materialul pantalonilor. Toate acestea făceau să-i fie al naibii de greu să susțină chiar și cea mai simplă conversație.

Încerca să procedeze corect, însă Olivia nu părea să îi aprecieze eforturile. Se agăța de partea din față a cămășii lui, ca și cum ar fi vrut să-l strângă și îl fixa cu o privire plină de speranță.

Punându-și mâinile peste ale ei, îi mărturisi:

— Mi-e greu să mă concentrez când ești atât de aproape. Vrei te rog să repeți întrebarea?

Ea închise ochii pentru o clipă, ca și cum ar fi făcut apel la întregul ei răbdare.

– Eu ți-am spus secretul meu. Tu de ce nu mi-l împărtășești pe al tău?

James fu tentat să îndrepte conversația într-o altă direcție sau să-i vorbească despre lucruri generale care i-ar fi protejat mândria și ar fi făcut-o să-și păstreze părerea bună pe care o avea despre el. Însă merita să știe adevărul despre el.

În două privințe.

– Prea bine.

Îi eliberă mâinile, iar acestea alunecară câțiva centimetri pe trunchiul lui înainte ca Olivia să se dezmeticească și să și le așeze cuminte în poală.

– Ascult, spuse ea. Și nu-ți face griji. Nimic din ce mi-ai putea spune nu mi-ar schimba părerea favorabilă despre tine.

El se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

– Asta e drăguț din partea ta, dar e în același timp o naivitate. Dacă ți-aș mărturisi că am ucis pe cineva?

Ea îi zâmbi senin.

– Nu ai făcut-o. Dar și dacă ai fi făcut-o, sunt sigură că ar fi fost în legitimă apărare.

Încrederea ei în el ar fi trebuit să îl umple de speranță; în schimb îl făcu să se simtă ca un impostor. Avu brusc impulsul deloc demn de un gentleman de a o șoca, de a spune ceva care să îi spulbere iluzia poleită pe care o avea în privința lui.

– Și dacă am sedus o tânără nobilă și am devenit tatăl unui copil din flori?

Olivia rămase cu gura căscată și rămase năucită timp de câteva momente înainte de a spune:

– De când te știu, nu ai făcut niciodată nimic dezonorant. Dar dacă ai fi făcut așa ceva vreodată, știu că te-ai fi străduit să îndrepti lucrurile. Ridică apoi privirea spre el, cu o expresie nedumerită în ochii ei căprui. Dar n-ai făcut asta... așa-i?

– Nu. Îmi pare rău, am... Se duse la fereastră și coborî privirea în curte. Olivia merita să fie sincer cu ea. Și la fel și Ralph. Nu e vorba de asta. E mai complicat. Poate o să ți se pară o mărturisire bizară, dar am... am un frate.

Simplul fapt de a rosti cuvintele se dovedi o ușurare.

– Da? Tonul Oliviei era un amestec de uluire și bucurie. Owen îl cunoaște? Cum de nu l-ai pomenit niciodată?

– Nu știe nimeni despre el. Am făcut eforturi considerabile pentru a ține ascunsă existența lui – ba chiar pentru a o nega. Și mă urăsc pentru asta.

– Nu înțeleg, spuse Olivia. De ce te-ai preface că nu ai un frate?

Tocmai aici era problema. Nu avea nici un motiv – în afară de mândria lui egoistă.

– Ralph e diferit.

– În ce sens? Se încruntă ușor. E infractor sau... nebun?

James clătină vehement din cap.

– E prietenos și generos, și mă apreciază nespus.

– Și el, și eu.

Nu insistă să îi spună mai mult, ci așteaptă răbdătoare ca el să continue.

– Ralph s-a născut cu paralizie. Brațul și piciorul drept îi sunt slăbite și atrofiate. Vorbește împleticit. Doctorul le-a spus părinților mei că nu va trăi mai mult de un an, dar a trăit. Tatăl meu ar fi vrut să se descotorosească de Ralph, însă mama mea a refuzat cu îndârjire. Așa că tata a plecat de acasă. Eu și mama ne-am străduit să avem grijă de Ralph cât de bine puteam.

Olivia icni.

– Asta e o răspundere foarte grea pe umerii unui băiețandru.

– Să nu crezi că nu i-am purtat pică fratelui meu. De fiecare dată când eram nevoit să îl car sus pe scări sau să îi citesc, sau să o ajut pe mama să îi facă baie, eram înveninat și furios. Ca și cum ar fi fost vina lui Ralph.

– O, James!

Vocea Oliviei se poticni, iar el se întoarse dinspre fereastră pentru a o privi. Buclele ei castanii scânteiau în lumina dimineții și avea o mână întinsă, părând să-l cheme la ea aidoma unui înger care ar fi putut cumva să-l spele de păcate. Însă se opuse atracției pe care o exercita asupra lui. Trebuia să îi spună totul, până la capăt, fără a o scuti – și fără a se scuti pe el însuși – de cele mai negre părți. Avea să-i fie mai ușor să termine povestea dacă nu era nevoit să vadă dezamăgirea din ochii ei, așa că se întoarse din nou spre fereastră.

– Tatăl meu ne mai trimitea bani din când în când, probabil pentru a mai amuți din reproșurile pe care i le făcea propria conștiință. Mama se străduia să pună deoparte fiecare bănuț pe care îl putea

economisi ca să mă trimită la școală, deși asta însemna să rămână cu mai puțin pentru ea și Ralph. Iar când veneam acasă în vacanțe, Ralph mă implora să îi povestesc în detaliu despre colegii mei și despre profesori și despre ceea ce învățam. Dar ceea ce-i plăcea să facă mai mult decât orice era să meargă la pescuit cu mine.

– Un mod excelent de a-ți petrece timpul cu fratele tău, consimți Olivia.

– Așa s-ar putea crede. Din egoism, eu nu voiam să îl duc, dar mama insista. Considera că soarele și aerul proaspăt îi făceau bine. Nimic nu o făcea mai fericită decât să ne știe pe mine și pe Ralph petrecând timp împreună. Așa că îl duceam. Făcu o pauză, amintindu-și ziua sufocant de caldă, noroiul care li se strecura printre degetele goale de la picioare și tântării care zburau neobosiți în jurul capetelor lor. James se simțise oribil. Ralph se crezuse în rai.

– Ce s-a întâmplat? S-a petrecut ceva rău?

– Niște băieți mai mari au descoperit locul nostru de pescuit. Au început să îl batjocorească pe Ralph, numindu-l idiot. Au pus rămășag că nu știe să spună alfabetul. L-au pus să facă adunări. I-au zis că e o bestie hidoasă care nu avea ce să caute pe fața pământului.

– Îngrozitor! Tu ce-ai făcut?

– Nimic. Am stat și am ascultat întreaga tărășenie. Nu am scos un cuvânt.

Dar chiar și acum, după mai bine de zece ani, încă simțea furia care începuse să clocotească în el. Fusesse furie față de Ralph pentru că era așa cum era, față de el însuși pentru că nu era nici pe departe genul de frate pe care l-ar fi meritat Ralph, dar în special față de băieții mai mari. Pentru că fuseseră niște măgari desăvârșiți.

– Cu cât vorbeau mai mult, continuă James, cu atât deveneau mai veninoase replicile lor. Apoi unul dintre ei s-a dus la Ralph și l-a îmbrâncit de pe piatra pe care stătea așezat. Ralph a căzut în râu, cu tot cu undiță.

– Nu.

James dădu din cap.

– Ceva din mine s-a dezlănțuit. În timp ce fratele meu se zbătea într-o parte a râului puțin adâncă, eu m-am năpustit spre băiatul care îl îmbrâncise. Când l-am văzut la pământ, m-am așezat peste el și l-am bătut până a început să-i șiroiască sângele din nas. Când prietenii lui au încercat să mă ia de pe el, i-am atacat și pe ei – cu sălbăticie. I-am mușcat și mi-am înfipt unghiile în ei și i-am izbit

cu picioarele până i-am pus pe amândoi la pământ, făcându-i să se zvârcolească de durere. Poate că nici nu m-aș fi oprit dacă nu l-aș fi auzit pe Ralph strigându-mă, implorându-mă să îi las în pace și să merg să-l ajut. Rugându-mă fierbinte să îl duc acasă. Așa că asta am făcut. Iar după acel episod am învățat să mă bat cum se cuvine, ca să nu mai îndrăznească nimeni să se lege de Ralph.

– Nici nu-i de mirare că amintirea asta te bântuie. Dar nu e cazul să te rușinezi de cum te-ai purtat. Ți-ai apărat fratele în fața unui trio de brute. Ce e atât de rău în asta?

– Ceea ce e rău e felul în care m-am purtat zi de zi începând din momentul acela. Am păstrat distanța față de Ralph. I-am spus și lui, și mamei mele, și mie însumi că ar fi fost mai bine pentru el să stea acasă și să evite complet să interacționeze cu alți oameni. Ca să nu fie nevoit să îndure din nou un asemenea lucru grotesc.

– Încearci să îl protejezi.

– Asta făceam? Sau mai degrabă mă protejam pe mine însumi? Pentru mine a fost mai ușor așa. Mai puține complicații. Nu îmi cheam prietenii de la școală să mă viziteze în căsuța unde locuiam. Nu îmi petreceam prea mult timp acolo – mergeam doar în vizită o dată pe lună, să îi văd pe mama și pe Ralph și să mă asigur că era totul în regulă. Oftă adânc și își sprijini fruntea de sticla răcoroasă a ferestrei. Faptul că ascund existența fratelui meu, un om atât de blând și de bun la suflet, mă face la fel de oribil ca brutele care l-au batjocorit în ziua aceea. La drept vorbind, mă face să semăn foarte mult cu... tatăl meu.

– Nu. Nu e așa. Dar dacă nu îți place cum te-ai purtat până acum cu fratele tău, de ce nu îndrepti situația?

– Nu e ca și cum l-aș putea lua cu mine la un bal sau chiar și la clubul meu.

Însă știa că Olivia nu așa ceva îi sugera.

– Lasă-l să vină la Londra și să stea la tine o săptămână. Fă-i cunoștință cu Owen, cu Rose și cu mine – cu oricare dintre oamenii în care ai încredere. Am putea ieși să ne plimbăm prin oraș cu trăsura, să mergem la picnicuri în zona rurală. Crezi că lui Ralph i-ar plăcea așa ceva?

Da, i-ar fi plăcut.

– Am să-l întreb.

– Nu aștepta prea mult. În scurtă vreme vara nu va mai fi decât o amintire.

Iar James avea să plece.

Pentru prima dată, James își dori să fi avut mai mult timp la dispoziție. Mai mult timp cu fratele lui și cu Olivia. Din noaptea aceea în care Olivia îl sărutase pe terasa lordului Easton, James fusese dat peste cap și îi plăcea senzația.

– Îți mulțumesc că înțelegi.

– Pentru nimic. Olivia îi zâmbi, alinându-i rănilor redeschise. Vrei să ne întoarcem la pozițiile de dinainte, eu schițând și tu servindu-mi drept model?

Nu înainte de a-i spune despre scrisoarea tatălui ei.

– Mai e ceva ce ar trebui să știi.

– Prea bine. Dar ce-ar fi să vii să stai lângă... Vai de mine, de aici îl aud pe Terrence ocărându-i pe rânđașii de la grajduri. Înseamnă că el și Hildy s-au întors de la tâmplar. Îi vezi?

James aruncă o privire pe fereastră și observă vizitiul și camerista.

– Da.

Fir-ar să fie! Tocmai își ratase șansa. Camerista probabil urca deja scările, iar Olivia se grăbea să își rearanjeze rochia și părul.

– Ar fi bine să mă întorc pe scaun înainte să mă găsească Hildy așa. Se va bucura să mă găsească desenând – e o activitate atât de inofensivă și demnă de o lady.

– E drept, dar dacă există cineva capabil să o facă mai puțin inofensivă, tu ești aceea.

Ea îi rânji.

– Îmi pare rău că nu am apucat să ne terminăm conversația. Am putea discuta mai târziu? Eventual în după-amiaza asta?

– Desigur.

Olivia se ridică pe piciorul sănătos.

– Stai! James veni repede lângă ea și își încolăci un braț pe după ea, minunându-se de cât de bine se potrivea trupul ei lângă al lui. O ajută să se așeze pe scaun și, cât timp ea își puse piciorul accidentat pe scăunel, se aplecă să ridice colile de hârtie de pe podea.

Olivia icni.

– Le iau eu, spuse ea, încercând să îi smulgă hârtia din mâini.

El ținu paginile, astfel încât Olivia să nu le poată ajunge și întoarce întregul teanc cu fața în sus. Apoi răsfoi cele o duzină de coli din mâna lui. Erau toate goale.

- Ce-i asta? o tachină el. Am stat răbdător atâta vreme, iar tu nu ai schițat... nimic?

Ea roși când James îi dădu înapoi colile.

- Am vrut să te desenez, dar... Vârfurile urechilor i se colorară în roz. Am considerat că nu te pot reda suficient de corect.

El chicoti.

- Orice ai desena ar fi mai reușit decât originalul. Nu trebuie să semene perfect, să știi. Ai doar grijă să îmi surprinzi bărbia puternică, umerii lați, trunchiul musculos...

- James, îl muștră ea, plesnindu-l cu hârtiile. Încetează de îndată și du-te să-mi pozezi, cum ai stat și mai devreme. Luându-și creionul, adăugă: Vreau să apuc să desenez ceva până se întoarce Hildy.

El se supuse, iar Olivia începu să mâzgălească. De fiecare dată când ridica privirea spre el, James se schimonosea, ceea ce o făcea să chicotească. Iar pe el îl făcu să uite de grijile legate de expediție și de Ralph, și de scrisoarea de la tatăl Oliviei – cel puțin pentru o vreme.

Hildy intră vijelios în încăpere, studie rapid scena și ridică din umeri. Deși nu era nicidecum cuviincios ca Olivia să se afle în cameră doar cu James, în ultimele câteva zile fuseseră încălcate o grămadă de reguli. Și, cel puțin, toată lumea era complet îmbrăcată.

- Tâmplarul a spus că se va apuca imediat de treabă, iar cârjele ar trebui să fie gata azi, ceva mai târziu. Mi-a cerut să mă întorc să le probez, așa că Terrence mă va duce diseară, după cină.

- Diseară? Asta e minunat! exclamă Olivia. Mulțumesc.

James se ridică și spuse:

- Din moment ce tu nu poți ieși, aș putea eventual să comand cina în cameră și să îți țin companie? Iar tu ai putea să termini schița.

- Domnul Averill mi-a adus materialele pentru desenat, Hildy, explică Olivia. Nu-i așa că a fost minunat din partea lui?

- Chiar așa! Camerista se grăbi să vină lângă Olivia. Aș vrea să văd ce ați făcut până acum.

Ea strânse hârtiile la piept.

- Ăăă, nu până nu termin.

James îi aruncă Oliviei o privire cu subînțeles și porni spre ușă.

- Ne vedem la cină, pe la șapte, să zicem?

- Perfect.

James îi dădu dreptate în gând.

Capitolul 16

Mai târziu în aceeași seară James se luă după aromele delicioase de friptură de vită, legume și pâine proaspăt coaptă și, traversând coridorul, ajunsese la camera Oliviei, însă ezită în fața ușii ei.

Își pipăi interiorul jachetei și se asigură că scrisoarea ei era la adăpost în buzunarul lui. Poate că Owen nu avea să-l ierte niciodată pentru ceea ce se pregătea să facă, dar așa era corect să procedeze. Și nu doar din punct de vedere legal. Olivia era femeie în toată firea și se cuvenea să decidă singură ce să facă în privința scrisorii de la tatăl ei.

Hotărât să-și ducă decizia la bun sfârșit, James bătu la ușă.

Îi deschise Hildy, care arătă cu un gest larg al brațului spre o micuță masă rotundă care îl aștepta cu pânzeturi, veselă și o vază plină cu flori.

– Totul e pregătit pentru a lua cina cu Lady Olivia.

Olivia era deja așezată și purta o rochie în care s-ar fi putut simți în largul ei chiar și la un bal în Londra. Mătasea aurie îi îmbrăca delicat umerii, coborând într-un decolteu adânc în V care îi dezgolea rotunjimile savuroase ale sânilor. Părul îi era strâns în creștetul capului, în afară de câteva bucle răzlețe care îi încadrau chipul.

James înghiți un nod uriaș. Era superbă, iar felul în care îi zâmbea îl făcea să se simtă în stare să escaladeze o piramidă. Erau atâtea lucruri pe care le admira la ea. Nu se sfia să își expună sentimentele. Cei din jurul ei știau întotdeauna ce însemnau pentru ea.

Trăia ca și cum fiecare nenorocită de zi conta.

Iar când era cu ea, își dădu seama James, chiar așa și era.

– Vino, ia loc lângă mine, spuse ea.

Incapabil să vorbească, James zâmbi și o salută politicos din cap pe Hildy, așezându-se apoi în fața Oliviei.

– Nu-i așa că e minunat?

La lumina unei singure lumânări pâlpâitoare, îi zâmbi radios.

– Așa e.

Hildy își dresă vocea.

– Eu și Terrence vom lua cina jos înainte de a merge din nou la tâmplar. Însă doar pentru că veți avea o pereche de cârje, nu înseamnă

că le veți putea folosi de mâine. Doctorul a spus că trebuie să vă odihniți două zile.

Expresia Oliviei deveni gânditoare.

– Ei bine, cred că dimineța celei de-a doua zile poate în mod cert să fie consi...

– Nu, spuseră deodată James și Hildy.

– Bine. Își lăsă umerii să cadă, însă chipul îi fu luminat de o urmă de zâmbet. Nu am să vă contrazic, pentru că Hildy m-a răsfățat. Uite, ne-a făcut rost chiar și de această minunată sticlă de vin.

Camerista roși și își luă șalul și săculețul de mână.

– Mi-am dorit să vă ofer o cină specială. Ați avut câteva zile dificile.

– Din vina mea, recunosc Olivia. Dar îți mulțumesc că mă ajută să profit cât de mult posibil de această situație.

– Vă urez o cină plăcută, spuse Hildy pornind spre ușă. Noi avem ceva de mers până la atelierul tâmplarului, dar ar trebui să ajungem înapoi până în jur de nouă și jumătate.

Camerista ieși, lăsându-l pe James singur cu Olivia. După un scurt moment de tăcere confortabilă, îi spuse:

– Ești superbă. N-am știut că cina de azi va fi formală – și nu m-am gândit să-mi aduc sacoul de gală.

– Mă voi strădui să trec cu vederea lipsa unei ținute adecvate, îl tachină ea, dacă promiți să nu observi că port un singur pantof.

– De acord. Turnă vinul în pahare, apoi se întinse și o prinse de mână. Ți-am spus mai devreme că e ceva ce trebuie să-ți spun. Vezi tu...

– Așteaptă. Ar trebui să ținem un toast, spuse ea, ridicând paharul. Se opri o clipă să reflecteze, cu ochii sclipindu-i poznaș. În cinstea acestei seri. Fie să se dovedească plină de surprize care să ne încânte acum... și să devină amintiri dragi care să ne rămână în minte... pentru totdeauna.

James ridică paharul și, deși dădu din cap, își spuse că era puțin probabil ca dezvăluirea pe care i-o pregătea – legată de scrisoarea de la tatăl ei – să fie genul de surpriză la care se gândea ea.

– Nu avem servitori care să se ocupe de noi, spuse ea, dar mărturisesc că îmi place mai mult așa. Putem să ne prefacem că nu există nimeni în afară de noi.

– Dă-mi voie! Dădu la o parte capacele puse peste farfuria ei și a lui. Îmi va face plăcere să joc rolul unui valet în seara asta. Orice ți-ai dori, e suficient să îmi ceri.

– Minteă mea e efectiv asaltată de posibilități, dar știi ce mi-ar plăcea cel mai mult?

– Trebuie să-mi spui. Trăiesc pentru a te servi.

– Aș vrea să știu ce anume te fascinează atât de tare la Egipt încât să fi dispus să îți lași în urmă familia și prietenii pentru a merge să îl explorezi.

– E complicat. Nu știu dacă pot să redau în cuvinte.

– Vrei te rog să încerci? Îmi doresc sincer să înțeleg.

Nimeni nu îl mai întrebese vreodată așa ceva, dar era limpede că răspunsul era important pentru ea, prin urmare hotărî să facă tot ceea ce-i stătea în putință pentru a-i explica.

– Fratele tău și Foxburn presupun că plec în Egipt pentru că vreau să scap de rigurile societății – în special de lavalier.

– Și se înșală?

James rânji.

– Nu cu totul. Intenționez să îmi las majoritatea lavalierelor acasă. Dar e mai mult de atât.

Olivia înghiți o îmbucătură de asparagus și îi zâmbi încurajator.

– Când aveam în jur de doisprezece ani am citit despre un mormânt din piramidele antice și am fost fascinat de ideile egiptenilor despre viața de apoi. Voiam să cred că există o viață dincolo de aceasta și am întrebat-o pe mama mea cum ar fi pentru Ralph? Ar fi întreg la trup și puternic? Ar putea să se exprime ca noi, restul, limpede și fără efort?

Olivia își puse jos furculița.

– Și ea ce ți-a răspuns?

– A izbucnit în plâns. Apoi m-a întrebat ce părere aveam eu. I-am zis că, dacă un faraon se putea bucura de soldați, sclavi și pisici în viața de dincolo, atunci Ralph măcar de atât se putea bucura – de o sănătate înfloritoare.

Olivia oftă ușor.

– Asta mi se pare perfect rezonabil și foarte înduioșător. Crezi, deci, că egiptenii aveau dreptate? Că lucrurile care sunt importante pentru noi cât trăim sunt tot aceleași cu lucrurile de care vom avea nevoie când vom trece pe lumea cealaltă?

– Într-un fel. Dar lucrurile care sunt importante nu sunt bogățiile sau servitorii.

– Dar ce anume?

– Iubirea pe care o nutrim față de familia și prietenii noștri. Cred că acestea sunt lucrurile care vor rămâne până la urmă.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Așa sper. Mi-e dor de tata, dar îmi place să cred că ne iubește pe mine, pe Rose și pe Owen, de acolo, de departe.

Dumnezeule, tocmai i se oferise introducerea perfectă.

– Olivia, am...

– Dar nu vreau să vorbesc acum despre asta. Își tamponă ochii cu șervețelul. Povestește-mi cum a crescut pasiunea ta față de Egipt.

Ghicind că avea nevoie de timp să își recapete calmul, James spuse:

– Am citit tot ce am reușit să găsesc despre civilizația lor. După expediția din Egipt a lui Napoleon, s-au scris volume întregi pe acest subiect – hărți ale mormintelor, desene și picturi. Dar am început să mă simt frustrat pentru că acele cărți nu conțineau răspunsurile la toate întrebările mele. Voiam să știu cum au fost construite piramidele și ce fel de viață duceau cei care nu avuseseră norocul de a se naște faraoni. Am decis că voiam să descopăr personal răspunsurile, făcând săpături în nisipul deșertului egiptean, în loc să le caut printre paginile prăfuite ale unei cărți.

– Deci dorința de a înțelege Egiptul antic e ceea ce te-a împins să explorezi.

James reflectă o clipă la cuvintele ei.

– Mă intrigă și alte civilizații antice și posibilitatea de a descoperi lucruri care ne leagă pe noi de cei care au trăit cu mii de ani în urmă. Există un lingvist francez care a reușit să descifreze o parte dintre hieroglifile descoperite în morminte. Dacă am putea citi mesajele pe care le-au lăsat în urma lor, poate că am înțelege.

– Poate am descoperi că nu sunt chiar atât de diferiți de noi.

– Da, spuse el recunoscător. Îmi place să cred că suntem legați prin umanitatea noastră – prin nevoia noastră de a iubi și de a fi iubiți.

Dumnezeule bun, se bâlbâia ca un idiot.

Olivia oftă.

– Ce frumos! Nu am avut habar.

– Ce anume nu ai avut habar?

– Că ești atât de romantic.

– Nu sunt, spuse el ferm. Sunt un realist.

Ea îi aruncă un zâmbet cu subînțeleș.

– Firește că ești.

– Lăsând toate astea deoparte, civilizația lor a realizat atât de multe. Iar țara și poporul sunt în egală măsură străine și exotice. De-abia aștept să mă plimb pe străduțele înguste din Cairo, să străbat călare milă după milă de gresii și deșert și să văd cu ochii mei piramidele și Sfinxul.

Olivia se lăsă pe spate în scaun și dădu din cap ca pentru sine.

– Cred că înțeleg, murmură ea.

– Da?

Avusese impresia că explicația lui nu fusese tocmai suficientă, însă nu ar fi trebuit să îl surprindă că Olivia reușise să înțeleagă ceva din încercările lui stângace. Întotdeauna îi ieșise în întâmpinare la mai mult de jumătate de drum.

– Eu m-am mulțumit în mare măsură să trăiesc aici, în lumea mea familiară, confortabilă și lipsită de primejdii. Nu am simțit niciodată nevoia de a călători în țări îndepărtate. Dar tu ești atât de pasionat, încât se prea poate să mă fi făcut să mă răzgândesc.

– Nu încercam să...

– Știu. Sunt pur și simplu fericită că în sfârșit înțeleg. Ceea ce va face ca noaptea asta să fie cu atât mai palpitantă.

– Da?

Ea își puse șervețelul pe masă și rânji.

– Fără îndoială. Termină de mâncat, apoi ți se va dezvălui totul.

James își lăsă privirea să alunece peste rotunjimea dulce a gâtului ei și peste formele pline și atâtaătoare ale sânilor ei, sperând cu nerușinare că aveau să-i fie dezvăluite tot felul de lucruri.

Olivia luă o înghițitură zdravănă de vin. James arăta deosebit de chipeș în seara aceea. Forța lui vâncioasă și farmecul aspru erau aceleași dintotdeauna, însă era și ceva diferit la el. Ceva care, în toți acești ani de când îl cunoștea și îl iubea, nu mai văzuse la el niciodată – vulnerabilitate.

Pentru prima dată, renunțase la a mai fi Averill – avocat de o frumusețe aparte, pugilist faimos și explorator îndrăzneț – și era pur și simplu James. James, care își făcea griji pentru familia lui și avea îndoieli în privința viitorului lui, exact precum ceilalți simpli muritori.

Iar această atitudine deschisă – sinceritatea pe care o văzuse în superbii lui ochi verzi – făcuse să i se taie genunchii. Deși era așezată. Nu ar fi supraviețuit nicidecum conversației dacă ar fi stat în picioare.

Însă noaptea de-abia începea.

Dând pe dinafară de nerăbdare, Olivia spuse:

– Mă gândeam să mai petrecem ceva timp desenând în seara asta – dacă nu ai nimic împotriva.

– Absolut nimic. Să îți aduc materialele? Și să mut scaunele în pozițiile corespunzătoare?

– Nu încă. De data aceasta vom face lucrurile puțin diferit.

El încremeni cu furculița în aer.

– Diferit?

Ea dădu din cap.

– Inversăm rolurile. Eu voi fi modelul, iar tu vei fi artistul.

– Nu.

Olivia ridică tivul feței de masă și băgă mâna dedesubt pentru a lua săculețul pe care îl pusese acolo, apoi și-l așează în poală. Ca și cum nu l-ar fi auzit, spuse:

– Voi avea însă nevoie de ajutorul tău ca să pregătesc cele necesare.

– Olivia, eu nu desenez.

– Mută-ți scaunul lângă fereastră, unde era și înainte, apoi ajută-mă să mă mut pe el.

– Nici că există om cu mai puține înclinații artistice decât mine. Aș putea încerca să te descriu în cuvinte. Aș putea folosi tot felul de numere și măsurători pentru a încerca să îți redau esența. Desenatul iese din discuție.

Ea clipi încet, apoi dezlănțui întreaga forță a nemulțumirii ei, revărsând-o asupra lui.

– James, știm amândoi că sunt mai mult decât suma unor cuvinte sau numere. Iar dacă îți închipui că am să-ți permit să te apropii de mine cu un metru de croitorie, te înșeli amarnic. În plus, nici măcar nu ai încercat să desenezi. Cum poți să te consideri arheolog dacă nu ai un mic jurnal pe care să îl scoți cât ai clipi ca să îți schițezi în el descoperirile?

– Eu îmi notez observațiile, spuse el ferm. Nu desenez imagini.

Olivia își îndreaptă spatele.

– Eu nu sunt un artefact prăfuit îngropat undeva pe malurile Nilului. Sunt fata pe care o cunoști de zece ani și femeia pe care ai sărutat-o recent. Și mă vei desena.

James se zgâi la ea preț de câteva secunde.

– Prea bine. Dar ai fost avertizată. Rezultatele nu vor fi plăcute privirii.

O, vai! Nu se așteptase să îi opună rezistență atât de devreme. Iar partea dificilă abia de-acum avea să urmeze.

Cât timp James rearanjă mobila așa cum îi ceruse ea, Olivia admiră alunecarea subtilă a mușchilor lui pe sub jachetă. Și poate că îi scăpă și un oftat.

El ridică privirea.

– Ai spus ceva?

– Hm? Nu. Arată perfect așa. Acum, dacă nu te superi, ajută-mă, te rog, să merg până la scaunul de lângă fe... Oh!

James o luă pe sus cu tot cu săculețul ei și o strânse la piept. La pieptul lui tare, cald și masiv.

Olivia își petrecu un braț pe după gâtul lui pentru că își spusese că poate avea să-l ajute dacă își muta o parte din greutate. Nu avea nici o legătură cu dorința de a simți bucele cârlionțate de pe ceafa lui sau mușchii fibroși ai gâtului.

James nu se clinti, stând pur și simplu și strângând-o în brațe, privind-o în ochi ca și cum ar fi vrut să îi spună ceva. Ceva tandru și înduioșător.

Ridicol, firește. Însă aceasta era exact fantezia cu care se desfătase Olivia de când avusese aproximativ doisprezece ani. Nici nu era de mirare că vedea în adâncurile ochilor lui verzi lucruri care de fapt nu erau reale.

Apoi privirea lui coborî spre gura ei, zăbovind acolo. Inima ei începu să-i bubuie în piept, pentru că acea privire era imposibil de interpretat greșit. Își dorea să o sărute.

Printr-o coincidență, și ea își dorea să îl sărute.

James părea să respire cu o oarecare dificultate, ceea ce Olivia alese să pună pe seama faptului că o dorea cu disperare și nu ca o consecință a efortului pe care îl făcea pentru a o ține în brațe.

Deși nici unul din ei nu spusese nimic, Olivia îi simți bătăile frenetice ale inimii.

Buzele lui se întredeschiseră și, fără a reflecta, ea ridică un deget și începu să le deseneze conturul, savurând fiecare curbă senzuală și probând grosimea cărnoasă a celei de jos.

James scoase un sunet găuit, închise ochii pentru o clipă și o mușcă mărunț de deget, prinzându-i vârful între dinți.

Ea inspiră șuierat, dar nu se retrase când el îi luă în gură și mai mult din deget – era o senzație atât de caldă și interzisă – și i-l supse până când sfârcurile i se întăriră, iar trupul îi fu cuprins de furnicături din cap până în picioare.

Când James îi eliberă degetul, Olivia îi prinse fața între palme și își apăsă buzele peste ale lui, oftând când îi simți gustul dulce și familiar.

La rândul lui, James o sărută și el, dar nu cu aceeași forță nestăpânită de mai devreme. De data aceasta păru să se țină în frâu, oferindu-i doar atât cât oferea și ea, înfrânându-și dorința și tendința firească de a se abandona pasiunii tot mai aprinse care se stârnea de fiecare dată când se atingeau.

Și chiar dacă toate acestea erau foarte plăcute, Olivia tânjea după mai mult.

Sărutul se potoli până deveni o apă ce fierbea mărunț, apoi, cu inima strânsă, ea îi puse capăt. James își lipi fruntea de a ei și îi șopti numele cu atâta duioșie încât, dacă ar fi stat să se gândească la acest lucru, Olivia s-ar fi trezit rapid cu ochii în lacrimi.

Cu o relaxare care era doar de fațadă, îi spuse:

– Oricât de plăcută a fost această distracție, amâni dezvăluirea surprizei. Și încă voi avea nevoie de ajutorul tău la câteva lucruri. Înainte de toate, poți să mă pui pe scaun.

Poate atunci avea să i se ofere o șansă cât de mică să gândească limpede.

James o puse pe scaunul de lemn, dar își păstră brațele în jurul ei preț de încă o clipă, ca și cum ar fi ezitat să-i dea drumul.

– Ce altceva pot să fac?

– Ia pătura de pe pat, te rog, și ține-o în fața mea – ca pe o draperie.

Fruntea lui se încreți într-o expresie adorabilă.

– Nu înțeleg.

Ignorând adevărata întrebare, Olivia spuse:

– O ții pur și simplu de la un capăt și lași restul să atârne...

– Nu, asta nu înțeleg, ci de ce vrei să fac asta?

– Ah. Asta face parte din surpriză. Ține pătura mai sus de nivelul ochilor. Nu ai voie să te uiți pe furiș.

James făcu stoic ceea ce îi ceruse, mulțumindu-se să bombăne vag în barbă. Odată ce fură separați de pătură, Olivia trase adânc aer în piept și începu să se transforme.

Mai întâi își scoase brațele din micuțele mâneci bufante ale rochiei. O rugase pe Hildy ca în seara aceea să nu îi strângă prea tare șireturile rochiei. Chiar și așa, fu nevoită să recurgă la contorsiuni impresionante pentru a-și elibera brațele. Odată realizat acest lucru, îndesă mânecile în corsajul rochiei pentru a le face să dispară. Deja se simțea îndrăzneată și obraznică.

Ridică privirea pentru a se asigura că James nu trăgea cu ochiul. Satisfăcută, începu să se ocupe de păr. Își scoase câteva agrafe din spate, lăsând cea mai mare parte a buclilor să i se reverse peste umerii goi. Apoi își deschise săculețul și începu să scotocească prin el, făcând să zdrăngăne o parte dintre obiectele aflate înăuntru.

James își târșâi picioarele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

– Ai răbdare, gânguri ea. Va merita așteptarea.

Doar dacă nu cumva rezultatul final avea să fie un aspect stupid și caraghios, dar nu avea rost să reflecteze prea mult la acea posibilitate cât se poate de reală.

În cele din urmă găsi coroana pe care și-o confectionase înfășurând o panglică de mățase aurie în jurul unei tiare ascuțite și și-o puse cu grijă pe cap. Următorul fu colierul ei exotic, care era de fapt doar un lăntișor de aur pe care atârnase mai mulți cercei și pene, însă când îl studiase cu ochii îngustați în după-amiaza aceea, privindu-se în oglindă, arătase aproape exotic. Pe lobii urechilor își prinse cercei lungi și adăugă o ultimă bijuterie – o brățară lată care de-abia încăpea pe partea de sus a brațului ei.

Mai avea doar un ultim detaliu de care să se ocupe. Scoase din săculeț un creion dermatograf și o oglindă de mână. Deși mâinile îi tremurau, reuși să își traseze câte o linie groasă pe fiecare pleopă și sub fiecare ochi.

Gata.

Își studie reflexia. Mai fidel de atât nu ar fi putut să reproducă imaginea Cleopatrei – cel puțin nu în circumstanțele actuale.

Își scormonise prin valize toată după-amiaza doar pentru a-și realiza acest costum improvizat, sperând că avea să-i smulgă lui James

unul dintre acele zâmbete leneșe și misterioase, genul care îi făcea sângele să clocotească și îi tăia inexplicabil răsuflarea.

Își dorea această noapte cu el – o seară pe care să și-o amintească pentru totdeauna. James era singurul bărbat pe care avea să îl iubească vreodată, chiar dacă acest lucru însemna să renunțe la șansa de a se căsători vreodată cu un gentleman respectabil. Cunoștea riscurile pe care și le asuma, dar riscase deja atât de mult... Și, din fericire, erau la kilometri buni distanță de Londra și de ochii critici ai înaltei nobilemi.

Pentru James merita să își asume orice risc. Olivia visase la el timp de zece ani bătută pe muchie și dacă nu se străduia să profite de această ocazie de a fi cu el – în noaptea aceasta –, toate visele ei aveau să i se scurgă printre degete, la fel ca nisipul din deșertul Sahara.

– Ești aproape gata?

– De ce, încep să-ți obosească brațele?

Însă îl tachina doar pentru a mai amâna puțin momentul. Dacă o găsea ridicolă și vulgară? Era atât de pasionat de Egiptul antic, iar ea nu și-ar fi dorit să creadă că trivializa această pasiune reducând totul la o singură regină faimoasă. Voia pur și simplu să îl facă să o vadă într-o lumină diferită. Nu ca pe sora mai mică a celui mai bun prieten al lui sau ca pe o domniță la ananghie care trebuia salvată... ci ca pe o femeie. Și – cu voia lui Dumnezeu – o femeie pe care să o dorească.

Împinse săculețul de mână sub scaun, își dădu umerii în spate și trase adânc aer în piept.

– Poți coborî pătura.

James își lăsă brațele să îi cadă pe lângă corp, iar cuvertura i se prăvăli grămadă la picioare. Deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi încremeni. Și clipi de două ori.

Cât timp privirea lui o măsură din cap până în picioare, Olivia își simți inima zbătându-i-se violent în piept. Dar își ținu bărbia sus și așteptă reacția lui – un semn cât de mic a ceea ce gândea.

– Arăți atât de...

Ea arcui o sprânceană.

– ... atât de... nu știu.

Se lăsă în genunchi și îi scrută chipul ca și cum ar fi putut găsi acolo adjectivul potrivit.

– Frumoasă? sugeră ea îndatoritoare.

Și plină de speranță.

– Dumnezeule, da.

Deci era totuși încântat. Iar expresia lacomă de pe chipul lui îi arată că era considerabil afectat. Un torent de ușurare o făcu să îndrăznească și mai mult.

– Exotică și seducătoare?

– Olivia.

Îi rosti numele pe un ton de avertizare.

Pe care ea îl ignoră.

Se aplecă în față, permițându-i să îi vadă limpede decolteul, și spuse:

– Îți place?

Privirea lui coborî spre colierul de aur care scânteia pe rotunjimile sânilor ei.

– Cărui bărbat nu i-ar plăcea?

– Nu-mi pasă ce cred alți bărbați. Asta e doar pentru tine.

– Olivia, spuse el din nou, cu vocea chinuită. Încerc foarte, foarte greu să îți rezist. Dar faci să-mi fie aproape imposibil.

Bun, deci planul ei funcționase. Temerile pe care le simțise până atunci se risipiră. Mai sigură ca niciodată de ceea ce voia, veni mai în față pe scaun și își încolăci brațele în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape.

– În momentul acesta ai două opțiuni.

– Ascult.

– Poți să-ți iei o coală de hârtie și să mă desenezi...

– Sau?

– Poți să mă faci a ta.

Capitolul 17

Epoca de Piatră. (1) O perioadă preistorică în cursul căreia s-au folosit pe scară largă unelte de piatră. (2) O perioadă din trecutul îndepărtat, ca în exemplul: „Iubirea Oliviei față de James data aproximativ din Epoca de Piatră“.

James rămase cu gura căscată. Să o facă a lui?

– Nu ar trebui să spui astfel de lucruri, Olivia.

– Sunt sigură că Cleopatra cerea tot ceea ce-și dorea. Eu de ce n-aș face-o?

– Nu e nimic rău în a cere ceea ce-ți dorești, dar...

– Ei bine, atunci, asta e ceea ce-mi doresc.

Îi prinse fața între mâini și îl sărută ca și cum ar fi fost cu adevărat Cleopatra. Și, cu toată arta și încrederea renumitei regine, îl făcu să îngenuncheze.

Își lipi gura de a lui, explorându-l cu limba, apoi îl trase blând cu dinții de buza de jos. El gemu sub gura ei și, preț de câteva momente, se abandona dorinței – și i se abandona ei.

Când Olivia întrerupse sărutul, James gâfâia ca după trei runde în ringul de box.

– Deci ce va fi? șopti ea. Preferi să mă desenezi... sau să mă posezi?

Dumnezeule bun!

– Nu se pune problema de ce aș prefera să fac, recunosc eu. Ci de ceea ce e corect.

– Ceea ce simt față de tine e corect. Trebuie să fie.

Ochii ei căprui îl implorau să înțeleagă.

James ar fi vrut să-i spună că înțelegea perfect, pentru că și el o iubea. Ar fi fost o ușurare atât de mare să-și deschidă sufletul în fața ei. Dar se împiedica în problema mărunță legată de expediția lui și, chiar dacă ea îi spusese o dată că avea să îl aștepte, călătoria urma să fie presărată de pericole la tot pasul. La ultima expediție de amploare un sfert dintre cei plecați nu se mai întorseseră vii. În plus, nu îi spusese despre scrisoarea tatălui ei – încă.

– Nu merit un asemenea devotament.

– Știu. Îi oferi un zâmbet obraznic și își plimbă vârful unui deget în sus și în jos pe gâtul lui. Dar îl vei avea pentru totdeauna.

– Olivia, țin mult la tine. Măcar atât putea să-i spună. Dar cred că ar fi mai bine dacă m-aș așeza pe celălalt scaun, aș lua hârtia și creionul și mi-aș încerca mâna la desenat.

Cu un oftat mâhnit, Olivia îi dădu drumul. Ceea ce ar fi trebuit probabil să fie primul lui indiciu că mai avea și alte surprize pregătite.

Se ridică în picioare, iar ochii Oliviei alunecară spre umflătura din prohabul pantalonilor lui. Arcui o sprânceană și strânse seducător din buze – Dumnezeule îndurător!

După ce se retrase pe scaunul din fața ei, luă cele necesare pentru desenat și așteptă ca Olivia să se așeze în postura potrivită.

– Ce zici de asta?

Se întoarse într-o parte pe scaun și îi aruncă o privire senzuală peste umăr.

James mai că scăpă creionul din mână.

– E foarte drăguț.

Coborî privirea spre coala de hârtie goală și desenă liniile cadrului ferestrei din spatele ei. Un dreptunghi corect, cu laturi și unghiuri drepte – fără rotunjimi savuroase care să-l distragă. Însă când ridică ochii pentru a verifica proporțiile pervazului, Olivia se mișcă.

– E ceva în neregulă? întrebă el.

– Poziția mi se părea puțin cam rigidă și nefirească. Hai să încercăm altceva!

– Dacă insiști.

– Cred că e neapărat necesar.

Spunând acestea, începu să dezlege șiretul din partea laterală a rochiei.

– Nu face asta.

– Ai încredere în mine. Va fi considerabil mai bine așa. Ținând la piept partea din față a rochiei, lăsă părțile laterale să cadă deoparte, dezgolind centimetru după centimetru de piele catifelată și cremoasă, de la umeri până la șira spinării, iar de acolo până la baza spatelui. Apoi scutură din fund ca o sireună poznașă pregătindu-se să facă plajă pe o piatră. Cum e?

Dumnezeule!

– Nu ar trebui să porți corset pe sub rochie? Sau o cămășuță? Ceva?

– Lady Olivia în mod cert ar trebui să poarte. Dar eu sunt Cleopatra. Ai uitat?

James se foi în scaun într-o încercare de a atenua disconfortul provocat de erecția dureroasă. Nu reuși.

– În regulă. Dar va trebui să te rog să stai nemișcată.

Poziția ei seducătoare îl distrăgea de la ceea ce avea de făcut – anume să deseneze scândurile paralele ale podelei de sub scaunul ei.

– Încearcă să-ți imaginezi că stai întinsă pe o canapea moale, spuse ea cu o voce dogoritoare. Mare păcat că nu avem așa ceva.

James mormăi ceva și încercă să se concentreze la hârtia din fața lui. Până acum schițase fereastra și podeaua. Următorul avea să fie micul peisaj înrămat de pe perete.

Orice în afară de Olivia.

– Oare cum poți să mă desenezi dacă refuzi chiar și să te uiti la mine?

– Ba mă uit la tine, minți el.

– Poate costumul e exagerat.

James ridică privirea și o văzu dându-și jos coroana de aur de pe cap și brățara lată de pe braț.

– Deci am terminat cu desenatul? întrebă el plin de speranță.

– Nu. Privirea tăioasă care însoți această replică o făcu mult mai categorică. Nu am terminat.

Spunând acestea, își îndreptă spatele și își duse mâinile la gât – aparent pentru a-și deschide colierul. Când ridică brațele, partea din față a rochiei îi căzu până la talie.

Dezgolindu-i sânii cu sfârcurile trandafirii ce implorau să fie atinse... și sărutate.

Coala de hârtie din poala lui James căzu la podea, iar inima lui își triplă bătăile.

O, acum în mod cert se uita la ea.

Zăbovi îndelung deschizându-și colierul, apoi îl lăsă să cadă în săculețul de mână de sub ea. Nu schiță nici un gest de a se acoperi, ci îl privi direct în ochi în timp ce își strânse grațios părul și îl răsuci într-un coc în creștetul capului. Îți place așa?

– Dumnezeu, da.

Vocea lui abia dacă era mai mult de-un croncănit.

– Sau e mai bine așa?

Își lăsă buclele grele să i se reverse în jurul umerilor, își strânse buzele într-o expresie drăgălașă și își arcui spatele.

Pentru numele lui Dumnezeu, unde învățase să facă așa ceva?

Nimic din ceea ce făcea Olivia nu ar fi trebuit să îl surprindă – și totuși, ea îl surprindea constant.

Părea să aștepte un răspuns de la el, dar al naibii să fie dacă știa care fusese întrebarea. Așa că spuse ceea ce-i trecu prin minte în momentul acela.

– Ești exotică și minunată în rolul Cleopatrei, dar cred că ești chiar irezistibilă când ești tu însăși.

Ea clipi.

– Chiar crezi asta? Chiar mă găsești irezistibilă?

– Absolut.

La drept vorbind, nu mai era capabil să-i reziste nici măcar o secundă.

Din doi pași mari ajunse la ea, o luă pe sus în brațe și o întinse de-a curmezișul patului. Urcându-se peste ea, îi șopti:

– Ești sigură, Olivia?

– Visez la momentul acesta de zece ani. Nu aș vrea să te simți presat fără să fie cazul, dar poate încerci să faci să fi meritat așteptarea.

– Mă voi strădui.

Avea să facă totul pentru a-i oferi plăcere. Dar chiar dacă gândul de a se pierde în ea era foarte, foarte tentant, nu avea să își asume riscul de a o lăsa însărcinată. Nu când el era pe punctul de a pleca din Anglia. Nu câtă vreme erau atâtea lucruri nespuse între ei.

Prin urmare avea să fie nevoit să se mulțumească să facă din noaptea aceea una pe care să și-o amintească pentru totdeauna.

Olivia recunoscuse momentul în care James abandonase lupta – o văzuse în ochii lui. Și chiar dacă el nu o iubea cu aceeași dăruire cu care îl iubea ea, știa din instinct că noaptea aceasta avea să fie una de plăcere capabilă să îi topească genunchii și să îi deschidă ochii. Și de-abia aștepta.

James o întinse pe spate pe pat și își mută șoldurile pentru a fi peste ale ei. Sub greutatea lui, Olivia se cufundă în saltea, imobilizată confortabil și mai mult decât dornică să i se abandoneze lui și pasiunii dintre ei. Când gurile li se contopiră, el îi trase partea din față a rochiei până sub talie și îi prinse sânul gol în mână, tachinându-i sfârcul întărit cu palma.

– Ești atât de blestemat de frumoasă, murmură el, răsuflarea lui mângâind-o caldă și umedă pe gât. Ador totul la tine, Olivia. În seara asta, ești a mea.

– Da, spuse ea, încântată de cuvintele lui și înfiorată de atingerea lui. Și tu ești al meu.

Îi împinse jacheta de pe umeri până când James pricepu aluzia și îi făcu pe plac, dezbrăcându-se de haină și lăsând-o să cadă pe podea. Nu purta vestă; doar o cămașă subțire de bumbac separa pielea lui de a ei și tânjea să îi simtă pieptul, cald și tare, apăsător peste al ei.

Înșfăcându-i cămașa în pumni, i-o scoase din pantaloni și își strecură mâinile dedesubt, plimbându-și fin degetele peste contururile subtile, masculine, ale trunchiului lui. Câteva fire răzlețe de păr îi

gâdilară palmele și, chiar dacă își imaginase de foarte, foarte multe ori cum avea să își treacă mâinile peste pieptul lui, realitatea era de zece ori mai plăcută. Poate chiar de o sută de ori.

– Asta trebuie să dispară. Prinse partea din față a cămășii lui și smuci ferm de ea. Acum.

Gemând, James își desprinse cu regret capul de pe gâtul ei, unde lăsase o dâră de săruturi dogoritoare. Dar când se ridică și își trase cămașa peste cap, îi zâmbi Oliviei cu atâta tandrețe, pasiune și sinceritate încât, dacă nu ar fi știut sigur că nu era cazul, ar fi putut crede că era... ei bine, părea a fi exact ceea ce visase ea.

Vederea pieptului lui gol o făcu să-și dorească să sară pe el și tocmai voia să facă întocmai, când el spuse:

– Și rochia ta trebuie să dispară. Totul.

Un val de fierbințeală îi urcă în piept și pe gât, stârnită nu de rușine, ci de dorință.

– Prea bine. Dar dacă insiști să mă desenezi goală, îl tachină ea, să nu lași pe nimeni să mă vadă.

El mârâi.

– Nu-ți face griji. Nu știu să împart cu alții.

Oftând fericită la aceste cuvinte, Olivia se întinse să se dezbrace de mătasea aurie strânsă pe talia ei.

James își puse mâinile mari și calde peste ale ei, împiedicând-o.

– Lasă-mă pe mine!

Ea ridică o mână și desenă o linie de la urechea lui până la bărbie.

– Prea bine, domnule Averill. Am să las totul în seama ta.

O sclipire delicioasă îi luminează ochii verzi când se dădu jos din pat și rămase în picioare în fața ei. Cu gesturi atât de măsurate încât îi făcu inima Oliviei să se poticnească, îi trase mătasea peste solduri, apoi i-o coborî pe coapse, centimetru cu centimetru. Ea se bucură când îl auzi inspirând șuierat în clipa în care își dădu seama că nu purta nimic pe sub rochie. Poate și-ar fi luat ciorapi dacă nu ar fi împiedicat-o bandajul de pe piciorul drept. I se păruse caraghios să poarte unul singur, așa că rămăsese cu picioarele goale, iar acum se bucura că o făcuse.

Se lăsă pe spate sprijinindu-se pe coate și nu încercă să se acopere când privirea lui admirativă se plimbă peste ea. La rândul ei se desfătă privindul, minunându-se de abdomenul lui plat și de lățimea umerilor lui.

James urcă în pat lângă ea, o trase aproape și o sărută cu o intensitate care o ului. Savură atingerea pielii lui peste a ei – intimitatea acelui moment aproape o făcu să plângă. Cu fiecare atingere a limbii lui și cu fiecare dezmiardare pe pielea ei părea să îi spună că o dorea... și poate chiar că o îndrăgea.

Firește că ea visase la mai mult de atât, dar era suficient deocamdată.

Și chiar dacă el nu putea – sau nu era dispus – să îi spună exact ce se petrecea în inima lui, ea avea să-i spună ce se petrecea într-a ei. Dacă nu o făcea, în mod cert avea s-o regrete pentru tot restul zilelor ei. Trebuia să profite de această ocazie pentru a-i spune ce însemna pentru ea.

I-ar fi fost mult mai ușor să se exprime coerent dacă James nu ar fi atins-o peste tot – strângând-o de fund, sugându-i sânii și legănându-se blând în locul unde se întâlneau coapsele ei. O pulsație minunată, hipnotizantă, începuse în miezul cărnii ei, tăindu-i respirația și făcând-o să se simtă înfometată. Însă se împotrivi dorinței, doar pentru o clipă, și se desprinsese din sărutul lor pasional.

– James, șopti ea.

– Da, iubire?

Inima i se strânse.

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Nu trebuie să spui nimic. Mulțumește-te să simți.

– Simt, crede-mă. Dar mi-am dat seama că, deși ți-am spus că te iubesc, nu ți-am spus niciodată de ce.

– Nu contează. Iubirea ta e un dar. Nu m-aș întreba niciodată de unde provine.

– Dă-mi voie să te lămuresc oricum. Nu ține de fizicul tău – deși recunosc că îmi place în mod deosebit pieptul tău. Și nu ține nici de abilitățile tale de boxer, nici măcar de mintea ta ageră. Este vorba de integritatea ta.

– Olivia...

– Te rog, lasă-mă să termin. Ești loial și onorabil. Toată lumea apelează la tine pentru sfaturi – nu doar pentru că ești deștept și abil, ci și pentru că știi întotdeauna ce trebuie făcut. Și o faci. Respect asta. Voiam doar să știi.

James încremeni, privind-o adânc în ochi preț de câteva momente înainte de a vorbi.

– Mă vezi mai bun decât sunt.

—Nu. Se ridică în capul oaselor și se întinse spre el, prinzându-i obrazul în căușul palmei. E adevărat. Apoi, pentru că atmosfera devenise puțin prea serioasă, își lăsă mâna să îi alunece pe partea laterală a gâtului, iar de acolo își răsfirea degetele spre mijlocul pieptului lui. Acum că te-am adus unde te voiam, intenționez să profit din plin. Să nu spui că nu te-am avertizat.

O umbră de zâmbet reapăru pe chipul lui.

—N-am să spun.

Satisfăcută că spusese ce avea pe suflet, Olivia se aplecă în față și își apăsă buzele pe pielea caldă din scobitura gâtului lui, inspirând mirosul lui familiar și amețitor. Apoi coborî cu un șir de săruturi spre un sfârc plat, dezmierdându-l cu limba până se întări la fel de mult ca al ei. În tot acest timp, mâinile ei se plimbară cu delicatețe peste trupul lui zvelt, peste șoldurile înguste și fundul ferm. Dumnezeuule îndurător!

—Ajunge, mârâi el, împingând-o înapoi pe saltea.

Deveni blând, sărutând-o pe buze cu finețe, ca și cum ar fi fost cu adevărat o prințesă peste care dăduse întâmplător în pădure. Mușchii lui păreau să tremure de la efortul de a se stăpâni, dar îi înteți dorința treptat și abil – prelungind senzațiile cu fiecare mușcătură jucăușă și fiecare atingere delicioasă a mâinilor lui.

Duse sărutul mai departe și coborî cu o mână peste șoldul ei, apoi pe coapsă. Când își strecură mâna între picioarele ei și îi mângâie pielea fină din partea de sus a coapselor, ea se deschise spre el, tremurând de nerăbdare.

—Tremuri. Fruntea i se încreți într-o expresie îngrijorată. Ți-e frig? Ți-e teamă?

—Nu. Doar că îmi doream asta de atâta vreme. Nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat aici cu tine.

—E mai real decât crezi, spuse el pe un ton păcătos.

Și, la aceste cuvinte, începu să o atingă, deschizând cu blândețe pliurile sensibile de carne de la intrarea în ea și explorând până găsi locul și presiunea perfectă pentru a-i oferi maximum de plăcere. Dorința se strânse ca un arc în ea, înfiorându-i abdomenul. Simțind că era în pragul a ceva incredibil, își înfipse degetele în umerii musculoși ai lui James și îi strigă numele.

El se opri din dezmierdat – ceea ce nu era nicidecum ceea ce-și dorise Olivia – și îi zâmbi, dându-i la o parte de pe față câteva șuvițe de păr.

– Asta e Olivia mea. Atât de frumoasă, atât de plină de pasiune.

Da. Fusese plină de pasiune. Dar acum James vorbea și, deși cuvintele lui erau foarte tandre – o, vai! Dintr-un singur gest fluid, James se lăsă să alunece din pat și îngenunche la marginea acestuia. O trase pe Olivia spre el și îi desfăcu genunchii, astfel încât capul lui să ajungă la același nivel cu... ei bine, cu părțile ei intime. Și era destul de sigură că știa ce intenționa să facă.

Dumnezeule bun și îndurător! Avusese dreptate.

James își înclină capul, părul lui castaniu ondulat gădilând-o pe interiorul coapselor. Și cum nu ar fi putut nicidecum să se mulțumească să stea pe spate cât timp se întâmpla ceva atât de nemaipomenit, se ridică în capul oaselor și îl privi, întipăririndu-și în memorie fiecare atingere tandră și fiecare senzație desfătătoare. Degetele lui îi frământau fesele în timp ce limba lui o purta pe noi culmi de plăcere. Și pentru că fusese foarte agreabil atunci când o făcuse James, Olivia începu să-și mângâie singură sânii, oferindu-și și mai multă plăcere.

El ridică ochii și o privi, apoi gemu cu gura lipită pe carnea ei, creând vibrații care declanșară furtună dulce și îmbătătoare în miezul ființei ei. O năpădi violent, cu o intensitate furtunoasă – aproape la fel de puternică precum iubirea ei față de James. Apoi se sparse într-un milion de bucățele de extaz.

James se trânti pe pat lângă Olivia și îi presără fruntea cu săruturi, lăsând-o să își recapete suflul. Și el avea nevoie de timp să își revină. Olivia era tot ceea ce și-ar fi putut dori vreodată un bărbat de la o amantă – era inteligentă, amuzantă, frumoasă și loială. Și îl iubea.

Ea se rostogoli spre el, cu ochii căprui scânteindu-i de iubire și cu obraji îmbujorați de pasiune.

– Dintotdeauna am adorat felul în care mă simt când sunt cu tine – vie și liberă și în siguranță – dar asta... asta a fost ceva nou.

Pieptul lui se umflă puțin la auzul acestor cuvinte.

– Sunt onorat că eu am fost cel care să-ți dezvăluie această plăcere.

– Nu ar fi putut fi nimeni în afară de tine, James.

Deși se simțea flatat de cuvintele ei, trebuia să o corecteze.

– Trupul tău ar fi reacționat la atingerea oricărui amant cât de cât înzestrat.

– Dar inima mea nu ar fi făcut-o. Nu există nimeni altcineva în care să am încredere ca în tine.

Remușcările aproape îl sufocară, dar reuși să și le înăbușească.

– Că tot veni vorba de încredere, e ceva ce ar trebui să știi.

Momentul nu era tocmai cel mai fericit posibil pentru o mărturisire, dar nici nu putea s-o lase să creadă în continuare că era un exemplu desăvârșit de virtute.

Însă degetele ei obraznice se plimbau în jos pe pieptul și pe abdomenul lui, urmărind betelia pantalonilor lui.

– Putem discuta mai târziu, spuse ea. Deocamdată trebuie să terminăm ceea ce am început.

James închise ochii pentru a se lupta cu ispita.

– Nu. Ne-am asumat destule riscuri pe azi. Hai să te ajut să te îmbraci și să redevii prezentabilă înainte să se întoarcă Hildy.

– O să mai treacă încă o oră pe puțin până să se întoarcă. Și cred că e foarte nedrept din partea ta să îmi refuzi șansa de a-ți oferi plăcere.

Vârfurile degetelor ei se strecurară sub betelia pantalonilor lui și îl atinseră delicat pe capul mădularului.

James gemu. Argumentul ei era logic, într-o manieră bizară. Sau poate că așa alegea el să creadă pentru că acum degetele ei abile îi descheiau pantalonii?

– Nu ar trebui să faci asta, o avertiză el.

Însă știa amândoi că nu o spusese din suflet.

– Încearcă să mă oprești.

Se rostogoli peste el apoi, sărutându-i suprafața plată a abdomenului și coborând tot mai mult până când James își dădu seama că avea de gând să îl ia în gură. Ceea ce și făcu. Fără preliminarii și fără ezitare, îi prinse baza mădularului și îi linse vârful, testându-i gustul și textura înainte de a-i lua întreaga bărbăție în gură.

Orice urmă de gândire rațională deveni imposibilă; în colțul ochilor începură să îi joace lumini. Gemu și strigă numele Oliviei, dar ea rămase neînduplecată – mângâind și sugând până avu impresia că avea să moară în ghearele acelei torturi fabuloase. Își amână descărcarea cât de mult putu – apoi se forță să mai aștepte puțin. Dar când se declanșă torentul inconfundabil și nestăvilit de plăcere, o ridică pe Olivia și se ținură strâns în brațe, ca și cum tocmai ar fi fost aruncați de valuri pe o plajă, fericiți și extenuați.

Olivia se cuibări în scobitura umărului lui, oftând ca și cum ar fi fost pe punctul de a adormi. Când James vru să se retragă pentru o clipă, ea se agăță de brațul lui, nevoind să renunțe la perna ei

nici măcar pentru scurtă vreme. Însă fu recunoscătoare când el se întoarse cu un prosop umed cu care să se curețe și cu plapuma care să îi țină de cald.

– Nu ar trebui să mai zăbovim prea mult, spuse el.

– Știu. Dar mă simt ca în rai stând aici lângă tine. Hai să mai savurăm câteva minute înainte să năvălească din nou realitatea peste noi.

El își sprijini bărbia de creștetul capului ei și îi inspiră parfumul feminin, cu un vag iz de citrice.

– Mă gândesc că doar câteva minute nu au cum să strice.

Însă lumina ce începuse să scadă și răsuflarea uniformă a Oliviei îl furară, aducându-l într-o stare vecină cu visarea. Brațele și picioarele îi fură cuprinse de o toropeală plăcută și alunecă în somn, fericit să ignore consecințele unui pui de somn scurt, chiar dacă nu tocmai inocent.

Capitolul 18

Zarva de pe coridorul de dincolo de camera Oliviei o trezi pentru scurtă vreme, însă se cuibări mai aproape de James. În somn, acesta își petrecuse un braț peste șoldurile ei, iar ea găsi o alinare dulce în greutatea și căldura trupului lui. Ridică privirea spre buzele lui pline, ușor întredeschise, și spre genele lui întunecate, dorindu-și să păstreze pentru totdeauna acel moment în amintirea ei.

Însă gălăgia de pe coridor se înteti, până păru să ajungă direct în fața ușii. Perişorii de pe ceafă i se zbârliră de teamă.

– James, șopti ea alarmată.

Ochii lui se deschiseră șovăitori și îi oferî un zâmbet leneș, care îi făcu inima să se topească.

– Da, frumoasa mea?

– Auzi asta?

Trosc!

Trezindu-se imediat, James sări din pat, trase plapuma peste Olivia până sub bărbie și își luă pantalonii. Bătăile violente în ușă continuară, însoțite de o mulțime de mormăituri furioase.

– Fir-ar să fie! Îi aruncă o privire plină de regret. Au să spargă ușa dacă nu o deschid.

Olivia își simți inima făcându-se cât un purice. Cel puțin era departe de Londra. Aici nu o cunoștea nimeni în afară de Hildy și Terrence. Probabil cei doi se întorseseră mai devreme. Se ridică în capul oaselor, prinse plapuma sub brațe și dădu din cap curajoasă.

– Rămâi aici.

James își îmbrăcase pantalonii și aproape ajunsese la ușă când lemnul din jurul acesteia începu să se spargă.

– Așteaptă! strigă el, însă o clipă mai târziu ușa fu spartă și se izbi de perete cu un trosnet oribil.

James se puse în prag, ascunzând-o pe Olivia de ochii intrusului – cel puțin pentru moment. Ea întrezări pentru o clipă o pereche de umeri largi și un cap brunet înspăimântător de familiar.

– Huntford?

Vocea lui James îi trădă șocul.

O, nu. Owen. Spaima i se revărsă în vene. Cumva fratele ei reușise să le dea de urmă. Iar expresia de pe chipul lui arăta că intenționa să-l ucidă pe James.

– Ticălos viclean și intrigant! Owen lansă un pumn care lovi în plin obrazul lui James.

Forța loviturii îl făcu să se clatine în spate, iar privirea Oliviei o întâlni pe cea a fratelui ei.

– Owen, spuse ea. Încetează, te rog! Am să-ți explic totul.

Chipul fratelui ei se schimonosi de furie, stând cu pumnii încleștați când își plimbă privirea prin încăpere. Studie aerul intim al mesei la care serviseră cina, cămașa lui James aruncată la întâmplare și rochia ei zăcând grămadă pe podea.

– Nu e nevoie să-mi explici, îi aruncă el printre dinți. Sunt capabil să descifrez și singur situația. Averill, ai să plătești cu viața.

James își îndreptă spatele și îl înfruntă pe Owen.

– Ești perfect îndreptățit să fii furios.

– Furios e o descriere incompletă pentru cât sunt de turbat.

– Hai să lămurim lucrurile altundeva! O tulburi pe Olivia.

– Nu-i rosti numele!

Owen îl izbi pe James de perete și îl lovi cu pumnul în stomac.

– Nu! țipă Olivia.

James își lăsă brațele să-i atârne pe lângă corp. Nici măcar nu încerca să se apere, cu atât mai puțin să lupte. Olivia își înfășură pătura

în jurul trunchiului și sări din pat. Când piciorul ei atinse podeaua, o durere năucitoare îi săgetă piciorul, însă o ignoră, hotărâtă să pună capăt acelei nebunii.

James îi aruncă o privire piezișă.

– Ai grijă la gleznă! Stai deoparte! Voi fi bine.

– Ba nu vei fi, replică Owen, lovindu-l din nou cu pumnul în coaste.

Olivia îl trase pe Owen de braț, dar acesta își continuă atacul și nu se opri până nu îl văzu pe James prăvălit la podea, gemând și chinându-se să respire. Înțelegea de ce James refuzase să îl lovească pe Owen, care îi era cel mai bun prieten, dar de ce nu încercase măcar să pareze loviturile?

În cele din urmă Owen făcu un pas în spate și îl privi pe James, din al cărui nas începuse să curgă un firicel de sânge. Fratele ei părea năucit, ca și cum el ar fi fost cel care încasase o grămadă de lovituri la cap.

– Dumnezeu bun, spuse el, lăsându-se să cadă pe un scaun.

Olivia se aruncă în genunchi lângă James și îi prinse fața în palme.

– Îmi pare rău. Toate astea sunt din vina mea.

– Nu. Se ridică, sprijinindu-se de perete. Am meritat asta – și chiar mai mult de atât. Ia-ți o rochie și, dacă te descurci singură, du-te în camera mea să te îmbraci. Rămâi acolo până apuc să discut cu fratele tău.

– Nu te las singur cu el.

Imposibil de spus ce ar fi fost Owen în stare să facă dacă ar fi rămas fără martori.

Owen închise ușa – sau, mai exact, o propti în fața cadrului ușii – și își trase scaunul spre locul unde erau așezați James și Olivia. Pe ea nu o privi, însă, cu o voce complet lipsită de emoție, îi spuse:

– Îmbracă-ți rochia! Trebuie să mă ocup de el.

– El nu a știut că am să-l urmez la Lacuri, spuse ea.

– Dar când a descoperit că ai făcut-o, nu a văzut nimic rău în a împărți patul cu tine?

Olivia se crispă auzind tonul rece și brutal al fratelui ei. Însă știa că era doar o încercare de a ascunde dezamăgirea și durerea pe care le simțea. Îl mințise și încălcase absolut toate regulile bunei-cuviințe.

– Voi face întocmai. Dar, te rog, ascultă întreaga poveste înainte de a-l condamna pe James. Singurul motiv pentru care se află aici e pentru că a încercat să mă protejeze.

Owen pufni în râs.

Cu stomacul crispat, Olivia își luă rochia și porni șontâc-șontâc spre colțul îndepărtat al încăperii. Owen era cu spatele spre ea, însă acest lucru nu o împiedică să asculte atent, agățându-se de fiecare cuvânt.

– Am avut încredere în tine, spuse Owen simplu.

– Știu, replică James. Îmi pare rău.

– Ea știe despre scrisoare?

Scrisoare? Olivia încremeni, ciulind urechea pentru a auzi răspunsul lui James.

– Nu, dar...

– Tu ai citit-o?

– Nu!

– Presupun că știi cum o să se sfârșească toate astea.

– Firește. Mă voi căsători cu ea.

Un nod uriaș se puse în gâtul Oliviei.

– Pentru că ai fost prins, îi aruncă Owen furios. Mi-am dorit ceva mai bun pentru sora mea.

– Știu, spuse James chinuit. Merită ceva mai bun.

Regretele și frustrarea îi năpădiră amețitor capul. Fratele ei și James stăteau și discutau despre viitorul ei ca și cum ar fi fost deja decis. Iar Olivia știa în adâncul inimii că așa era. Soarta – la care se adăugase lipsa ei de judecată – intervenise pentru a transforma în realitate cea mai arzătoare dorință a ei.

Doar că ea nu-și dorise niciodată, absolut niciodată, să se ajungă aici pe o asemenea cale.

Își legă în grabă șireturile rochiei și porni șchiopătând spre fratele ei.

– La ce scrisoare te referi?

– De ce umbli așa ciudat? Ce e în neregulă cu piciorul tău?

– Ce scrisoare? repetă ea. Adresându-i-se lui James, spuse: E aceeași care îți tot cădea din jachetă?

– Am vrut să îți spun, începu James.

Owen îl întrerupse.

– Nu e nimic. Lasă asta! Ai lucruri mai grave cu care să-ți bați capul.

– E de la tatăl tău, spuse James. Ți-a scris-o ție.

– Fir-ar să fie, James!

Olivia avu impresia că cineva îi golise tot aerul din plămâni.

– De la tata? Dar... cum?

Olivia nu fusese niciodată genul care să leșine, dar acum în urechi începu să-i sune un zumzet fin și se clătină pe picioare. James o strigă pe nume și se ridică, însă Owen îl ținut la perete cu o mână. De ce nu voia Owen să îi dea scrisoarea? Și de ce păstrase James secretul în privința ei?

Porni șovăitoare spre capul patului, unde jacheta lui James zăcea într-un ghemotoc boțit, și băgă mâna în buzunar. Era acolo. Scrisoarea ei... de la tatăl ei.

Unul dintre cele mai dificile lucruri atunci când îl pierduse fusese faptul că totul se petrecuse atât de brusc. De nenumărate ori după moartea lui își dorise să fi avut posibilitatea de a vorbi cu el din nou, de a-i auzi vocea caldă și ușor răgușită și de a vedea afecțiunea din ochii lui. Nimeni nu fusese mai apropiat de tatăl lor decât ea și nimeni nu resimțise mai dureros moartea lui.

Însă el îi lăsase o scrisoare – o scrisoare pe care Owen și James i-o ascunseseră.

Ignorând durerea de la gleznă, se răsuci spre ușă.

– Stai, îi porunci Owen.

Însă ea smuci de ușă, până când întreaga tăblie se prăbuși cu zgomot în cameră, evitând la limită să îl izbească în cap pe fratele ei. Țâșni pe coridor, iar de acolo în camera lui James, trânti ușa în urma ei și o încuie. Trebuia neapărat să citească scrisoarea și nimeni – nici James, nici Owen, nici diavolul în persoană – nu avea să o împiedice.

Prăbușindu-se pe patul lui James, încercă să nu se gândească prea mult la faptul că ținuse acea scrisoare secretă față de ea. Încercă să își abată gândurile și de la dilema lor din momentul acela și de la deznodământul umilitor al serii ei de basm. Și, în special, se strădui să ignore expresia dezolată de pe chipul lui James când spusese: „Mă voi căsători cu ea”.

Firește că visase să devină soția lui James, dar nu așa. Își dorise să fie femeia după care tânjea inima lui – nu o obligație.

Ochii îi ardeau, nasul o ustura, iar glezna îi zvâcnea de durere. O ciocănitură făcu ușa să tremure din țățâni.

— Olivia, deschide-mi! Vocea înăbușită a lui Owen răsună de pe coridor. Pe un ton mai calm, adăugă: Te rog. Nu ar trebui să fi singură când citești acea scrisoare.

Probabil avea dreptate. Tatăl ei nu fusese el însuși în zilele de dinainte de moartea sa — era posibil ca orice ar fi scris atunci să se dovedească tulburător. Dar trebuia să citească scrisoarea fără Owen prin preajmă.

— Nu doresc companie, mulțumesc.

Avea nevoie de timp și spațiu pentru a procesa mesajul tatălui ei. Și chiar dacă i-ar fi plăcut nespus să o aibă lângă ea pe Rose sau pe Anabelle, sau pe Daphne, pentru a se bucura de puțin sprijin, era ceva ce trebuia să facă singură.

— Atunci crezi că ai putea să aștepți puțin? întrebă Owen. Ești surescitată în momentul de față.

Ea își trase nasul.

— Poate că sunt. Dar nu sunt atât de delicată cum pari tu să crezi.

— Am făcut ceea ce am considerat că e cel mai bine pentru tine. Nu ar fi trebuit să-ți ascund existența scrisorii.

Da, ei bine, nu era singurul care luase o decizie greșită. Ea luase mai multe alergând după James până în celălalt capăt al Angliei.

— Și eu am greșit, mărturisi ea. Îmi pare rău pentru toate problemele pe care le-am provocat, dar nu e cazul să mă mai protejezi.

— Și dacă totuși vreau să o fac?

Gâtul ei fu strangulat de emoție.

— E timpul să stau pe propriile mele picioare.

— Prea bine. Din vocea lui răsună o notă de resemnare — și poate de respect. Dar voi fi chiar aici dacă vei avea nevoie de mine.

Trăgând adânc aer în piept, Olivia întoarse scrisoarea; cu mâini tremurătoare, îi rupse sigiliul. Privirea i se încetșă când văzu scrisul familiar și neuniform al tatălui ei. Aproape că îi auzi vocea gravă și blândă când citi ceea ce scrisese.

Draga, scumpa mea Olivia,

Sper că pe când vei deschide această scrisoare se va fi scurs suficient timp încât să te poți gândi la mine fără furie sau dezgust, dar poate că cer prea mult de la tine. Îmi doresc să fi fost un tată mai bun pentru tine, Owen și Rose, dar sunt convins că voi trei veți deveni niște oameni minunați, în ciuda nenumăratelor cusururi ale părinților voștri.

Poate te întrebi de ce am ales să-ți scriu ție și nu fratelui tău mai mare sau surorii tale mai mici și am să-ți răspund. Owen se înfurie repede și iartă greu. Nu îi reproșez acest lucru – își dorește tot ce-i mai bun pentru tine și sora ta. Rose e mai înțeleaptă decât vârsta ei, dar atât de fragilă! Tu, Olivia, ești cea mai puternică dintre toți trei și elementul care ține familia noastră laolaltă. Tu ești cea care îl face pe fratele tău mai mare să rădă și care își protejează sora mai mică. Tu ești cea căreia am încredere să îi împărtășesc informația pe care urmează să ți-o comunic.

Vezi tu, mama ta nu a fost singura care s-a arătat infidelă pe parcursul căsniciei noastre. Și eu am făcut-o. Rebecca – presupun că ai putea s-o consideri amanta mea – lucra la librăria pe care o frecventam eu în oraș. Deși nu era nici pe jumătate la fel de frumoasă ca mama ta, Rebecca avea un zâmbet dulce și relaxat, și o minte ageră care m-au atras imediat la ea. Timp de câteva luni ne-am întâlnit în secret, dar apoi, într-o seară când am venit la ea, m-a alungat, spunându-mi că nu dorea să mă mai vadă.

Eu m-am străduit să îi respect dorința, însă, disperat să afl cum o ducea, am urmărit-o pe furiș când mergea spre librărie într-o dimineată... și am descoperit că rămăsese grea. Chiar și așa, tot a refuzat să mă vadă. La scurt timp după aceea a plecat din oraș și s-a întors abia în vară, când întâmplarea a făcut să o văd în parc ținând strâns la piept un mic cocoloș – o fetiță de doar câteva luni. M-a lăsat să o văd și mi-a spus că numele ei era Sophia. Sophia Rolfe. Nu le-am mai văzut niciodată, căci mă împăcasem cu mama ta. În următorii optsprezece ani, i-am trimis Rebeccăi o sumă generoasă, an după an, ca să nu le lipsească nimic. Îmi dau seama acum că doar banii nu au fost de-ajuns.

Am aflat recent că Rebecca s-a îmbolnăvit și a murit. M-am gândit să îi scriu Sophiei și să-i spun cine sunt, dar mi-a fost teamă că nu avea să primească favorabil vestea că sunt tatăl ei și nu doream să îi complic viața. Cel puțin asta e scuza pe care mi-am spus-o singur.

Mă tem, draga mea Olivia, că ajunsă în acest punct al scrisorii ești pe deplin șocată, și regret orice eventuală mâhnire pe care ți-ar putea-o provoca această descoperire. Sper sincer – și conștientizez că îți cer foarte mult – că vei găsi în inima ta puterea de a mă ierta. Poate că într-o bună zi îi vei face o vizită Sophiei și te vei asigura că are o situație confortabilă. Poate îi vei spune că ești sora

ei semivitregă, sau poate nu. Am inclus cea mai recentă adresă a Rebeccăi pe care o aveam, precum și o schiță sumară cu ea purtând-o în brațe pe Sophia. Am desenat-o din memorie – după ce le-am văzut în ziua aceea în parc.

Am să te las pe tine să decizi dacă să le împărtășești această informație și lui Owen, și lui Rose. Nu vreau să vă stârnesc și alte mâhniri, nici unuia dintre voi, dar nu puteam să îmi închei socotelele cu viața fără un gest prin care să o recunosc cumva pe Sophia ca fiind fiica mea.

Cât despre voi, restul, cred sincer că vă va fi mai bine fără mine. Însă mi-aș dori să pot fi acolo, măcar pentru a vedea în ce femeie frumoasă, generoasă și bună la suflet te-ai transformat. Să știi că, indiferent ce vei decide să faci cu această informație, sunt mândru de tine și te iubesc.

Transmite-le dragostea mea și lui Owen, și lui Rose.

Tata

Olivia se zgâi la caligrafia tatălui ei, căutând un indiciu cât de mic – o eventuală contradicție care ar fi putut să demonstreze că scrisoarea era doar o glumă crudă –, însă nu găsi nimic. Scrisoarea fusese scrisă chiar de mâna tatălui ei.

Lăsă hârtia să-i alunece printre degete și se îndepărtă de ea, retragându-se cu spatele spre capul patului. Și-ar fi dorit să nu o fi văzut niciodată, să fi putut da timpul înapoi ca, spre fericirea ei, să nu fi aflat de existența acelei scrisori. Se lipi cu spatele de tăblia de lemn a patului și aruncă o privire posomorâtă și circumspectă înspre hârtie.

– Olivia? Ești bine?

Uitase că Owen aștepta dincolo de ușă, iar îngrijorarea din vocea lui făcu să-i fie cu atât mai greu să nu plângă.

– Da.

Nu se încumetă să spună mai mult de atât. Cum îndrăznea tatăl ei să-i facă așa ceva? De ce fusese nevoie să o împovăreze cu această mărturisire? Jucase rolul soțului perfect credincios, iubitor și gentleman. Nu și-l imaginase drept un libertin care să-și ia drept amantă o simplă vânzătoare dintr-o librărie.

– Vrei, te rog, să-mi deschizi?

– Nu.

Studie scrisoarea cu dezgust. Cât de mult i-ar fi plăcut s-o sfâșie în bucăți și să arunce totul în vânt. Nu putea să-l lase pe Owen să o citească. Nu voia să se simtă și el la fel de rău cum se simțea ea. În plus, avea nevoie de timp să reflecteze la dezvăluirea tatălui ei – fără a fi deranjată de fratele ei, care era mânat de bune intenții, dar sufocant.

– Îmi pare rău pentru treaba cu scrisoarea. Sincer rău. Dar chiar dacă refuzi să discuți cu mine despre conținutul ei, tot mai avem de lămurit problema gravă a situației deosebit de necuviincioase în care te-am găsit.

Deși se afla de cealaltă parte a ușii, Olivia își putea imagina sprâncenele lui brunete coborând pieziș într-o expresie dezaprobatore.

Înșfăcă scrisoarea de unde se afla pe pat, o împături fără fasoane și o îndesă în corsajul rochiei. Apoi se duse șchiopătând la ușă și o deschise smucit.

– Mă îndoiesc că sunt singura care se dedă la astfel de comportamente scandaloase.

Cuvintele ei îl amuțiră pentru o clipă.

– Eu cel puțin am avut bunul-simț de a nu mă lăsa prins, bombăni el. Apoi, schimonosindu-se, spuse: Ce-i chestia aia neagră de pe ochii tăi?

– Nu e nimic. Owen, în legătură cu ce s-a întâmplat în seara asta. Eu și James nu am...

– Oprește-te! Ridică o palmă. Nu vreau să aud detalii. Un lucru e clar – treaba asta a mers mai departe de un sărut furat pe o terasă. Ai hoinărit prin zona rurală a Angliei zile întregi, nepăzită – și nici măcar nu te afli în același comitat în care ai spus că vei fi. Dacă nu aș fi primit bilețelul lui Terrence, habar n-aș fi avut pe unde umbli. Știu ce am văzut în seara asta și știi și tu care trebuie să fie consecințele. La fel și Averill.

Olivia îi făcu semn fratelui ei să poftească în cameră și se târî până la un scaun.

– Ce e în neregulă cu piciorul tău? o întreabă el din nou, așezându-se pe marginea patului din fața ei.

– Am să-ți povestesc despre asta mai târziu. Unde e James?

– În camera alăturată, spălându-și sângele de pe față.

Olivia se crispă, însă se bucură că mai avea câteva momente în care să discute între patru ochi cu Owen. Oricât era de puțin probabil să îl facă să se răzgândească, trebuia să încerce.

- Știi că te-am dezamăgit și că ceea ce faci e motivat de grija față de mine.

- Exact.

- Îți faci griji pentru reputația mea.

- Fir-ar să fie, Olivia, îmi fac griji pentru o grămadă de lucruri.

- Gândește-te la asta. Nimeni în afară de tine nu ne-a văzut pe James și pe mine împreună. Tu nu ai bârfi niciodată despre asta...

- Nu asta contează.

- Ba firește că da. Devine un scandal doar dacă află oamenii. Și nu știe nimeni.

- Crezi că nu va ajunge la urechile hangiului și ale soției lui și ale tuturor celor găzduiți în han înainte de ora închiderii barului?

- Ei bine, dacă nu ai fi spart ușa...

- Nu face asta, se răsti el. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

- Da. Tocmai asta e. Toate astea au fost din vina mea. Iar dacă îl forțezi pe James să mă ia de soție, totul va fi compromis.

Owen își trecu mâinile prin păr.

- Credeam că ți-e drag James.

- Îmi e. Dar trebuie să mărturisesc că sunt dezamăgită că mi-a ascuns existența scrisorii.

Fratele ei își coborî obosit o mână peste față.

- Eu l-am rugat să o păstreze pentru mine. Îmi făcea mie o favoare.

Olivia plecă fruntea.

- Ascultă, despre scrisoare putem să vorbim mai târziu, spuse Owen. Poți să-mi spui cu deplină sinceritate că ai fi nefericită dacă te-ai căsătorit cu James?

Ea oftă.

- Nu. Îl iubesc. Dar nu vreau să mă căsătoresc cu el în felul acesta.

- Cum adică „în felul acesta”? Ce contează circumstanțele? Veți fi căsătoriți.

- El va pleca într-o expediție arheologică la sfârșitul verii.

- Ba nu va pleca.

- Ba da. Trebuie. Se aplecă în față, simțind brusc nevoia disperată de a-l face pe fratele ei să înțeleagă. Nu pot fi eu motivul care să-l împiedice să plece. Îmi va purta pică pentru tot restul vieții.

– După ceea ce s-a petrecut în seara asta, e norocos că mai e în viață. Poate că acest gând îl va ajuta să se împace mai ușor cu faptul că și-a ratat ocazia de a explora Egiptul.

– E mai mult de atât, Owen. Își înăbuși lacrimile care amenințau să se reverse. Nu-mi doresc un soț care să nu mă vrea. Nu-mi doresc o căsătorie rece și de fațadă, precum cea a părinților noștri. Îmi doresc o iubire precum cea dintre tine și Anabelle.

Când auzi numele frumoasei sale soții, ridurile din jurul ochilor lui Owen se înmuiară.

– Înțeleg că ești tulburată. Ai avut o zi obositoare. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva foarte, foarte clar. Averill se va căsători cu tine. Ce veți face mai departe tu și Averill din căsnicia respectivă... ei bine, depinde de voi. Și cu riscul de a părea rece la suflet, nu prea îmi pasă. Tot ce știu e că, imediat ce reușesc să mă organizez, voi doi vă veți afla în fața vicarului, făcându-vă jurămintele.

– Te rog...

– Nu mi te împotrivi în privința asta, Olivia, spuse Owen calm, dar ferm. Nu ai sorti de izbândă – nu vei reuși decât să ne extenuezi pe amândoi.

La aceste cuvinte își pierdu complet orice dorință de a mai lupta. Sau aproape complet.

– Prea bine, mă voi căsători cu James. Însă doar dacă îi vei permite să plece apoi în expediție.

– Nu așa se pun bazele unei căsnicii.

Olivia era de acord, gândul de a-și lua adio de la el pentru doi ani îi îndurera inima. Își putea imagina cu ușurință bârfele care aveau să circule în șoaptă în înalta societate când avea să se afle că fusese abandonată de soțul ei la scurt timp după nuntă. Dar nu putea permite ca, din cauza ei, să se aleagă praful de visul lui James.

– Asta nu e o logodnă tipică și nici nu va fi o căsnicie tipică. Vreau ca James să meargă în expediție.

Owen o fixă cu o privire concentrată preț de câteva bătăi de inimă.

– În regulă. Odată ce vă văd căsătoriți, n-am să mă mai amestec. Nu am să-l împiedic să plece. Dar va scădea în ochii mei dacă o va face.

Viitorul la care visase – căsătoria ei cu James – era pe punctul de a deveni realitate. Și avea impresia că era complet altfel decât ar fi trebuit să fie.

– Acum, dacă refuzi să discuți cu mine despre scrisoarea tatălui nostru, adăugă Owen, spune-mi măcar ce ai pățit la picior.

Oliviei i se părea ridicol să vorbească despre ceva atât de banal cum era piciorul ei când mintea ei să zbătea să proceseze faptul că fratele ei o descoperise goală în pat cu James și că avea o soră semi-vitregă care rătăcea pe undeva prin Anglia. Însă Owen nu avea să se dea bătut până nu auzea întreaga poveste.

– S-a întâmplat acum câteva zile. Eram...

– Iertați-mă că vă întrerup. James apăru în prag, complet îmbrăcat și arătând cât se poate de respectabil dacă ignorai vânătăia ce începuse deja să se formeze sub ochiul lui stâng. Își dresе vocea și își lăsă privirea să alunece dincolo de Owen, ațintind-o asupra Oliviei, cu ochii lui verzi încărcăți de tristețe și resemnare. Olivia, începu el, putem discuta?

Ea ar fi vrut să-l zgâlțâie. Cu mai puțin de o oră în urmă răsese, se sărutaseră și povestiseră – și își oferiseră reciproc plăceri de nedescris. Iar acum stăteau în colțuri opuse ale încăperii, ca doi oameni care de-abia se cunoșteau și care se întâlнисeră la un dîneu stingheritor. Expresia distantă și goală de pe chipul lui aproape îi frânse inima.

– Firește. Owen, ne lași singuri un minut, te rog?

El pufni în răs.

– Orice ar avea Averill să-ți spună, o poate face și în fața mea.

– Dar, dădu ea să protesteze.

– E în regulă. Fratele tău ar trebui să audă și el asta. James porni spre ea și se opri țeapăn în fața scaunului ei. Vreau să știi că, deși sunt conștient că nu m-am purtat onorabil, te respect și te admir foarte mult. Regret profund că am profitat de tine...

– Nu ai făcut asta. Eu am...

– Nu. Nu m-am purtat ca un gentleman. O imploră din ochi să îl lase să termine. Nu pot da timpul înapoi, dar pot să încerc să îndrept lucrurile.

Când se lăsă într-un genunchi, Owen bombăni ceva neinteligibil și le întoarse spatele. Iar Olivia începu să țipe în gând: „Nu, nu, nu! Te rog nu o face așa”. Deși sinceritatea lui James era evidentă, Olivia avea impresia că ceea ce se petrecea era o batjocorire a fanteziei ei, în care James îi cerea mâna din toată inima, declarându-și iubirea ce i-o purta într-un gest care să o impresioneze profund.

James se întinse să-i ia mâna și i-o ținu ca și cum și-ar fi întâmpinat bunica dragă.

– Mi-ai face o imensă onoare, spuse el, dacă ai accepta să devii soția mea.

Ridică privirea spre el plin de speranță, ca și cum ar fi fost amândoi actori și aștepta să își recite și ea replica. Nu era nici urmă de pasiune în cererea lui în căsătorie, nici de fericire. Avea în față un bărbat înfrânt care își făcea datoria – nimic mai mult.

– Poate ar trebui să ne lăsăm toți un răgaz pentru un somn odihnitor, spuse Olivia. Putem discuta despre asta mâine.

James își lăsă umerii să cadă; îi eliberă mâna și dădu să se ridice.

– Rămâi acolo, îi porunci Owen lui James. Apoi, adresându-i-se Oliviei, spuse: A fost o cerere în căsătorie perfectă și vreau să te aud acceptând-o.

– Prea bine, spuse ea, dar nu cuiva anume, pentru că aparent ceea ce spunea și gândea ea nu avea prea mare însemnătate. Accept.

Owen își arcui sprâncenele când James se ridică tresărind ca și cum ar fi avut o coastă ruptă sau învinețită.

– Nu a fost cea mai înduioșătoare cerere în căsătorie pe care am văzut-o vreodată. Owen aruncă o privire în direcția Oliviei. Și nici cel mai grațios da. Dar presupun că va trebui să ne mulțumim cu atât.

Din hol răsună un zgomot târșâit, urmat de un icnet.

– Lady Olivia?

Dumnezeule! Aproape uitase de Hildy.

– Aici sunt, îi strigă Olivia.

Camerista apărui în prag, ținând triumfătoare câte o cârjă în fiecare mână.

– Ia uitați ce v-am... O, vai! Bună seara, Excelență. Două pete de roșeață îi înfloriră în obraji când făcu o reverență în fața lui Owen, fără a lăsa jos cârjele.

Olivia se întrebă distrată dacă avea să mai intre cineva în cameră – eventual vizitiul sau hangiul – înainte să se sfârșească noaptea aceea. Și de-abia aștepta să se sfârșească.

– Mulțumesc, Hildy. Ce-ar fi să mergi în camera ta? Am să vin și eu în scurtă vreme și am să-ți explic tot.

Cât se poate de bucuroasă să se vadă scăpată, camerista se îndepărtă în grabă.

Considerabil exasperat, Owen spuse:

– Eu tot nu am primit o explicație pentru cum te-ai rănit, dar în momentul de față consider că poate aștepta până dimineată. Deși rațiunea îmi spune că nu e o idee bună, înainte să ne retragem fiecare în propria cameră, am să vă las două minute singuri – nu mai mult. Voi aștepta pe hol.

Slavă Domnului că Owen era dispus să le ofere măcar atâta compasiune. Olivia avea nevoie cu disperare de un semn din partea lui James că totul avea să fie bine între ei, că nu privea căsătoria cu ea drept echivalentul unei sentințe pe viață în bătrâna temniță a Londrei.

Owen le aruncă ambilor o privire severă de avertizare înainte de a ieși cu pași mari pe ușă.

Olivia sări în picioare în ciuda faptului că glezna deja îi pulsa de durere și își aruncă brațele în jurul gâtului lui James.

– Ești rănit?

El se desprinse cu blândețe din îmbrățișarea ei și se retrase la o distanță respectabilă.

– O să mă doară o zi sau două. Nu e nimic.

– Nu am vrut să se întâmple așa ceva. Îmi pare rău.

– Și mie îmi pare rău.

– Poate există o cale, începu ea.

– Nu, mi-am dat cuvântul în fața lui Owen. N-avem decât să ne resemnăm cu asta. Mă voi strădui să te fac fericită.

– Știu că așa va fi.

Dar nu-și putea imagina cum ar fi putut fi fericită când era atât de evident că James nu era.

– Ai citit scrisoarea de la tatăl tău?

Când își aminti de acea scrisoare pe care James i-o ascunsese, Olivia își abătu privirea.

– Am citit-o. Sunt multe lucruri la care trebuie să reflectez.

– Dacă pot să fac ceva pentru tine...

– Nu cred.

– Atunci ar trebui să te las să te odihnești. Situația va părea mai luminoasă dimineată.

Apoi, cu un zâmbet trist, plecă.

Fără vreun sărut pasional sau de altă natură, fără vreo privire sau un cuvânt plin de afecțiune, fără umor sau șarm. Doar o speranță vagă că situația avea să pară mai bună a doua zi.

Poate că era adevărat, pentru că mai rea nu avea cum să devină.

Capitolul 19

A recâștiga. (1) A câștiga din nou ceva ce a fost pierdut. (2) A readuce la forma anterioară, ca în exemplul: „Îi trădase încrederea în el, iar acum avea să facă tot ceea ce-i stătea în putință pentru a o recâștiga“.

Pe James îl irita să primească ordine de la oricine. Iar încă de când dăduse buzna în camera Oliviei în seara precedentă, Huntford doar asta făcea, împărțea comenzi în dreapta și în stânga, spunându-i lui James ce să facă și când să o facă. Iar partea cea mai proastă era că Huntford îl lăsa de fapt să scape destul de ușor, iar James era conștient de acest lucru.

Prin urmare, când fu chemat la micul dejun la ora nouă, în salonul privat de luat masa al hanului, nu se împotrivi, chiar dacă se simți enervat. Olivia și Huntford îl așteptau acolo și nici unul nu părea să fi dormit prea mult. Probabil că și el avea cearcăne, dar acestea erau eclipsate de uriașa vânătaie care îi apăruse deja pe obraz.

Atmosfera rămase sumbră, iar James își spuse că probabil plângeau moartea prieteniei dintre el și Huntford. Avea impresia că o bucată importantă din trecutul lui – precum și din viitorul lui – dispăruse brusc. Mai cunoscuse un asemenea gol după ce îi murise un câine, o corcitură adorabilă pe nume Hermes, cu câțiva ani în urmă. Dar acum era mai rău. Ceea ce se întâmpla acum era din cauza lui James. Iar dacă Huntford avea să îi arunce priviri usturătoare zeci de ani de acum, James considera că le merita pe deplin.

– Bună dimineața, spuse el, înainte de a schița o plecăciune politicoasă în fața Oliviei.

Și remarcă noile ei cârje sprijinite de perete în colț.

– Bună dimineața.

Plimbă o bucată de șuncă prin farfurie, împingând-o cu furculița.

– Umples-te o farfurie. Huntford arată spre masa din spatele lui, încărcată cu tăvi pe care se aflau ouă, pâine prăjită, șuncă și fructe. Apoi vom discuta.

James își turnă cafea și se așază lângă Olivia, atrăgându-și o privire veninoasă din partea fratelui ei.

— Ce ai dori să discutăm?

Huntford își puse jos furculița.

— Am decis ca nunta să aibă loc în Haven Bridge, unde va stârni mult mai puține bârfe decât în oraș. Putem susține că a fost dorința unchiului tău infirm de a te vedea căsătorindu-te, iar tu ai fost bucuros să îi faci pe plac.

— Interesantă poveste, spuse James. Ironia situației era că unchiul Humphrey probabil ar fi găsit o plăcere considerabilă în a fi martor la ceremonie. Întorcându-se spre Olivia, spuse: Ar fi pe placul tău o nuntă mică în Haven Bridge?

Huntford își încrucișă iritat brațele; James îl ignoră.

— Da, răspunse ea încet. Presupun că locul contează mai puțin pentru mine.

— Excelent, spuse ducele. Am să...

— Așteaptă, spuse James. Îl tulbura să o vadă pe Olivia atât de dezinteresată de propria ei nuntă. Dacă locul contează prea puțin, atunci ce e important?

— Mi-ar plăcea să îi am alături pe sora mea și pe prietenii mei apropiați, dar suntem atât de departe de casă.

— Da, așa e, interveni Huntford. Tocmai acesta e avantajul.

— Eventual ne-am putea organiza să vină ei aici, sugeră James.

Olivia se însenină puțin, dar apoi fratele ei spuse:

— Cu cât e mai puțină lume martoră la ceremonie, cu atât mai bine. Eu, firește, voi fi prezent pentru a vedea cu ochii mei că s-a realizat uniunea. Mai târziu în dimineața aceasta vă voi conduce pe amândoi până înapoi în Haven Bridge și mă voi ocupa ca Olivia să fie găzduită în hanul de acolo. Averill, tu vei sta la unchiul tău – sau oriunde vei dori câtă vreme nu e același han. După-amiaza intenționez să mi-o petrec întâlnindu-mă cu vicarul din localitate și punând să vi se citească anunțurile.

James îi aruncă o privire Oliviei. Chipul acesteia era aproape la fel de palid ca rochia simplă pe care o purta – o diferență izbitoare față de veșmântul auriu luxos de care se dezbrăcase noaptea trecută. Sângele i se încinse când își aminti cu câtă îndrăzneală își dezlegase șireturile rochiei pentru el și își dezgolise pielea delicioasă și mătăsoasă. Dumnezeu bun! Clătină din cap și se strădui să își vină în fire, recunoscător că fratele ei nu îi putea citi gândurile.

Huntford încă vorbea.

– Eu trebuie să mă ocup de afaceri, fără a mai vorbi de soția și fiica mea, așa că voi pleca în seara asta spre Londra. Dar nu vă temeți, mă voi întoarce în Haven Bridge peste trei săptămâni, înainte să aibă loc fericitul eveniment.

– Se pare că ai planificat totul, spuse Olivia.

– Nu chiar. Din motive evidente, ezit să vă las împreună în același sat, când tu nu o ai decât pe camerista ta să te păzească, dar nu văd cum aş putea să evit asta. În orice caz, soarta vă e deja pecetluită. Ar fi mai bine să vă folosiți timpul pentru a vă planifica nunta – și viitorul.

Olivia îi aruncă o privire lui James, iar el văzu expresia prudentă din ochii ei. Adorația și încrederea care scânteiaseră în ei noaptea precedentă dispăruseră. Prin faptul că îi ascunsese existența acelei scrisori, îi spulberase părerea deosebit de bună pe care o avusese despre el. Dacă altădată îl crezuse un model de integritate, acum se îndoia de intențiile lui. Și cine ar fi putut să-i reproșeze acest lucru?

Mai erau trei săptămâni până la nuntă. Atât avea la dispoziție pentru a încerca să îndrepte lucrurile cu Olivia.

Atât avea la dispoziție pentru a o ajuta să-și recapete vioiciunea.

Mai târziu în după-amiaza aceleiași zile, James se văzu din nou printre dealurile pitorești din Haven Bridge. Își recuperează obiectele personale de la han, își luă la revedere de la Olivia sub privirea atentă a fratelui ei și porni călare spre căsuța unchiului Humphrey. Bătu scurt la ușă. Nu primi nici un răspuns, așa că încercă să apese pe clanță, descoperi că ușa era descuiată și intră.

– Unchiule, ești aici?

Își croi drum printre vrafurile greoaie de cărți și două pisici adormite și se ghidă după sforăiturile destul de răsunătoare care veneau din camera de lucru.

În somn unchiul Humphrey arăta mai bătrân și mai firav. Când era treaz, se arăta înzestrat cu o minte ageră și cu o inteligență pe măsură, ceea ce te făcea să uiți cu ușurință că se apropia de optzeci de ani. Dar nu și acum. Una din pisici se dezmetici, se întinse și sări pe piciorul lui Humphrey, forțându-l să se trezească. Acesta clipi de mai multe ori, ridică privirea spre James și spuse:

– M-am întrebat pe unde umbli. Ca și cum ar fi fost perfect normal să te trezești și să descoperi că îți intrase cineva neanunțat în casă. Ce ai pătit la față?

James își puse degetele pe obrazul învinețit.

– Am încasat un pumn.

– Tu? Sprâncenele albe ale lui Humphrey se strânseseră într-o expresie sceptică. Tu nu prea ești genul care s-o încaseze.

– L-am meritat.

– Oh! Humphrey dădu din cap cu un aer gânditor. Ea cum se simte?

– Cine?

– Domnița. Cea de care te-ai ținut scai.

– Nu m-am ținut scai de Lady Olivia. Mă străduiam să o conduc în siguranță acasă la mătușa ei.

– Înțeleg.

Dar o spuse pe un ton care sugera că știa foarte bine adevăratele motive pentru care nepotul lui plecase din Haven Bridge fără cea mai mică ezitare. Și probabil avea dreptate, fir-ar să fie!

– Suntem logodiți, spuse James sec.

– Ce zici? Felicitări, băiete! Cred că pentru această veste trebuie să bem. Toarnă-ne câte puțin scotch, bine?

– Firește. James se duse la bufetul unchiului său. Dar nu-s sigur că e prilej de sărbătoare. Fratele ei, ducele, e cel care ne forțează să ne căsătorim.

– Ah! Ei bine, o logodnă e ceva special indiferent de circumstanțele în care se produce.

James turnă scotch în două pahare și îi întinse unul unchiului său.

Humphrey mângâie pisica, care se instalase între șoldul lui și brațul scaunului, apoi se mută spre dreapta pentru a-i lăsa mai mult loc prietenului său mustăcios. Sorbi din băutură în tăcere preț de un minut, apoi îi puse lui James întrebarea care îl bântuia pe acesta încă din seara precedentă – sau poate chiar de mai demult.

– Ce înseamnă asta pentru expediția ta?

Dacă exista cineva capabil să îi înțeleagă dilema, acesta era unchiul Humphrey. El împărtășea pasiunea lui James față de tot ceea ce era antic și presupunea explorare și, cel mai probabil, era chiar mai entuziasmat decât James de călătoria acestuia.

– Vreau în continuare să merg.

– Iar Lady Olivia are ceva împotriva?

– Nu am avut ocazia să discut cu ea despre asta. Dar nu mi pot imagina că ar fi încântată de ideea ca eu să plec din țară la doar câteva zile după nuntă.

Îi aruncă o privire lui Humphrey, sperând să audă un discurs moralizator despre cât de mare neghiob ar fi fost dacă s-ar fi gândit să rateze această oportunitate unică de a explora rămășițele unei civilizații antice în mijlocul unei echipe de profesioniști respectați.

– Ai de luat o decizie dificilă.

– Tu ce ai face?

Humphrey inspiră prelung, șuierat, și închise ochii. Rămase astfel timp de aproximativ un minut – suficient ca James să se întrebe dacă nu cumva ațipise din nou. Dar apoi tuși, deschise ochii și spuse:

– Aș duce-o la un picnic.

James clătină din cap. Poate că Humphrey își pierduse totuși o parte din agerimea mintală de altădată.

– Nu, mă refer în privința expediției. Tu ai rămâne sau ai pleca?

– Nu-ți pot răspunde la întrebarea asta. Nu sunt în locul tău. Dar țin minte că, de fiecare dată când eu și mătușa ta Dorothy aveam nevoie să lămurim vreo problemă anume, puneam mâncarea la pachet și făceam o plimbare lungă, petrecând timp împreună. S-ar putea să îți limpezești puțin gândurile, să reușești să privești în perspectivă. În cel mai rău caz, măcar îți vei fi petrecut o zi în compania unei fete frumoase.

James își mângâie bărbia. Nu era tocmai genul de sfat înțelept pe care îl căuta, dar își spuse că un picnic nu avea cum să strice.

– E frumoasă, nu-i așa?

Ochii încetoșați ai unchiului Humphrey sclipiră veseli.

– Foarte. Aproape la fel de frumoasă ca mătușa Dorothy.

– Ah! Atunci chiar că ești un bărbat norocos.

Poate că Humphrey avea dreptate. Își aminti micul dejun improvizat pe care el și Olivia îl serviseră împreună în locul lui favorit din vârful dealului, înainte ca ea să se rănească la gleznă. Deși de acolo se vedea cel mai bine întregul Haven Bridge, în mod cert nu era accesibil în cârje.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Humphrey spuse:

– Ia doi cai și mergeți în colțul nord-vestic al proprietății mele, unde râul se afundă în pădure. E ceva aproape magic la locul acela.

– Magic? Adică există spiriduși și zâne?

Humphrey ignoră întrebarea.

– Nu am mai fost acolo de ani buni, dar am bănuț dintotdeauna că e un pământ sacru. Promite-mi că ai să-l vizitezi. Însoțit de frumoasa ta logodnică.

James ridică din umeri. Avea aproximativ trei săptămâni până la nuntă, timp pe care trebuia să și-l ocupe cu ceva.

– Desigur. Cu întârziere, își aminti că mai avea și mica problemă de a-și găsi un loc unde să doarmă. Mai am să-ți cer o favoare, unchiule. Te-ar deranja dacă aș locui la tine în următoarele câteva săptămâni?

– Chiar deloc. Cu condiția să îmi mai torni niște scotch.

Ridică paharul și îi zâmbi pieziș.

James îi făcu pe plac unchiului său, apoi dădu la o parte un vraf de cărți de pe scaunul din fața acestuia și se așează.

– Povestește-mi despre locul acela de lângă râu.

Olivia era din nou instalată într-o cameră a hanului Fife & Frog din Haven Bridge. Owen plecase cu o seară în urmă și, chiar dacă se abținuse de la a-i mai ține un ultim discurs moralizator, Olivia văzuse dezamăgirea din ochii lui, ceea ce o duruse de zece ori mai tare decât furia lui.

Se târa prin cameră sprijinită în cârje, ca o pasăre zbătându-se într-o colivie prea mică. Putea traversa încăperea din patru pași mari, însă o dureau brațele din cauza efortului. Hildy îi spusese că s-ar fi putut scuti de suferință dacă ar fi rămas într-un loc, de exemplu, pentru mai mult de zece minute, însă Olivia nu își putea stăpâni agitația.

Într-o încercare evidentă de a-i distra atenția, Hildy răsfoi conținutul valizei Oliviei.

– Trebuie să găsim o rochie potrivită pentru nuntă. Eventual asta din mătase trandafirie?

Olivia ridică din umeri.

– Va fi bună.

Dacă logodna aceasta ar fi fost așa cum visase ea, cumnata ei, Annabelle, i-ar fi confecționat cu drag o rochie superbă. Daphne s-ar fi amuzat ba tachinând-o pe Olivia, ba oferindu-i sfaturi îndrăznețe

pentru noaptea nunții. Cât de mult le simțea lipsa, fără a mai vorbi de cât de mult îi lipsea Rose și susținerea ei calmă și solidă.

– E simplă și elegantă, spuse Hildy veselă. Și am să vă prind buclele în creștetul capului și am să vă împletesc o panglică prin păr, exact așa cum vă place.

O bătaie în ușă le făcu pe amândouă să tresară. Hildy lăsă rochia și se duse în grabă la ușă.

– Domnule Averill. Bună dimineața.

James se opri în prag, arătând năucitor de chipeș într-o jachetă de un roșu-cafeniu, pantaloni din piele de căprioară și cizme. Părul lui castaniu fusese ciufulit fermecător de vânt, iar căldura din ochii lui verzi îi făcu inima Oliviei să se poticnească. Și totuși, totul era stingher și distant între ei. Posibil să fi fost din cauza cererii în căsătorie făcute atât de artificial – nu era vina lui, dar oricum îi făcea să se simtă teribil de stingheriți. Sau poate că era din cauza scrisorii tatălui ei.

James știa cât de apropiată fusese de tatăl ei și cât de profund o afectase moartea lui. Și totuși, după tot ceea ce se petrecuse între ea și James – acele conversații intime, acele săruturi tulburătoare și multe altele –, el îi ascunsese existența scrisorii. Owen îi explicase în detaliu cum primise scrisoarea de la avocatul tatălui lor și cum ezitase să i-o dea. Se străduise să îl absolve pe James de vină, spunând că nu făcuse decât să se arate un prieten de încredere.

Însă ea considerase că și relația lor era importantă. Iar acum se întreba dacă avea să vină mereu pe locul doi, după Owen, pe scala de valori a lui James.

– Îmi cer scuze că apar la o oră atât de matinală, spuse el. Dar se pare că va fi o zi superbă și mă întrebam, Lady Olivia, dacă ai dori să mă însoțești la un picnic.

Olivia arcui o sprânceană și îndreptă o privire cu subînțeles spre cărjele pe care se sprijinea. Deși tânjea să scape din cameră, simplul gând de a traversa drumuri accidentate de pământ îi stârni o durere surdă în brațe.

– Mă tem că nu aş ajunge prea departe.

– Nu ai avea de umblat prea mult. Am adus cu mine încă un cal și putem merge călare până la destinația noastră – un locșor de pe pământurile unchiului Humphrey. Eu, personal, nu am fost niciodată acolo, dar el susține că râul e atât de limpede și răcoros, încât nu te vei putea abține să nu-ți înmoi degetele în el.

– Nu mi-aș putea înmuia decât degetele de la un singur picior.

Era conștientă că se purta ca o copilă capricioasă de paisprezece ani, dar era vorba de a-și proteja inima, care îndurase cam întreaga suferință pe care o putea îndura. Oricât ar fi fost de tentant picnicul acela, nu își putea permite să se apropie prea mult de James. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât avea să fie mai dureros pentru ea când el urma să plece în Egipt.

– Am trecut pe la brutărie și am luat brișe pascale calde...

O, nu brișele! Era abil – foarte abil. Olivia oftă.

– Presupun că aerul proaspăt și soarele mi-ar face bine.

– Chiar dacă nu și compania mea?

Zâmbetul pocăit al lui James arăta clar că știa că nu se afla în grațiile ei... dar și-ar fi dorit să fie.

– Nu am vrut să sugerez așa ceva. Hildy, ne vei însoți și tu, nu-i așa?

– Aăă, eu nu prea călăresc, doamna mea. Aș putea veni pe jos pe lângă cai?

James clătină din cap.

– Sunt în jur de cinci-șase kilometri de străbătut peste câmpuri. E prea departe.

Cât de convenabil!

– Ei bine, având în vedere că de-acum suntem logodiți, presupun că nu prea contează. Hildy, îmi aduci, te rog, boneta și umbrela de soare?

Câteva minute mai târziu James o ajută să urce în șaua unei iepe docile, un animal cafeniu cu pete albe.

– Cum e șaua? Stai confortabil?

– Destul de confortabil.

Uitase cât de mult îi plăcea să privească lumea de pe spinarea unui cal și ce senzație de libertate îi oferea călăritul. De-abia aștep-ta să ajungă pe un câmp larg și să vadă cât de rapid putea galopa acea iapă.

James îi legă cârjele la spatele șei lui și sări cu îndemânare în spinarea juganului său castaniu.

Porni înaintea ei pe drumul principal din sat, lăsând în urmă prăvăliile minuscule și piața satului. Drumul îi duse șerpuit pe lângă un cimitir bine întreținut și, mai spre vârful dealului, pe lângă o biserică din alte vremuri. Biserica în care era foarte posibil să se officieze căsătoria lor.

Când iapa ei trecu în trap mărunț pe lângă clădire, Olivia își lăsă privirea să zăbovească asupra zidurilor de piatră, a ușii arcuite și a

florilor de câmp galbene care înconjurau aleea de cărămidă ce ducea la trepte. Scena pitorească nu se deosebea prea mult de fanteziile ei.

James nu păru să remarce biserica. Ochii lui studiau dealurile verzi și domoale, lacul de un argintiu-intens și cerul azuriu fără urmă de nori. Briza caldă îi ciufulea părul, iar soarele i-l poleia cu auriu, imaginea tăindu-i Oliviei răsufierea. După aproximativ doi kilometri, James se opri și arătă spre ceva dincolo de un câmp cu iarba înaltă.

– Ne îndreptăm spre vest, spre liziera pădurii. Putem păstra același ritm dacă dorești, sau...

Înainte să apuce să-și termine propoziția, Olivia rânji și, dând piteni iepei, porni în galop. Vântul începu să-i biciuiască boneta, împingându-i-o de pe cap și eliberându-i şuvițe lungi de sub agrafele care îi fixau părul.

James rămase la o distanță considerabilă în urma ei. Deși ar fi putut să o depășească ușor în orice moment, îi lăsă spațiu și o lăsă să savureze plăcerea de a galopa furtunos peste întinderile de iarbă și de a vedea copacii venindu-i în întâmpinare.

Un pârâu lung și întortocheat curgea la marginea pădurii, iar Olivia smuci frâiele, trăgându-și sufletul cât timp iapa pași agale pe malul apei. James veni lângă ea acolo și se lăsă să alunece din șa, încurajându-și calul să bea. Ridicând privirea spre Olivia, spuse:

– Ai părut să redevii tu însăți acum. Mi-a plăcut.

Ea arcui o sprânceană. Poate că de vină fusese palpitanta goană călare sau briza caldă, sau abundența de verdeată. Indiferent care ar fi fost cauza, își simțea inima mai ușoară.

James porni de-a lungul pârâului, conducând ambii cai spre umbra copacilor, apoi privi în jurul său.

– Unchiul Humphrey a avut dreptate – chiar e un loc superb. Dă-mi voie să întind o pătură, apoi am să te-ajut să cobori.

Desfăcu bagajele de la spatele șeilor și îi întinse Oliviei o umbrelă de soare albastru cu alb, decorată cu dantele. Ea o deschise și, rămânând cocoțată în spinarea iepei, admiră peisajul cât timp James pregăti cele necesare pentru picnic.

Mușchii lui se contractară sub jachetă când desfăcu pătura mare și o scutură în aer înainte de a o lăsa să se așeze pe pământ, jumătate la soare și jumătate la umbră. Sprijini cârjele de trunchiul unui copac și puse o geantă la umbră. Olivia speră că în geantă se aflau brișele pascale fierbinți – chiar și gândul la ele îi lăsa gura apă.

James veni apoi lângă ea, întinzându-i brațele. Ea se lăsă să alunece din șaua de amazoană și își încolăci un braț în jurul gâtului lui, când el o prinse cu ușurință. James își strecură un braț pe sub genunchii ei și porni spre pătură. După ce o așează confortabil la umbră, pe pătura moale de bumbac, Olivia își închise umbrela de soare, o puse deoparte și își dădu jos boneta. Ziua era caldă și își spuse că nu ar fi deranjat-o câtuși de puțin dacă James și-ar fi dat jos jacheta. Sau cămașa, dacă tot venise până acolo.

El se ocupă de cai, adăpându-i și dându-le câteva mere înainte de a-i priponi de o ramură joasă la câțiva metri distanță. Se opri pe malul pârâului, se spălă pe mâini, le scutură și le uscă, apoi veni lângă ea pe pătură, întinzându-și în față picioarele lungi și musculoase.

Începură micul dejun gustând din vinul pe care James îl turnă dintr-o ploscă în două căni rustice de tablă, iar Oliviei i se păru că era mai bun decât orice sorbise vreodată dintr-un pahar de cristal.

– La felul întâi, spuse el, ne putem înfrupta din sendvișuri sau din briose dulci. Spune-mi ce dorești.

În sfârșit o alegere ușoară.

– Briose dulci.

Erau patru în total, iar după ce Olivia măncă două dintre ele – care se dovediră exact atât de delicioase cum și le amintea –, decise să renunțe la restul bucatelor, cel puțin deocamdată. Umplându-i din nou cana de vin, James spuse:

– Cred că ar trebui să discutăm.

Olivia își aținti privirea în ochii lui verzi, în care avusese cândva încredere... și pe care încă îi adora.

– De acord. Cu ce ai dori să începem?

– Scrisoarea tatălui tău.

– Nu sunt dispusă să discut cu tine conținutul acesteia, spuse ea.

– Înțeleg. Nu am să insist să îmi dezvălui ce ți-a spus dacă nu dorești asta. Însă nu cred că ar trebui să păstrăm secrete unul față de celălalt.

Ah! Acum nu mai voia secrete. Își înghiți acea remarcă, închise ochii și ascultă susurul liniștitor al pârâului.

– Intenționez să îți spun despre scrisoare în seara aceea – în seara când a dat Huntford peste noi. Eram pe punctul de a o face, dar arătai atât de... atât de... frumoasă. Ești capabilă să mă distragi al naibii de tare. Nu mă aștept să mă crezi, și poate că nici măcar nu contează, dar mă gândeam că ar fi bine să știi.

Olivia îi studie umerii căzuți și chipul chinuit. Da, îl credea. În plus, încă radia pe dinăuntru după dezvăluirea lui că îi distrăgea atenția cu frumusețea ei.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai demult despre scrisoare – am vrut să o fac –, însă nu voiam nici să-l trădez pe fratele tău. Oricum, nu ar fi trebuit să mă implic niciodată în ceva ce ținea strict de familia ta. Îmi pare rău.

– De asta l-ai vizitat pe fratele meu în ziua de după balul lordului Easton? Pentru a discuta cu el despre scrisoare?

James încuviință încet din cap.

– Vrei să știi cât sunt de neghioabă?

– Nu ești neghioabă.

– Eu am crezut că veniseși să îi ceri mâna mea lui Owen.

– Oh, Olivia. Îmi pare rău, spuse el din nou.

– Cred că eu sunt cea căreia ar trebui să-i pară rău. Nu ar fi trebuit să te sărut pe terasă. De acolo a început întregul șir de evenimente nefericite – de la bătaia ta din bar la glezna mea luxată, la osia ruptă a trăsorii, la căderea mea în dizgrație. Toate acestea ar fi putut fi evitate dacă m-aș fi abținut de la a te săruta.

James se întinse pe o parte și se sprijini în cot.

– Mie nu-mi pare rău că m-ai sărutat. Și țin minte clar că te-am sărutat și eu pe tine. Și că mi-a plăcut.

Olivia încercă să nu îl privească în ochii seducători – se strădui sincer –, dar nu fusese niciodată capabilă să reziste farmecului lor, atracției mai puternice chiar decât marea. Ceva cald se stârni în abdomenul ei și aproape îi spulberă hotărârea de a păstra distanța.

Aproape.

– Am făcut amândoi greșeli, iar acum trebuie să ne asumăm consecințele. Dar nu este cazul să-ți ratezi șansa de a explora ruinele Egiptului, nu când ai așteptat atât de mult această ocazie. Vreau să mergi.

Reuși să rostească acele cuvinte fără cel mai mărunț tremur în voce. Era absolut necesar ca el să fie convins că n-o deranja cu nimic să îl știe plecând de lângă ea la atât de scurtă vreme după nuntă și să trăiască în solitudine timp de doi ani.

James se ridică în capul oaselor atunci.

– Ești sigură? Înalta nobilime va găsi asta ciudat.

– Asta nu e un motiv temeinic pentru a renunța la visurile tale. Ai șansa de a merge într-o aventură care ți se oferă doar o dată în viață. De ce te-ai supune convențiilor?

– Nu aș vrea să devii ținta batjocurii societății. Țin la tine.

Olivia își înghiți nodul care i se formase în gât. Ținea la ea, dar nu pomenise nimic de iubire. Făcând apel la toate talentele ei actricești și la întregul curaj cu care era înzestrată, spuse:

– Și eu țin la tine. Iar asta nu se va schimba doar pentru că vei petrece câțiva ani plecat. Ne putem începe viața împreună după ce te vei întoarce.

– Ești foarte generoasă, Olivia.

Ea ridică din umeri, ca și cum ar fi fost ceva lipsit de importanță.

– Nu e ca și cum aș fi obișnuită cu viața de femeie căsătorită. Prea puține lucruri se vor schimba pentru mine, bănuiesc. Aș putea să mă mut în casa ta, unde aș fi aproape de fratele și de sora mea și i-aș putea vizita oricând aș dori. Restul timpului mi l-aș petrece decorând una și alta și familiarizându-mă cu servitorii tăi.

– Nu am servitori numeroși – doar o chelăreasă, o bucătăreasă și o menajeră.

– Pot să angajez și alți oameni dacă voi considera necesar. Se feli-cită în sinea ei pentru tonul pragmatic pe care reușea să îl păstreze discutând genul acesta de detalii cotidiene, în timp ce inima i se frân-gea. Pot să mă ocup de casă cât ești tu plecat – pot chiar să îi vizitez pe mama și pe fratele tău.

– Nu, aș prefera să nu o faci.

– Prea bine, replică ea cu răceală, prefăcându-se că nu o rănise cătuși de puțin răspunsul lui tăios.

– Nu știu ce să zic. După cele petrecute în ultimele zile, nu mi-am închipuit nici o clipă că mă vei încuraja să plec în expediție, așa cum plănuisem.

Pe chipul lui apăru un zâmbet prudent, iar Olivia își dădu seama că proceda corect.

– Nu văd nici un motiv pentru care căsătoria noastră te-ar face să-ți schimbi planurile. O mulțime de oameni trăiesc și separat de soții și soțiile lor.

James studie ziua luminoasă de vară, cu o expresie gânditoare pe chipul lui frumos. După câteva momente de tăcere, se întoarse spre ea.

– Vreau să știi cât de mult înseamnă asta pentru mine. Mulțumesc mult.

Șovăitor, întinse o mână și îi prinse obrazul în palmă, apoi se aplecă și își apăsă buzele peste ale ei. O sărută cu atâta tandrețe, cu atâta dulceață, încât aproape o duru. Trupul ei cerșea mai mult – să-i simtă limba în gură și mâinile pe pielea ei, să se lipească de el – însă își ținură amândoi pasiunea în frâu. Ea îi savură gustul de scorțișoară, briza caldă care o gâdila pe ceafă cu propriile ei bucle și simplul fapt că, cel puțin deocamdată, erau împreună.

James se desprinse brusc din sărut și ridică privirea spre frunzele foșnind deasupra capetelor lor.

– Te rog să mă scuzi câteva momente, mă duc la o scurtă plimbare să-mi întind picioarele. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

Ea își duse scurt un deget la buze, încă pulsând de furnicături după sărut, și clătină din cap.

– Du-te liniștit și explorează, nu voi păți nimic.

I-ar fi prins bine și ei un moment să se adune puțin.

James îi aruncă o privire recunoscătoare, își luă geanta și porni agale spre cea mai îngustă parte a pâraului, pe care îl traversă dintr-o singură săritură lungă, apoi porni pe lângă apă pe malul celălalt. Olivia îl privi îndepărtându-se, iar când îl pierdu din ochi, se întinse din nou pe pătură și izbucni în hohote de plâns.

Capitolul 20

Un singur sărut cast cu Olivia fusese de-ajuns pentru a-i provoca lui James o erecție de piatră. Își dorise să-și strecoare mâinile sub fustele ei și să o atingă până gema de plăcere. Își dorise să o dezbrace de haine și să-i presare flori de câmp pe abdomen. Își dorise să se îngroape în ea și să o facă a lui, o dată pentru totdeauna.

Însă dacă avea de gând să plece în Egipt, nu putea să o seducă. Nu conta că aveau să devină curând soț și soție. Nu putea risca să o lase însărcinată.

Așa că își luase geanta, în care se aflau câteva unelte de săpat simple, și se îndepărtase, sperând să se răcorească. Urmă cursul

întortocheat al pârâului, fără a se îndepărta prea mult, în caz că ar fi avut Olivia nevoie de el.

Se opri la un cot al apei unde malul cobora într-o pantă blândă spre apă, se dezbracă de jachetă și își suflecă mânecile. Curen-
tul leneș șerpuia peste pietre și ramuri, prea slab pentru a duce cu
el și altceva în afară de câteva frunze și rămurele. Se aplecă peste
pârâu și se stropi cu apă pe față, lăsând picăturile răcoroase să i se
scurgă pe gât.

Nu se așteptase ca Olivia să îl încurajeze să plece în expediție la
sfârșitul verii. Majoritatea femeilor proaspăt căsătorite ar fi solicitat
capricioase timp și atenție din partea soților lor. Însă Olivia îi oferea
un dar.

În timp ce îl izbi adevărul acestei revelații, își plimbă din reflex
privirea în jurul său și o opri asupra zidului de pământ bine compac-
tat din fața lui. Din malul de argilă se iveau mai multe pietre, iar ceva
din felul în care erau dispuse acestea i se păru neobișnuit. Pietrele se
aflau la intervale prea regulate, aparent, pentru a fi fost depuse acolo
aleatoriu de către pârâu, așa că James scotoci prin geantă până găsi
un târnăcop mic și începu să sape în sol.

Efortul fizic nu era prea mare, iar bocănitul uniform al metalului
înfigându-se în argilă îi oferi o distracție bine-venită. Se concentră
asupra unei întinderi de mal de un metru, îndepărtând metodic nu
mai mult de câțiva centimetri pătrați o dată. În scurt timp mâinile i
se acoperiră de praf, iar brațele începură să-i lucească sub o peliculă
de sudoare. Deși nu găsi nimic altceva în afară de o colecție de pietre
cam cât pumnul lui, felul în care erau aliniate sugera că era posibil să
fi alcătuit un fel de graniță.

Verifică poziția soarelui pe cer – avea obiceiul să piardă noțiunea
timpului când săpa – și își puse lucrurile înapoi în geantă. Cât timp
se spală în pârâu, se trezi făcându-și deja planuri să se întoarcă în
acel loc pentru a continua săpăturile. Minteă îi zbârnâia de întrebări
despre pietrele acelea și despre cine locuise cândva în locul acela idi-
lic de lângă râu.

Surprinzător, de-abia aștepta să împărtășească bucuria acelei
descoperiri – oricât de modestă era – cu Olivia.

Porni în grabă înapoi spre copacul sub care o lăsase. Când ajunse
la câțiva metri, văzu pătura întinsă la umbră.

Fără nimeni pe ea.

Cu inima bubuindu-i, lungi pasul, luând-o la fugă și în același timp plimbându-și privirea prin jurul lui, căutând-o. Cu siguranță o rochie roz cu broderii albe ar fi trebuit să sară în ochi pe fundalul verde. Apoi o făcu.

Se opri brusc când o văzu. Era așezată pe un bolovan mare și plat, cu fusta ridicată până la genunchi și degetele de la picioare înmuiate în apă. Așa cum stătea aplecată în față, cu privirea ațintită asupra pârâului, îi oferea o priveliște savuroasă asupra sânilor ei deasupra decolteului rotund al rochiei. Cârjele îi zăceau în iarbă în spatele ei, abandonate.

Olivia nu îl văzu la început, iar James nu vru s-o sperie strigând. Dar apoi ridică privirea, zâmbi și flutură din mână, stârnindu-i o căldură aparte undeva în adâncul sufletului.

Veni și se așează lângă ea pe piatră, se descălță de cizme și își confundă picioarele în apa înghețată.

– Nu-i așa că-i o senzație divină? întrebă ea. Simt răcoarea în tot corpul.

– Nu mai porți bandajul.

Ridicând bărbia, Olivia spuse:

– L-am dat jos. Nu mă mai doare... ei bine, nu atât timp cât nu calc pe el.

– Sper că nu te-ai plictisit cât am lipsit.

Ea arcui o sprânceană.

– Sunt capabilă să mă amuz singură.

James dădu din cap, întrebându-se dacă sugera că era capabilă să se amuze singură timp de doi ani întregi, cât avea el să fie plecat în Egipt.

– Am început să fac săpături într-un mic loc puțin mai în amonte de aici.

Ea făcu ochii mari.

– Ai găsit ceva?

– Nu încă. Dar s-ar putea dovedi promițător.

– N-aș vrea să te rețin de la asta. Cu mare drag rămân aici dacă dorești să te întorci.

– Nu, se grăbi el să spună. Prefer să-mi petrec după-amiaza aici cu tine... discutând.

– Prea bine. Îi zâmbi încurajator. Despre ce dorești să discuți?

– Mă gândeam că ar trebui să le scriu mamei și fratelui meu, se auzi spunând, spre propria lui surprindere. Pentru a-i anunța despre logodna noastră.

– Ce idee minunată! Cu ochii căprui sclipindu-i, adăugă: Crezi că ar putea să vină la nuntă? Sunt nerăbdătoare să-i cunosc.

– Nu prea cred.

Ziua respectivă avea să fie oricum suficient de dramatică. James nu voia să-l prindă pe Ralph în acea agitație. Nu voia ca fratele lui să se simtă ca un fel de proscris. În plus, era prea departe, iar drumul ar fi fost dificil pentru el.

– Înțeleg, spuse ea pe un ton neutru.

– Situația familiei mele e complicată, recunosc James. Tu ești norocoasă că ai o relație atât de apropiată cu fratele și cu sora ta.

– Poate. Deși uneori găsesc că implicarea fratelui meu în viața mea e extrem de deranjantă, spuse ea cu subînțeles. Nu pot pretinde că înțeleg dificultățile pe care le-ai întâmpinat tu având un frate mai mic cu limitări fizice. Dar ceea ce știu e că familia e familie, iar asta e o legătură care nu poate fi ruptă niciodată.

Avea dreptate. Și indiferent ce scuze și-ar fi găsit, nunta lor ar fi fost o oportunitate excelentă de a-l prezenta pe Ralph cel puțin Oliviei și lui Huntford.

– Familia e familie, repetă James. Mulțumesc că mi-ai amintit asta. Am să le scriu mamei mele și lui Ralph în seara asta și am să-i încurajez să vină în Haven Bridge.

– Cu adevărat?

Își roti picioarele prin apă, vizibil încântată. Iar James constată că îl încânta fericirea ei – și posibil faptul că îi vedea picioarele goale.

– Crezi că va veni și sora ta? o întreabă el.

Privirea ei se îndreptă fulgerător spre el.

– Hm?

– Lady Rose. Crezi că va veni la nuntă?

– Oh, așa sper. Owen poate fi atât de bătăran, însă. Nu m-ar surprinde dacă i-ar interzice să vină la nuntă și ei, și lui Anabelle, și lui Daphne, doar pentru a-mi face mie în ciudă.

– Ceva îmi spune că nimic nu le-ar putea împiedica să vină.

– Avem noroc că am fost binecuvântați cu frați. Nu știu ce m-aș face fără ai mei.

Vocea i se frânse ușor la ultimul cuvânt și făcu o față ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

James își puse o mână peste a ei pe piatra dintre ei.

– Ce e în neregulă?

Olivia își trase nasul și își lăsă o clipă de răgaz pentru a se liniști înainte de a-i răspunde:

– Mi-aș dori să pot pleca din Haven Bridge – doar pentru câteva zile.

James își simți stomacul încleștându-se.

– Poftim? De ce?

– Ca să mă întorc la Londra. E ceva de care trebuie să mă ocup... cineva cu care trebuie să mă întâlnesc.

Ar fi vrut să o întrebe despre cine era vorba, dar dacă Olivia ar fi vrut ca el să știe, i-ar fi spus deja.

– Ai putea să-i scrii fratelui tău și să-l rogi.

– Nu, el nu ar consimți niciodată să mă lase să plec din satul ăsta înainte de nuntă, iar după toate câte i-am făcut, nu pot spune că nu îl înțeleg.

– Poate dacă ar cunoaște motivul?

– Nu pot să-i spun – nici lui, nici nimănui altcuiva. Nu încă.

– Înțeleg. În mod evident nu era pregătită să îi încredințeze lui James secretul ei, oricare ar fi fost acesta. Și de ce ar fi făcut-o? Își înăbuși dezamăgirea. Ar fi suficientă o scrisoare?

– E ceva ce ar fi cel mai bine de făcut personal, spuse Olivia gânditoare, dar presupun că o scrisoare tot s-ar putea să fie mai bună decât nimic.

– Se pare că amândoi avem de redactat scrisori în seara asta, spuse el. Dar deocamdată am o sugestie.

– Ascult.

– Propun să mâncăm sendvișurile pe care le-am luat cu noi, și toate celelalte, cu puțin timp înainte să trebuiască să ne întoarcem la han.

Un zâmbet alungă expresia serioasă de pe chipul ei.

– Pare o idee grozavă.

Olivia se întoarse să își ia cârjele, însă James se ridică și o luă în brațe, răsucindu-se pe călcâie cu ea. Ea se agăță de umerii lui cât timp o duse până la pătură și o puse jos. După ce își aranjă fustele și își dădu jos boneta, James îi întinse un sendviș.

– Ai de gând să te întorci aici mâine pentru a continua explorarea? îl întreabă ea.

– Da.

– Crezi că ai putea să mă aduci din nou cu tine? Promit să nu te distrag. Și m-aș bucura să aduc eu cele necesare pentru picnic.

O senzație de căldură înflori în pieptul lui.

– Mi-ar face plăcere compania ta mâine, cu sau fără sendvișuri. Și deși sunt sigur că prezența îmi va distra atenția, o va face în cel mai bun mod cu putință.

Olivia turnă vin în fiecare din cele două căni de tablă și o ridică pe a ei.

– Pentru noi descoperiri, spuse ea.

James își ciocni cana de a ei și bău, reflectând că în privința frumoasei lui logodnice mai erau multe lucruri pe care tânjea să le descopere.

La han în seara aceea, Olivia încercă să redacteze o scrisoare adresată Sophiei. Din nou. Mai încercase de alte trei ori, însă singurul rezultat concret al acelor tentative consta în hârtiile mototolite care îi încărcau pupitrul. Așa că, înainte de a face un nou efort, reflectă preț de câteva minute bune, apoi scrise.

Dragă domnișoară Rolfe,

Nu mă cunoști, dar răposatul meu tată a fost un prieten de-al mamei tale. Înțeleg că ea s-a stins din viață acum câțiva ani și regret nespus pierderea suferită.

Recent mi-a fost adus la cunoștință că există o legătură între noi și, chiar dacă aș prefera să o discutăm față în față, în momentul actual nu mi se permite să călătoresc pentru a veni să te văd. Știi, fratele meu mai mare m-a surprins într-o situație compromițătoare cu bunul lui prieten și m-am trezit logodită cam pe nepusă masă. Mă aflu în prezent în micul sat Haven Bridge din Ținutul Lacurilor și trebuie să rămân aici până la nunta mea, care va avea loc peste aproximativ trei săptămâni.

Dacă întâmplarea face să poți călători tu până aici înainte de momentul respectiv, mi-ar plăcea nespus să te cunosc și să îți împărtășesc informații mai detaliate, care sunt sigură că te vor interesa. Sunt găzduită la hanul Fife & Frog.

Includ în plic și o minunată schiță reprezentându-te pe tine în brațele mamei tale când erai bebeluș. Eu nu am avut niciodată plăcerea de a o cunoaște pe mama ta, dar e evident din felul în care te privește în desenul acela că erai tot ce avea mai de preț pe lume.

Te rog fii bună și gândește-te la rugămintea mea de a ne întâlni în Haven Bridge înainte de sfârșitul verii. Dacă nu vei putea să o faci – și înțeleg desigur că există mai mult de un motiv care ar putea să te împiedice să vii la mine – te voi căuta eu odată întoarsă la Londra.

Cu sinceritate a ta,

Olivia Sherbourne

Gata! Stătuse pe gânduri dacă să includă și detaliile scandaloașe ale situației ei, însă își spusese că Sophia avea să afle adevărul mai devreme sau mai târziu. Poate că vestea ajunsese cumva la Londra, iar sora ei semivitregă auzise deja poveștile despre faimoasa Lady Olivia.

Olivia rânji doar pentru sine, căci gândul nu o deranja nici pe departe atât cât ar fi trebuit s-o facă. După care împături scrisoarea și schița și le puse cu grijă într-un plic pe care să-l trimită la Londra cu următorul poștalion.

A doua zi se dovedi chiar mai dogoritoare decât cea de dinainte. Și de data aceasta, Olivia și James se duseră călare până la locul lor de sub copac, însă Olivia se arătă curioasă să vadă ce anume captivase atenția lui James.

– Pot să te privesc săpând?

El clipi surprins.

– Firește. Dacă nu te deranjează să stai la soare.

– N-am să mă veștejesc.

– Prea bine. E puțin mai în aval de aici.

Ceva mai departe, Olivia observă o colibă veche îngropată în pădure, de-abia întrezărindu-se prin frunzișul des.

– Uite, spuse ea, arătând cu mâna. O căsuță. Crezi că locuiește cineva acolo?

– Rămâi aici. James își petrecu piciorul peste șa și sări ușor la pământ. Am să verific.

Se întoarse în mai puțin de un minut.

– E doar o simplă cocioabă. Presupun că e abandonată de ani buni. Probabil coliba vreunui bătrân tăietor de lemne. Am să-l întreb pe unchiul Humphrey.

Oliviei i-ar fi plăcut la nebunie să o vadă cu propriii ochi, dacă umblatul nu ar fi fost o asemenea corvoadă în momentul acela. Poate că avea să i se ofere această ocazie la un alt picnic.

– Aproape am ajuns, spuse James. Ne vom instala tabăra la următorul cot al pâraului.

– Ne vom instala tabăra, repetă ea, arcuind din sprânceană. Înseamnă că asta e considerată o expediție?

El se întoarse spre ea și se încruntă ca și cum simpla sugestie ar fi fost o insultă.

– Nicidecum. E doar un mod agreabil de a petrece o după-amiază.

– Atâta tot?

– Cu o femeie frumoasă, adăugă el.

Olivia îi zâmbi radios.

– Deși apreciez complimentul, mă văd nevoită să îți contrazic concluzia. Amândoi explorăm și ne îndreptăm spre o destinație anume. Tu singur ai spus că ne vom instala tabăra, iar eu am adus provizii. Presupun că ți-ai adus unelte?

– Firește.

– Ei bine, atunci de ce altceva am mai putea avea nevoie ca această ieșire să poată fi considerată o expediție?

Gura lui superbă se curbă lent într-un zâmbet care îi topi inima.

– De nimic. Presupun că ești dispusă să muncești. Toți membrii unei expediții au anumite sarcini, să știi – responsabilități în cadrul echipei.

– Sunt mai mult decât dispusă să îmi fac treaba.

Câtă vreme nu o obliga să umble. Și nu avea să îi murdărească prea tare rochia. O, vai!

– Să mergem.

Se opriă în dreptul unui cot al pâraului, unde malul le ajungea până la brâu, iar în partea de jos se întindea o fâșie lată și nisipoasă coborând într-o pantă lină înspre apă. Din șaua calului ei, Olivia văzu circa o duzină de pietre înșirate pe nisipul zgrunțuros.

– Asta e ceea ce ai găsit ieri?

Sperase la ceva mai interesant și, de preferat, mai scânteietor.

James descălecă și o ajută și pe ea să coboare. Olivia își ținu echilibrul sprijinindu-se de iapă până îi aduse cărjele.

– Da, răspunse el cu un entuziasm cu mult exagerat raportat la importanța descoperirii, în opinia, ce-i drept neinformată, a Oliviei. Ieșeau în afară din mal, aliniate exact așa cum le-am aranjat eu aici.

Îi întinse cărjele, iar ea și le strecură la subraț.

– Iar azi o să mai căutăm și altele?

– Da. Dar nu avem de unde să știm ce altceva vom găsi. Uneori descoperirile neașteptate sunt cele mai satisfăcătoare.

Olivia le dădu cailor câțiva morcovi, în timp ce James întinse pătura pe malul acoperit de iarbă.

– Dacă tu ai să lucrezi acolo jos – arată din cap spre nisip –, atunci la fel ar trebui să fac și eu.

Zâmbind larg, James sări de pe mal și întinse pătura lângă apă, împăturind-o în două ca să încapă. Îi făcu semn Oliviei să vină mai aproape, îi luă cârjele și le puse pe iarbă, apoi îi întinse brațele.

Olivia rezistă tentației de a se arunca spre el, însă se lăsă să se cufunde în brațele lui, oftând când trupul ei se apăsă pe suprafața tare a pieptului lui și alunecă peste abdomenul lui ferm. James prelungi îmbrățișarea, coborând-o centimetru cu centimetru, cu inima bătându-i aproape la fel de rapid ca a ei.

Când, în cele din urmă, pantofii ei atinseră nisipul, Olivia ridică privirea spre el – sau, mai exact, spre gura lui – și întredeschise buzele în semn de invitație.

James își înclină capul și o sărută. Un sărut care fu blând, dulce și... extrem de frustrant. Olivia se lipi mai strâns de el, lăsându-și șoldurile să se frece ușor de prohabul pantalonilor lui și fu satisfăcută să descopere că nu era tocmai neafectat de ea. Când se împinse delicat spre el, James gemu, îi prinse obrazul în palmă și se desprinse din sărut.

– Țsta nu e genul de lucru pe care îl facem în mod normal în expediții, spuse el.

– Sper că nu.

Și totuși spera să primească mai mult.

James sări înapoi pe mal pentru a aduce bagajele și umbrela ei de soare, apoi, spre marea încântare a Oliviei, își dezbracă jacheta. Când se întoarse, se apucă imediat de treabă, săpând de la stânga spre dreapta, dând treptat la iveală tot mai multe pietre netede și amplasate la intervale regulate, precum cele pe care le dezgropase cu o zi în urmă. Lucra rapid, dar cu atâta grijă încât, dacă printre două pietre oarecare ar fi fost îngropată și o ceașcă de ceai, Olivia era convinsă că James ar fi scos-o intactă.

Captivată de mișcările lui energice și eficiente – fără a mai vorbi de fundul lui ferm și superb sculptat –, Olivia se abandonează fanteziilor despre viitorul lor. Avea să plece pentru câțiva ani, dar apoi urma să se întoarcă la ea. Și atunci aveau să își înceapă viața împreună. Poate

că nu o iubea acum, dar exista posibilitatea ca într-o bună zi să ajungă să o iubească – chiar dacă nu alesese să o ia de soție de bună-voie și nesilit de nimeni.

Și chiar dacă ar fi fost capabilă să își petreacă întreaga zi doar admirând felul în care i se lipea cămașa de umerii și spatele muscular, își spuse că ar fi trebuit să creeze cel puțin impresia că făcea ceva util. Prin urmare își scoase o agendă și un creion, o deschise la o pagină nouă și scrisese data în partea de sus. Apoi începu să schițeze pietrele pe care le dădea la iveală James. Din fericire acestea erau genul de pietre netede și uniforme care nu necesitau un talent artistic deosebit la desenat. Adăugă etichete indicând distanța aproximativă dintre pietre și luă notițe despre calitatea solului care alcătuia malul și textura nisipului de dedesubt.

Era atât de cufundată în desenat, încât tresări când peste pagina ei apărură pe neașteptate o umbră. James se aplecase deasupra ei cu o expresie gânditoare pe chip.

– Ce ai acolo?

Olivia își stăpâni impulsul de a închide rapid agenda și spuse:

– Asta e contribuția mea la expediție – un desen. Unul sumar, desigur, dar totuși un desen.

Și îi întinse caietelul, supunând curajoasă modestele ei eforturi ochiului lui critic.

James studie preț de câteva secunde paginile înghesuite cu notițe, apoi o privi cu o expresie indescifrabilă.

– De unde ai învățat să faci asta?

– De unde am învățat să desenez un oval? întrebă ea.

Nu era nici pe departe o operă de artă.

– Să schițezi așa. E remarcabil de corect. Ai redat mărimea și poziția relativă a pietrelor, pentru toate cele șaptesprezece bucăți.

– Da, ei bine, slavă cerurilor că nu a fost cazul să număr mai departe de douăzeci, glumi ea. Acuratețea mea tinde să scadă dramatic după douăzeci.

– Eu vorbesc serios, Olivia. Genul acesta de desen e exact ceea ce îmi trebuia. Ai inclus chiar și notițe despre sol și despre nisip.

Clătină uluit din cap, ca și cum ar fi fost un fel de copil-minune în materie de desenat pietre. Trebuia să recunoască, era plăcut să își vadă eforturile apreciate, să facă un lucru pe care James îl respecta.

– Nu am făcut decât să notez câteva informații pe care m-am gândit că poate ai vrea să le ai memorate, de exemplu momentul din zi

și unde se afla soarele pe cer, precum și distanța aproximativă de la locul săpăturilor până la liziera pădurii.

Fusesse chiar mândră de ea însăși pentru că se gândise să includă acel mic detaliu. Poate că era mai bună la desenat decât avea ea impresia. James își plimba privirea între ea și pagina din agendă, ca și cum nu ar fi putut decide ce anume îl fascina mai mult.

– E perfect. Pot să-l împrumut? Mi-ar plăcea foarte mult să i-l arăt lui Humphrey. S-ar putea ca desenul tău să-i permită să exploreze colțurile îndepărtate ale pământurilor lui din confortul fotoliului său plin de păr de pisică. Sunt convins că va avea câteva teorii privind întrebuintările acestor pietre.

Peste măsură de încântată că lui James îi plăceau mazăgăliturile ei rudimentare suficient cât să i le arate unchiului său, Olivia spuse cu generozitate:

– Agenda îți aparține.

– Mulțumesc, Olivia.

În clipa aceea îi trecu prin minte un gând care îi zbură de pe buze înainte să apuce să și-l stăpânească.

– Ar fi posibil să vin cu tine în expediție? Adică sunt conștientă că am prea puțin de oferit în materie de...

– Nu. James răspunse categoric, chiar dacă în ochi avea o expresie de regret. Egiptul e periculos, iar grupul nostru nu va include femei.

– La un moment dat tot va trebui să spargă cineva gheața – aș putea fi eu femeia aceea.

– Tu ești obișnuită cu saltele moi și așternuturi de mătase. Nu mi te pot imagina printre scorpioni și cămile turbate.

Avea dreptate în această privință, dar refuza să se lase descurajată.

– Aș renunța la orice lux pentru a te însoți în călătorii, pentru a fi lângă tine. Și știu că m-ai proteja.

James își trecu o mână prin păr, expiră prelung și o fixă cu o privire intensă.

– Începând din această clipă, te voi proteja întotdeauna. Cu propria mea viață, dacă va fi cazul.

Olivia fu străbătută de un fior delicios.

– Însă în expediție nu ai ce căuta. Mai mulți membri ai ultimului grup și-au pierdut viața din cauza bolilor și a secetei...

– James! Habar nu am avut că expediția e atât de înșesată de pericole. Am să înnebunesc de grijă pentru tine.

Inima deja îi bubuia de spaimă.

James se întinse să-i ia mâna și o dezmierdă pe dosul palmei cu degetul lui mare.

- Eu sunt puternic și am învățat din experiențele echipelor care au fost în expediții înaintea mea. Voi fi pregătit. Dar pe tine nu te-ai supune unor asemenea riscuri.

- În... înțeleg. Însă tot o durea. Mi-e teamă că nu voi putea să mă abțin să nu-mi fac griji pentru tine.

- Eu voi fi bine, spuse el pe un ton atât de convins, încât Olivia aproape îl crezu.

- Adevărul e că pari aproape invincibil.

El arcui o sprânceană.

- Sunt. Și chiar dacă în Egipt nu se pune problema să vii, sunt destule lucruri de explorat și dezgropat prin părțile astea - dacă ți-ar plăcea să-ți petreci timpul cu mine.

- Firește că mi-ar plăcea. Avea să savureze fiecare zi care îi mai rămânea cu el. Și mă voi bucura să îți completez cu desene orice alte șantiere pe care le vom explora pe-aici.

Ferească Dumnezeu să descopere James vreun artefact cu o formă cât de puțin complicată. Orice lucru mai complex decât o pată ar fi pus-o în încurcătură.

- Ar fi minunat, spuse James, zâmbindu-i radios ca și cum ar fi vorbit serios.

Îngenunche lângă ea și puse agenda pe pătură.

Apoi își dădu jos cămașa.

Olivia fu convinsă că zăpușeala îi tulburase mințile. Acest James la bustul gol era doar o fantezie - una pe care și-o imaginase de sute de ori în ultimii zece ani.

Doar că ceea ce vedea acum era mai intens - mai năucitor de real - decât orice fantezie pe care și-o închipuise vreodată. Ceea ce nu era puțin lucru.

Pielea de pe umerii și pieptul lui era puțin mai deschisă la culoare decât pe gât, iar o peliculă fină de transpirație îl făcea să lucească precum Apollo. Sfârcurile îi erau plate și mai închise la culoare decât ale ei, precum pielea unei piersici coapte. Umerii lui lați se îngustau spre abdomenul muscular și șoldurile înguste.

Olivia scotoci în geantă după un evantai și începu să-și facă vânt. Cu vigoare. Când se simți într-un sfârșit capabilă să vorbească, spuse:

– Ah, cred că ești cam confuz. Nu te afli în camera ta de toaletă, iar eu nu sunt valetul tău.

James chicoti.

– Slavă Domnului că e așa.

Mototolindu-și cămașa, o folosi pentru a se șterge pe piept, apoi o aruncă pe malul de deasupra lor.

Olivia își făcu vânt mai energic.

– Ce anume faci?

Fără cel mai mic efort, James se descălță de o cizmă și o trânti lângă marginea pârâului.

– Vreau să înot. Se descălță și de cealaltă cizmă și rânji. Ar trebui să-mi ții companie.

– Să... să înoți? se bâlbâi ea.

– Mai degrabă să mă bălăcesc, cred.

– Dar nu mai avem doisprezece ani, spuse ea.

De parcă vreunul din ei ar fi avut nevoie să i se amintească. Avea dovada chiar în fața ochilor. James era ditamai masculul de un metru optzeci. Un mascul bronzat și sculptat.

– Preferi să stai să te coci pe țarm în loc să te răcorești puțin în apă?

Nu. Nu ar fi preferat așa ceva. Dar pentru a-și proteja inima vulnerabilă, se străduia să păstreze anumite bariere între ea și James. Bariere cum erau, spre exemplu, hainele.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el spuse:

– Poți să-ți păstrezi pe tine o parte dintre haine – sau chiar pe toate – dacă dorești. Sau nu.

Oliviei îi trecu prin minte să se dezbrace în pielea goală doar pentru a vedea dacă James ar fi reacționat cu aceeași nepăsare pe care încerca să o mimeze. Dar nici măcar ea nu era atât de îndrăzneată.

– Credeam că asta e o expediție oficială. Înotul e permis?

– Fără îndoială. Chiar încurajat.

Îi era teribil de cald. Buclele i se înmuiaseră, iar rochia de mătase i se lipise pe trup ca o a doua piele. De la câțiva metri depărtare, apa limpede și răcoroasă părea să o cheme.

– Mi-e destul de bine aici, minți ea.

El ridică din umeri, ca și cum nu ar fi știut că gestul subtil avea să îi flexeze fiecare mușchi al umerilor și al pieptului, lăsându-i Oliviei gura apă. Naiba să-l ia!

– N-ai decât. Pot să stai acolo și să admiri priveliștea.

– Presupun că te referi la dealurile domoale și cerul fără pată.

Flutură evantaiul cu și mai multă vigoare când James înaintă câțiva metri în râu, apoi sări, scufundându-și capul sub apă. Ieși cu un pleoscăit, împrăștiind picături răcoroase de apă în arcuri scânteietoare în jurul lui. Cu părul dat la o parte de pe față arăta chiar mai viril și poate puțin periculos. Dumnezeu bun, căldura îi afecta capacitatea de a gândi limpede.

– Nu ți-ar veni a crede cât e de plăcut, îi strigă el, întinzându-se pe spate să plutească și închizând ochii ca și cum ar fi fost în extaz.

Umerii lui uzi luceau în lumina soarelui, iar bicepșii lui impresionanți se întrezăreau la suprafața apei.

Cât de mult i-ar fi plăcut să fie în râu cu el, să-i simtă aproape trupul alunecos, în timp ce apa îi mângâia blând pe piept.

Se foi pentru a-și schimba poziția, cu fundul amorțit de cât stătuse așezată, și se prefăcu pe deplin nederanjată de nisipul aspru din pantof. Sudoarea îi șiroia printre sâni.

– Cum e fundul?

James deschise ochii și îi aruncă o privire nedumerită.

– Fundul?

– Al râului.

Îi zâmbi inocent, ca și cum nici prin gând nu i-ar fi trecut să se refere la altceva.

El păru să reflecteze la întrebarea ei pentru o clipă.

– Doar nisip bine compactat și câteva pietre netede.

– Nimic scârbos?

– Nu, dacă nu pui la socoteală țiparii.

Ea se cutremură.

– Nu-i amuzant.

– Dacă vii lângă mine, promit să te protejez de orice chestie scârboasă. Unde ți-e simțul aventurii?

O, era cât se poate de viu și de zdravăn. Și o băgase deja în suficiente buclucuri.

– Dacă ții morțiș să știi, mă străduiesc de ceva vreme să mi-l înăbuș.

– Și reușești?

– Destul de bine.

Ce-i drept, abia trecuseră câteva zile. Și simțea că James îi săpa voința și autocontrolul la fel cum săpa în sol cu târnăcopul.

– Suntem singuri aici, Olivia. Peste câteva săptămâni care vor trece repede, ne vom căsători. Nu fi atât de îndărătnică.

Ea pufni.

– Nu sunt îndărătnică.

James se lăsă să plutească mai aproape de ea, apoi veni câțiva pași spre mal până când apa îi ajunse la nivelul genunchilor. Pantalonii i se mulaseră pe corp, dezvăluindu-i fiecare centimetru delicios din solduri, coapse și, ăăă, părțile bărbătești. Dumnezeule îndurător!

– Atunci vino lângă mine! Nu te pot lăsa să leșini de căldură.

Era pe punctul de a-și pierde cunoștința – în această privință avea dreptate –, însă nu din cauza căldurii. Când îl văzu apropiindu-se tot mai mult, prin minte îi trecu gândul complet necuviincios că i-ar fi plăcut să lingă firicelele de apă care i se scurgeau pe piept.

În cele din urmă se opri în fața ei, pe jumătate gol și pe deplin captivant. Îi întinse mâna și câteva picături extaziant de răcoroase căzură pe brațul ei.

Își aruncă deoparte evantaiul, dezgustată de cât era de inefficient, și se descotorosi de bonetă.

Chiar și rezistența ei în fața ispitelor păcătoase avea o limită, fir-ar să fie!

Avea să meargă să înoate.

Capitolul 21

Zeitate. (1) Un zeu sau o ființă supremă, spre exemplu Hathor, zeița egipteană a bucuriei, a maternității și a iubirii. (2) O persoană venerată ca extraordinară, de exemplu: „Leși din apă gol pușcă – și fără să bănuiască măcar că arăta ca o zeitate acvatică virilă“.

James remarcase momentul în care capitulase Olivia. Când cele câteva picături de apă aterizaseră pe pielea ei, ceva din superbii ei ochi căprui cedase în fața plăcerii pure a acelei senzații.

Acum că o convinsese să se îmbăieze cu el în râu, constată că era intrigat de posibilități. Olivia se descălță de pantofi și îi puse lângă evantai și bonetă. James înălță spre ceruri o rugămintă plină de ardore ca grămada de articole vestimentare date jos să mai crească.

Și aparent cineva din ceruri îl asculta.

Olivia își ridică rochia până la genunchi, băgă mâna pe sub fustă și își scoase ciorapii de mătase. Aruncându-l pe grămadă. James își simți gura uscându-i-se.

Se întinse spre mâna pe care i-o oferise el și se opri cu fața spre el – sprijinită într-un singur picior.

– Date fiind circumstanțele, spuse, cel mai prudent din partea mea ar fi să mă dezbrac de rochie. Dacă intru cu ea în râu, o să dureze ore întregi până să se usuce.

– Îți dau perfectă dreptate. Să-ți dai jos rochia este o decizie prudentă.

Rânji.

Dându-și ochii peste cap, Olivia țopăi și se răsuci în același timp, întorcându-i spatele.

Îngrijorat că ar fi putut să-și piardă echilibrul, James o prinse de coate.

– Te pot ajuta cu ceva?

Deși se străduia sincer să se poarte ca un gentleman, nu fu surprins când Olivia îi aruncă o privire sceptică peste umăr.

– Nu, mulțumesc.

Nu putea să facă nimic în afară de a o privi descheindu-și nasturii, eliberându-și umerii delicioși de sub mâneci și scuturându-și trupul pentru a scăpa de rochie. Încă purta cămășuța și pantalonașii pe dedesubt, dar deja începuse să-și dezlege șireturile din față. Câteva clipe mai târziu își aruncă pantalonașii în grămada de haine și se întoarse din nou spre el, silueta ei voluptuoasă îmbătându-l de dorință.

James trase de breteaua dantelată a cămășuței și arcui o sprânceană.

– Ești sigură că nu vrei să-ți dai jos și asta?

Ea arcui la rândul ei o sprânceană spre el.

– Ești sigur că nu vrei să-ți dai jos și pantalonii?

– La drept vorbind, vreau.

Coborî mâinile spre betelia pantalonilor, însă Olivia îl prinse de încheieturi.

– Lasă asta! Ajută-mă să intru în râu înainte să îmi piară curajul.

James o luă pe sus, surprins de cât de ușoară era fără hainele și accesoriiile ei obișnuite. Îi simțea pielea fierbinte pe pieptul lui ud, iar de pe gât îi atârnavă câteva șuvițe de păr care îl gădilau pe umăr. Cu cât se apropiau mai mult de apă, cu atât se agăța mai strâns de el – ca

și cum ar fi vrut să evite să se ude cât de mult posibil. Însă după ce avansară câțiva pași în râu, picioarele ei – și fundul ei senzual – ajunseră în apă, iar Olivia tresări.

Inspiră șuierat și își înfipse degetele în umerii lui.

– E rece.

– Așteaptă un minut și încearcă să te relaxezi.

Își slăbi strânsoarea brațelor, lăsând apa să-i susțină o parte din greutate, și se adânci tot mai mult în râu până ajunseră amândoi scufundați până la piept.

Olivia oftă și își lăsă capul pe spate, dezvăluind centimetri peste centimetri din pielea cremoasă a gâtului ce practic implora să fie sărutat.

– E o senzație... divină.

Așa era. James avea în gând și alte câteva lucruri care ar fi provocat senzații chiar mai divine, însă deocamdată îi era de-ajuns apa răcoroasă și apăsarea blândă a trupului ei peste al lui. Ea rămase cu un braț încolăcit pe după gâtul lui, iar pe celălalt îl învârti în apă, lăsând curentul slab să deseneze rotocoale în jurul ei.

– Au trecut ani buni de când nu am mai făcut așa ceva. Uitasem ce pierd.

Se lăsă pe spate, întinzându-se până ajunse aproape complet culcată în apă. Cămășuța îi plutea în jurul șoldurilor, oferindu-i o priveliște excelentă asupra picioarelor ei delicate și suple. Sâni ei plini se înălțau spre cer, vârfurile lor întărite fiind vizibile prin bumbacul transparent al cămășii. Buclele ei castanii pluteau în apă în jurul capului ei, făcând-o să semene cu o nimfă acvatică foarte desfrânată.

Dumnezeule sfânt! James înghiți un nod uriaș. Dacă nu se îndepărta puțin de ea, baia lor împreună avea să se transforme în cu totul altceva. Făcu un pas în spate, iar Olivia, deși stătea cu ochii închiși, simți imediat că se mișcase și, ridicând capul, își încolăci strâns brațele în jurul gâtului lui. Ca și cum această tortură nu ar fi fost de ajuns, își adăugă și picioarele, închizându-le în jurul taliei lui.

– Unde mergi?

– Nicăieri. Păraai atât de relaxată. M-am gândit că poate vrei să mă dau la o parte.

– Dar nu vreau să ating fundul râului, ai uitat? Pe de o parte am piciorul rănit, plus că nu sunt o înotătoare prea bună și...

– Ți-e teamă să nu dai peste ceva scârbos.

– Da.

Zâmbi vinovată și își contractă și mai tare coapsele, apăsându-se pe prohabul pantalonilor lui și aproape făcându-l să-și iasă din minți.

Una din bretelele cămășuței îi căzu de pe umăr, iar privirea lui căzu spre pielea ei netedă, aproape iridescentă. În ciuda apei reci, mädularul îi era tare și în mod evident pregătit pentru acțiune.

— Olivia, eu...

Înghiți în sec.

Ar fi vrut să-i spună că ținea la ea. Și nu doar pentru că stătea cu picioarele încolăcite în jurul lui. Adora faptul că voia să îl cunoască pe fratele lui și că, la începutul acelei dimineți, strecurase pe furiș câteva flori de câmp între paginile agendei ei. Adora faptul că ar fi făcut orice pentru familia ei și că era suficient de încăpățânată cât să traverseze țopăind o pajiște cu vaci, într-un singur picior și pe ploaie.

Adora pur și simplu... să fie cu ea.

Și voia să o facă a lui. Acum.

O privi în ochii căprui, întunecați de dorință, și își simți inima strângându-i-se în piept.

— E ceva ce trebuie să-ți spun.

— Da?

Se apropie și mai mult de el, până când răsuflarea i se împleti cu a lui în aer, și își aținti privirea asupra gurii lui. Ca și cum și-ar fi dorit să o sărute. Cu un deget răcoros, începu să îi deseneze cerculețe pe ceafă.

— Ei bine, știi...

Ea își apăsă buzele calde într-o parte a gâtului lui și supse ușor, apoi își trecu lăcomă mâinile peste spatele lui, iar de acolo peste coaste, până când James avu impresia că aveau să i se taie picioarele. Știa că ar fi trebuit să o oprească și să-i spună ce simțea față de ea. Însă în momentul acela controlul fusese preluat de alte părți ale corpului lui. Nu mai putea să le țină în frâu.

Prin urmare își strecură mâinile sub fundul ei și o aduse mai aproape, lăsând-o să simtă cât era de excitat și cât de bine îi se potriveau trupurile.

Gemând ușor, Olivia se frecă de mädularul lui.

Întreaga pasiune pe care și-o refuzaseră se dezlănțui brusc, auto-controlul lor spulberându-se ca un dig care fusese reparat sumar de prea multe ori. Olivia își înfipse degetele în părul lui umed și își împinse limba între dinții lui. James își strecură o mână sub cămășuța

ei, îi mângâie sânul și continuă să-și lege soldurile spre ea, purtându-i pe amândoi într-o frenezie disperată, amețitoare, care le tăie răsuflarea.

Se simțea perfect când era cu ea. Ținând-o strâns, o duse pe mal și o întinse cu blândețe pe pătură. Cămășuța i se lipise de picioare și de trunchi, iar briza ușoară de vară o făcu să se înfioare. Înainte ca James să apuce să îi sugereze să-și dea jos haina udă learcă, Olivia o făcu singură, trăgându-și-o peste cap dintr-o singură mișcare fină. O aruncă peste grămada de haine dezbrăcate și se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate, oferindu-i un zâmbet obraznic, cu subînțeles.

Dumnezeule bun, dăduse de bucluc.

Și nici nu și-ar fi dorit să fie altfel.

Nu își luă ochii de la ea cât se chinui să își descheie stângaci pantalonii. Părul ei umed căzându-i pe umăr, roșeața din obraji, rotundul desăvârșit al sânilor ei și picioarele ei lungi și catifelate îi făcură inima să bată necontrolat. Și dacă avea să trăiască până la nouăzeci de ani, nu avea să uite niciodată felul în care îl privea acum, plină de nerăbdare, încredere și iubire.

În cele din urmă se descotorosi de pantaloni și se întinse lângă ea pe pătură. Goi și lipiți unul de celălalt, se explorară reciproc, savurând fiecare oftat sau geamăt, oricât de mărunț. Ea îl încălecă și îi desenă contururile pieptului, oprindu-se să îl lingă pe sfârcuri ca o pisică sorbind lapte. Când începu să coboare cu săruturi pe abdomenul lui, James o opri și o rostogoli din nou pe spate.

— E rândul meu.

O atinse între picioare, desfăcându-i cu degetele pliurile alunecoase de carne, privind-o concentrat pentru a vedea ce îi făcea plăcere. Când ea închise ochii și își arcui spatele, el coborî capul și o gustă, ațâțând-o cu limba până o făcu să se piardă cu totul, tipând de extaz. Cât timp așteptară amândoi să-și recapete suflul, rămaseră întinși unul lângă celălalt pe țarm. La picioarele lor, apa șiroia leneș, lovind blând pietrele. Soarele le făcea cu ochiul de deasupra capetelor lor, încălzindu-le trupurile. Ar fi trebuit să fie o scenă relaxantă și calmă, însă James era atât de excitat încât devenise în mare măsură indiferent la frumusețea naturii.

— Mă simt atât de obraznică și desfrânată stând goală afară din casă, spuse Olivia. Mărturisesc că îmi place.

Se aplecă peste el și îi asedie gura, lăsându-și sâni goi să îl atingă delicat pe piept. În timp ce îl sărută cu lăcomie, coborî o mână și îi dezmierdă mădularul, gemând încet în gura lui ca și cum a-l atinge i-ar fi făcut la fel de multă plăcere și ei pe cât îi făcea lui.

Lucru de care el se îndoia considerabil. Nu era nimic ezitant sau timid în felul în care îl atingea. În nimic din ceea ce făcea ea.

Olivia fusese dintotdeauna genul de femeie care știa ce voia, iar James era foarte, foarte norocos că, din motive necunoscute, îl voia pe el.

Problema era că, dacă o lăsa să îl sărute și să îl atingă în continuare cu atâta abandon fermecător, nu aveau să mai apuce să facă dragoste, căci totul urma să se termine înainte de a începe cu adevărat.

Prin urmare îi prinse ambele încheieturi și, cu o singură mână, i le ținui la pământ deasupra capului. Închise ochii și se concentra să respire calm timp de cinci secunde, sperând să-și recapete măcar o fărâmbă de control.

Când deschise ochii, Olivia îi aruncă un zâmbet obraznic.

– Nu te-am rănit, așa-i?

– Nu, frumoaso. M-ai vrăjit.

– Ei bine, a fost șocant de ușor.

– Vorbesc serios, Olivia.

– Știu. La fel simt și eu. Vreau să fiu cu tine. Acum.

Sângele lui James începu să-i vibreze în vene, iar pulsul să îi buie în urechi. Se instalează între picioarele ei și o sărută pe coloana dulce a gâtului în timp ce se strecură încet în ea. Olivia trase adânc aer în piept când carnea ei se întinse pentru a-i face loc.

– Îmi pare rău, icni el, detestând gândul de a-i provoca durere.

– Să nu-ți pară. Îi prinse fața între palme. E ceea ce mi-am dorit, ceea ce am visat atâta vreme.

James nu își mai stăpâni dorința brută, intensă și fierbinte pe care o simțea. Olivia nu l-ar fi lăsat oricum să o facă. Seducătoare, senzuală și dulce – era a lui.

Se legănă spre ea, lent la început, lăsând-o să se obișnuiască puțin cu el. Dar când ea își ridică propriile șolduri și își încolăci picioarele în jurul lui, James lăsa instinctul să preia controlul. Înteți ritmul, pierzându-se în teaca ei fierbinte și strâmtă, în parfumul dulce al gâtului ei și în gustul sărat al pielii ei.

Doamne, cât era de bine în ea!

Și-ar fi dorit să poată prelungi acel moment astfel încât să dureze toată ziua. Drace, ar fi fost fericit și dacă ar fi reușit să reziste mai mult de câteva minute. Însă nu putea. Se termină rapid și violent, repetându-i numele la nesfârșit.

Olivia își încolăci brațele în jurul lui și își îngropă fața în umărul lui până își trase sufletul. De când se știa nu mai fusese vreodată atât de bucuros. Atât de fericit. Și deși i-ar fi plăcut să rămână încremeniți astfel întreaga zi, își dădu seama că poate nu era chiar cea mai confortabilă poziție pentru Olivia. Și deja simțea soarele dogorindu-i fundul.

Prin urmare se retrase cu grijă și se sprijini într-un cot lângă ea.

Era superbă. Părul îi era o masă de bucle umede și încălcite, iar buzele îi erau umflate de la săruturi. Însă pe obraz îi văzu dâra lucioasă și inconfundabilă lăsată în urmă de o lacrimă proaspăt vărsată.

Fu năpădit instantaneu de teamă.

– Ce e în neregulă?

– Nu e nimic – adică, nu știu. Am fost pur și simplu copleșită de tot felul de emoții.

Își șterse lacrima, iar James se întinse instinctiv după batista lui înainte de a-și aminti că era, de fapt, gol pușcă.

– Îmi pare rău, spuse el din nou.

– Pentru ce îți ceri scuze?

Avu impresia că înrăutățise cumva situația.

– Pentru că te-am supărat. Uite, dă-mi voie să-ți aduc ceva să te acoperi.

Pătura nu era suficient de mare pentru a o înveli, așa că îi luă rochia din grămada de haine și o drapă peste ea.

Trăgându-și nasul, Olivia se ridică în capul oaselor, strângând rochia la sân.

– Mulțumesc.

Apoi, pentru că o văzu mijind ochii în fața luminii prea puternice a soarelui, James îi aduse umbrela de soare, i-o deschise și i-o întinse.

Olivia ridică privirea spre el, clipi, apoi izbucni în râs.

– Ce-i? Întrebă el uitându-se dintr-o parte într-alta.

– E foarte drăguț din partea ta – reuși să spună printre hohotele de râs – doar că nu am mai văzut niciodată – se înecă din nou de râs...

– Ce anume nu ai văzut?

Olivia își șterse lacrimile din ochi.

– Nu am mai văzut niciodată un bărbat gol pușcă ținând o umbrelă de soare cu dantelă pe margini.

– Așa. Poftim!

Îi dădu umbrela de soare, spunându-și că avea noroc că nu se simțea nesigur pe propriul corp și că adora să o audă râzând.

Își luă pantalonii și îi stoarse deasupra râului înainte de a îmbrăca la loc haina lipicioasă și rigidă. Era timpul ca el și Olivia să poarte o discuție serioasă privind viitorul lor – o sarcină pentru care, ca să o ducă cât mai bine la îndeplinire, probabil ar fi trebuit să fie măcar parțial îmbrăcat.

Făcuseră dragoste, iar acest lucru schimba totul. Era posibil să apară un copil. Iar dacă se întâmpla acest lucru, nu avea ce să caute în Egipt când venea copilul pe lume. Asemenea unor ruine de demult prinse într-o furtună de nisip, visul lui de-o viață tocmai se năruia.

– Dorești să bei ceva?

– Poate puțin mai târziu. Își înclină capul într-o parte. Sunt conștientă că eu sunt cea care dă apă la șoareci, dar se pare că tu ai ceva ce te preocupă.

– Aș dori să discutăm. Vezi tu, am luat o decizie în privința expediției.

– Oh?

– Nu voi merge.

Ea își împreună sprâncenele.

– Ba firește că vei merge.

De ce îl contrazicea?

– Ba nu, nu voi merge. Rămân aici în Anglia, cu tine.

– Asta e ridicol, James. Expediția asta e visul tău. Ai fi un neghiob dacă ai renunța la șansa de a merge.

Îi dădea dreptate într-o oarecare măsură. Cât și-ar fi dorit să nu fi fost nevoit să aleagă.

– Meriți un soț care să rămână lângă tine.

– Ei bine, firește că te simți obligat să-mi spui asta după ce am... după ce am făcut ce-am făcut. Te străduiești să fii gentleman.

– Nu, fir-ar să fie! Nu asta fac.

– Trebuie să recunoști că ți-ai ales cam bizar momentul.

– Ce contează momentul? Mi-am dat seama că locul meu este lângă tine.

– Asta s-a întâmplat înainte sau după ce mi-am dat jos rochia?

— După, cred.

Olivia dădu din cap cu emfază, ca pentru a spune „așa mă gândeam și eu“.

Olivia trase adânc aer în piept. „Mi-am dat seama că locul meu e lângă tine.“ Nu era tocmai o declarație de iubire, dar era pe aproape. Acestea erau cuvintele pe care tânjise să le audă, însă momentul era complet aiurea. Îl iubise timp de zece ani lungi și exasperanți. Pe parcursul aceluia deceniu, James și-ar fi putut alege oricare alt moment pentru a răspunde afecțiunii ei. În al șaptelea an ar fi fost perfect acceptabil. Sau într-al nouălea. Însă sentimentele lui nu le ajunseseră din urmă pe ale ei decât după ce fuseseră surprinși împreună în pat, fuseseră forțați să se logodească și făcuseră dragoste.

Acum, când Olivia își dăduse seama că nu voia să fie ea cea care să-l împiedice să plece.

James luase această decizie mânat de simțul onoarei. Dacă ar fi știut cât de mult avea să-i lipsească sau cât de multe griji urma să-și facă pentru el, ar fi renunțat la locul pe care îl obținuse în cadrul expediției. Și-ar fi lăsat cu stoicism deoparte propriile ambiții și ar fi rămas lângă ea — de dragul ei. I-ar fi spus că nu îi păsa de expediție, că îl salvase de doi ani de mâncare proastă și de trăit în condiții primitive.

Prin urmare, dacă voia sincer ca James să plece în Egipt, trebuia să îl convingă că era indiferentă, când în realitate era exact opusul.

Se concentră la ceea ce avea de făcut și încercă să nu se uite direct la pieptul dezgolit al lui James, pentru că priveliștea avea același efect asupra capacității ei de a lua decizii precum consumul pe nerăsuflate a trei pahare de vin. Se strădui totodată să ignore faptul că ea era goală pușcă. Felul în care privirea dogoritoare a lui James aluneca peste brațele și picioarele ei sugera că și el întâmpina probleme în a ignora lipsa hainelor de pe ea. Simți o roșeață urcându-i pe gât. Când el o dezmierdă pe dosul mâinii, simți furnicături în tot brațul.

— Credeam că asta îți doreai.

Ea ridică din umeri.

— Cred că m-am maturizat în ultimele câteva săptămâni. Am învățat că nu îmi pot lega toate speranțele și visurile de o singură persoană. Trebuie să învăț să mă bazez pe mine însămi și să mă simt bine în propria mea piele.

Un zâmbet mărunț și obraznic luminează chipul lui James.

– Ador cum arăți în propria ta piele.

Ceruri. O asculta măcar?

– Nu am să mă prefac că nu țin la tine, spuse ea, pentru că nu e cazul. Pur și simplu consider că, ținând cont de felul în care am ajuns să ne logodim, s-ar putea să se dovedească chiar benefic pentru noi să petrecem ceva timp separați. Tu ai putea să mergi în expediție și să explorezi după pofta inimii. Eu aș putea să investesc ceva timp în familia mea și să o cunosc treptat pe a ta. Vom avea amândoi timp să ne obișnuim cu ideea de a fi căsătoriți. În fond, ne vom petrece restul vieții împreună.

– Ai nevoie de timp să te obișnuiești?

– Firește. Nu am mai avut niciodată un soț.

– Nici eu nu am mai avut niciodată o soție. Dar cred că ne va fi bine împreună.

Un nod cât una dintre blestematele de pietroaie ale lui James se puse în gâtul Oliviei și simți o usturime în ochi. E momentul să fi puternică, își spuse: Puternică și convingătoare. Își retrase mâna.

– Nu mi-aș fi închipuit niciodată că ești atât de sentimental, James. Știi, unul dintre lucrurile pe care le-am admirat dintotdeauna la tine e firea ta analitică și logică.

– Eu credeam că te irită.

– Poate că mă frustra, ocazional, dar respect stilul tău de a lua decizii atât de atent cântărite, fără a te lăsa influențat de emoții sau de impulsuri de moment.

– Dar tu ești una dintre cele mai impulsive persoane din câte cunosc.

– Exact! Tocmai de asta am nevoie de un soț care să fie constant, care să nu se abată de la calea sa.

– Ce încerci să spui, Olivia?

– Că tu plănuiești călătoria aceasta în Egipt de luni bune – nu, de ani buni – și nu ar trebui să lași ca o nuntă apărută pe neașteptate să îți afecteze aceste planuri. Du-te în expediție! Explorează așa cum ți-ai dorit dintotdeauna.

El se zgâi la ea ca și cum nu i-ar fi venit să își creadă urechilor.

– S-ar putea să apară un copilăș.

Dumnezeule bun, uitase de acest detaliu. Făcu rapid câteva calcule în minte.

– Nu prea cred. Păstră un ton lejer. Dar voi ști sigur într-o săptămână.

– Înțeleg.

Își trecu degetele prin păr și își împreună mâinile la ceafă. Olivia fu nevoită să își abată privirea, pentru că imaginea brațelor lui contractate o amețea.

– Dacă ai fi însărcinată, spuse el, nici nu m-aș gândi să plec de lângă tine.

Drăguț. Doar că, își spuse ea, aceste cuvinte sugerau și opusul – dacă nu rămăsese însărcinată, avea să plece.

– Spun doar că, deși nu am avut de ales în privința logodnei noastre, avem de ales în ceea ce privește restul vieților noastre.

– Ai dreptate. Depinde de noi. Ochii lui verzi se înfierbântară când îi împinse după ureche o şuviță de păr rebelă. Și știu ce mi-ar plăcea să fac în clipa aceasta.

Ea înghiți în sec. Poate că nu o iubea cu aceeași intensitate cu care îl iubea ea pe el, însă era imposibil de negat pasiunea dintre ei. Expresia lacomă, însă surprinzător de tandră de pe chipul lui o făcu să se topească precum o bucată de ciocolată.

– Și ce anume ar putea fi asta?

Cu gesturi lente, James îi îndepărtă rochia de pe corp. Lăsându-și privirea să îi alunece pe trupul ei, trase adânc aer în piept.

– Mărturisesc că vreau să-ți fac tot felul de lucruri interzise. Dar mai întâi mă gândeam că poate ți-ar plăcea să intrăm din nou în râu să ne răcorim, apoi să luăm prânzul. Ce zici?

Zâmbetul lui îi făcu întregul trup să vibreze, iar când privirea lui se abătu spre sânii ei și mai jos, se simți ca o piersică perfect coaptă pe care tocmai se pregătea s-o culeagă dintr-un copac.

– Găsesc că ar fi... divin.

El o luă pe sus cu ușurință și o duse din nou în râu, unde apa îi gădilă mai întâi degetele de la picioare, apoi fundul, apoi sânii. Ea îl încălecă și îi desenă conturul bărbiei, savurând asprimea începutului de barbă sub vârful degetului ei. James o sărută dulce și își trecu mâinile mari peste spatele ei, în timp ce curentul răcoros și blând alină durerea vagă dintre coapsele ei. O pulsație insistentă se declanșă acolo, iar Olivia îl trase mai aproape, înfigându-și unghiile în spatele lui și trăgându-l de păr.

– Dumnezeu, Olivia!

Plecându-și capul, îi prinse sfârcul în gură și supse până o văzu zvârcolindu-se de plăcere pură. Iar când își strecură mâna între ei și o atinse, ea se pierdu.

– Te doresc, șopti ea. Te rog!

Se frecă de el, încântată să descopere că era excitat, căci, în ciuda bravurii ei, la drept vorbind nu prea avea habar cum funcționau lucrurile acestea. Ceea ce știa, însă, era că pantalonii lui reprezentau un impediment și începu să rezolve această mică problemă. Trase de partea din față a hainei până simți ceva cedând, iar James râse sub buzele ei – un sunet atât de delicios, încât îi veni să îl mănânce.

– Cred că tocmai ai aruncat unul dintre nasturii mei drept hrană pentru pești.

– Șșt! Nu vreau să mă gândesc la pești acum. Mai bine ajută-mă!

Cu pleoapele pe jumătate coborâte și cu un zâmbet care făcu să i se taie genunchii, James se supuse, descheindu-și șlițul până când Olivia putu în sfârșit să îi ia în mână bărbăția, netedă și, oh, atât de rigidă pe abdomenul lui.

– Putem să o facem așa?

El bolborosi ceva care se prea poate să fi fost un blestem, o rugăciune de mulțumire sau ambele.

– Putem. Ești sigură că ești pregătită la atât de scurt timp după ce...?

Dumnezeule bun, era pregătită. Poate nu era în stare să îi spună că încă îl iubea cu disperare sau că detesta gândul de a-și petrece primii doi ani ai căsniciei lor fără a-l avea alături. Dar putea să îl iubească folosindu-și trupul. Putea crea o amintire pe care să o pună amândoi deoparte și să o păstreze pentru nopțile în care aveau să fie separați de mii de kilometri.

– Sunt pregătită.

Cu mâna pe șoldul ei, el o ajută să coboare puțin, până ajunse în poziția perfectă pentru a intra în ea.

– O vom lua încet de data asta.

Poate că ea se bosumflă la aceste cuvinte, căci el chicoti și spuse:

– Ai încredere în mine.

Ar fi trebuit să știe că putea avea încredere în el.

James intră cu totul în ea, apoi o lăsă să preia controlul, stabilind ea viteza și ritmul. Soarele se revărsa peste capetele lor, iar apa le aluneca pe piele în timp ce ea se mișca deasupra lui, ridicându-se

doar ca apoi să îl primească mai adânc în ea, din nou și din nou, până ajunse cu picioarele încheștate în jurul lui, scâncind și cerșind aceeași descărcare de care se bucurase și mai devreme.

– Încet, iubire!

Strângându-i fundul cu mâinile, se împinse în ea rapid și violent, intensificând frecarea dintre ei până când acea pulsație dulce începu să-i gonească prin membre și să-i bubuie în urechi. A fi cu James nu era nici pe departe așa cum își imaginase ea. Pentru că în viața ei nu ar fi fost în stare să își imagineze ceva atât de animalic, puternic și minunat. Își arcui spatele și țipă când se abandona torentului care o inundă, plăcerea explodându-i în trup înainte de a se stinge treptat, transformându-se în ceva calm și vindecător.

Cu fața lui frumoasă încrețită într-o expresie concentrată, James își lipi fruntea de a ei. Răsufând greu, spuse:

– Ține-te bine!

Olivia își strânse puțințele forțe rămase, iar când James începu să se miște din nou în ea, își potrivea ritmul cu al lui. Îi prinse buza de jos în gură și își trecu degetele peste pieptul lui, iar de acolo le coborî pe abdomen. James icni, și toți mușchii din corp i se tensionară în clipa în care o strigă pe nume – și termină din nou în ea.

Capitolul 22

O oră mai târziu, James și Olivia dormeau goi pușcă la umbra unui stejar maiestuos. James mutase pătura acolo, le storsese hainele și le lăsase la soare să se usuce. Sorbiseră vin din căni de tablă și devoraseră pâinea și cașcavalul pe care le aduseseră cu ei, precum și câteva mere zemoase.

Satisfăcuți și cu stomacul plin, se întinseseră pe spate și își ațintiseră privirile asupra frunzișului verde de deasupra capetelor lor. James își împletise degetele cu ale ei, o sărutase pe dosul palmei și îi pusese mâna pe pieptul lui, apoi alunecase în somn.

Apoi Olivia adormise și ea.

Când se trezi, îl găsi îmbrăcat și strângându-și uneltele în geantă. Părul i se lipise pe o parte a feței și îi era teamă că salivase puțin pe

pătură. Simțindu-se brusc stingherită, se ridică în capul oaselor și își trase genunchii la piept.

– Bună dimineața, frumoaso, spuse el, fără cea mai mică urmă de ironie.

O, cum îl iubea pentru acest lucru.

– E după-amiază. Și sunt sigură că arăt ca un băiețoi.

– Un băiețoi adorabil.

Îi luă cămășuța, o scutură în aer pentru a o curăța de iarbă și polen, apoi i-o aruncă.

Olivia se grăbi să și-o tragă peste cap, oftând când pânza uscată de soare îi încălzi pielea. În timp ce James îi aduse restul hainelor, își trecu degetele printre buclele încălcite. Avea să fie un miracol dacă reușea să le îmblânzească suficient pentru a le prinde într-un coc cât de cât respectabil, dar îi venea greu să-i pese. Mai ales când după-amiaza aceea se dovedise așa minunată și atât de... revelatoare.

Hainele i se păreau strâmte și inconfortabile după cele câteva ore de extaz fără restricții, însă își spuse că probabil erau necesare înainte ca ea și James să se întoarcă în Haven Bridge. După ce se îmbracă și își aranjă părul cât de bine putu, își luă cârjele sub brațe și porni în urma lui James spre cai.

– Stai! Se opri la jumătatea unui pas, cu fruntea încrețită. Cred că am să iau o mostră de sol de pe malul pâraului, ceva să-i pot duce înapoi lui Humphrey, împreună cu desenul tău. Vrei te rog să mă scuzi pentru o clipă?

– Vin cu tine.

James o ajută să străbată scurta distanță până la râu, iar Olivia îl privi de pe mal când sări cu ușurință pe nisip. Își dădu jos geanta de pe umăr, scoase un săculeț cu șnur și se lăsă pe vine lângă pietrele pe care le dăduse la iveală mai devreme. Tocmai băgase un pumn de pământ în săculeț și lega șnurul acestuia, când Olivia observă pe malul din spatele lui ceva scânteind în soare. Clipi pentru a se asigura că nu avea vedenii. Și totuși era adevărat – în mijlocul pământului scliepa o pată minusculă de metal.

– James, cred că tocmai ai descoperit ceva.

El coborî privirea spre locul în care săpase.

– O altă piatră?

– Nu. E ceva lucios. Se târî până la marginea ierbii și îi arătă cu mâna. Acolo!

El se lăsă din nou pe vine și își trecu degetele peste solul proaspăt dezgolit.

– Ah, l-am găsit.

Se ridică, se întoarce spre ea și deschise palma pentru a-i dezvălui un cocoloș de pământ. Cu multă grijă, curăță pământul, iar în urma lui rămase un mic inel de metal.

– Incredibil, șopti el, venind mai aproape pentru a i-l arăta.

– Oh, spuse ea, străduindu-se să pară la fel de încântată, deși îi era greu să aprecieze bijuteria câtă vreme era mânjită din abundență cu noroi.

James frecă inelul pe mâneca jachetei, până se curăță, apoi îl clăti cu grijă în râu și îl uscă. Cu o voce joasă din care răzbătea uluirea, spuse:

– Cred că este din aur, Olivia. Și cel mai probabil foarte, foarte vechi.

Chipul îi radia de emoție, iar Olivia aproape că-i putea vedea roțițele minții învârtindu-se, dezbătând posibile istorii ale inelului, imaginându-și cine ar fi putut să-l poarte. Iar în clipa aceea înțelese cu adevărat această pasiune a lui. Nu era vorba neapărat de a obține faimă sau avere, cât despre a veni în contact cu un vestigiu al trecutului.

– Vrei să-mi dai agenda? Aș putea să mai adaug câteva notițe și să menționez unde...

– Nu. Sări pe iarbă și îi întinse inelul. Să vedem dacă ți se potrivește.

Acum aurul scânteia în palma lui, arătând precum ceva desprins din vitrina vreunui bijutier cu pretenții de pe Bond Street. Olivia ezită pentru o clipă, apoi înghiți un nod și întinse mâna dreaptă – deoarece a purta orice fel de inel pe stânga înainte de nuntă ar fi însemnat să atragă ghinion asupra ei. Chiar și așa, degetele o trădară, tremurând.

Mâna lui James rămase calmă, iar zâmbetul lui larg în timp ce îi puse inelul.

– E perfect, șopti el, dezmiardând-o cu degetul mare pe dosul mâinii în timp ce admiră inelul împreună. E al tău, Olivia. Vreau să ți-l dau ție.

– Nu ar trebui să i-l duci unchiului Humphrey? Suntem pe pământul lui.

– El ar vrea să ți-l dau ție. Sunt sigur.

– Dar... nici măcar nu l-ai examinat cum se cuvine încă. Habar nu avem cui i-a aparținut. Poate că vreun amărât venit aici la picnic l-a scăpat din greșală și se va întoarce să îl caute.

James râse.

– Cu doar șapte sute de ani prea târziu.

Olivia își simți părul de pe ceafă ridicându-i-se. Cât era de bizar să porți ceva ce era posibil să fi fost creat în Evul Mediu.

– Chiar atât de vechi e?

– Se prea poate că da. Humphrey mi-a spus tot felul de povești și el crede de multă vreme că undeva pe malul râului a existat cândva o biserică sau o mănăstire datând din secolul al doisprezecelea.

Ceruri!

– Un motiv în plus să nu îl pot păstra.

Încercă să și-l scoată, însă nu reuși să-l treacă dincolo de încheietura degetului. James îi prinse mâna între palme.

– Dacă nu l-ai fi văzut tu, ar fi fost luat de ape la următoarea ploaie torențială și îngropat pe fundul râului, și nu ar mai fi ieșit din nou la iveală decât peste alte șapte sute de ani – sau poate niciodată. Ea deschise gura să obiecteze, dar el clătină din cap, îi ridică mâna la buze și i-o sărută blând. Aproape respectuos. Dintre toți oamenii care au trecut pe aici, cred că ție ți-a fost scris să îl găsești. Ție. Și dintre toate zilele în care ai fi putut să îl găsești, cred că ți-a fost scris să îl găsești anume azi, o zi care, cel puțin în opinia mea, a fost destul de specială.

Ceva cald și tremurător se stârni în abdomenul ei. Aproape că avea impresia că raționalul ei logodnic, înzestrat cu spirit științific și îndrăgostit de cifre, credea în soartă.

– Chiar a fost specială.

– Atunci așa rămâne. Inelul e al tău. Am să-ți cumpăr oricum și o verighetă, adăugă el, dar tu și cu mine vom ști că acest inel simbolizează minunata după-amiază petrecută pe malul râului.

– Și în apa râului, adăugă ea poznașă. Să nu uiți de asta.

Gura lui se curbă într-un zâmbet obraznic.

– De parcă aş putea uita.

James îi prinse fața între palme și o sărută ca și cum s-ar fi aflat în fața unei biserici.

Ar fi putut fi de departe cel mai frumos moment din viața ei – dacă nu ar fi știut că fericirea ei avea să se sfârșească brusc când el urma să plece în Egipt, peste doar câteva săptămâni.

– Unchiule Humphrey, aş dori să ți-o prezint pe logodnica mea, Lady Olivia.

James ocoli o felină care țâșni din încăpere, iar Olivia se ciocni de o sculptură bizară de pe o măsuță joasă, prinzând-o chiar înainte să se răstoarne.

– În sfârșit.

Humphrey își încleștă mâinile pe brațele fotoliului pentru a se ridica din el, însă Olivia îl opri.

– Vă rog, nu vă ridicați! Încântată să vă cunosc, domnule Crompton.

Zâmbi și îl salută din cap.

– Ei, urmează să devenim rude. Trebuie să-mi spui unchiul Humphrey. Ochii apoși, dar blânzi ai bărbatului se ațintiră asupra Oliviei, încrețindu-se la colțuri. De câteva zile îl tot rog pe James să te aducă pe aici. Știu că locul ăsta nu-i tocmai Casa Carlton, dar nu am uitat cum să fiu o gazdă bună. Cred că putem aduce niște ceai, nu-i așa, James?

Înainte ca acesta să apuce să răspundă, Olivia luă netulburată un vraf de cărți de pe un taburet, îl puse pe podea și se așeză în fața lui Humphrey.

– Mulțumesc, dar nu am venit pentru ceai, doar pentru conversație. Și deși nu am vizitat niciodată Casa Carlton, bănuiesc că, și dacă aș fi făcut-o, tot aș fi preferat căsuța dumneavoastră, cu toate cărțile și curiozitățile pe care le întâlnesc la fiecare pas.

Bătrânul dădu aprobator din cap.

– Cum ți-e glezna? Unde îți sunt cârjele?

James pufni în râs.

– Excelentă întrebare, unchiule. Ar trebui să...

– Am decis să le pun pe foc, îl întrerupse Olivia. Iar glezna mea e mult mai bine, mulțumesc.

– Mă bucur să aud asta. Nici o mireasă nu ar trebui să fie nevoită să pășească în fața altarului sprijinită în cârje, decât dacă este absolut inevitabil.

– De acord, spuse ea, bucuroasă că își găsisese un aliat în unchiul lui James. Și dumneavoastră cum vă simțiți?

El îi ignoră întrebarea, fluturând din mâna noduroasă.

– Obosesc ușor. La ce altceva te-ai putea aștepta din partea unui bărbat de vârsta mea? Dar voi fi prezent la biserică în ziua când te vei căsători cu James. Nu aș rata asta pentru nimic în lume.

– Mă bucur să aud asta.

James ridică buchetul de flori sălbatice pe care Olivia le culese-se în drum spre căsuță.

– Unchiule, astea sunt de la Olivia. Mă duc să văd dacă reușesc să găsesc o vază pentru ele.

– Du-te, atunci, dar să nu folosești vasul de lut african – datează din secolul al cincisprezecelea și nu ține prea bine apa. O, și nu folosi nici vaza grecească pictată cu imaginea lui Orfeu. Pisicile mi-au spart deja vasul pereche.

James își dădu ochii peste cap și porni agale spre partea din spate a căsuței.

– Am să găsesc eu ceva.

– Excelent, declară Humphrey, urmărindu-l pe James din priviri. Acum putem vorbi deschis. Trebuie să arunc o privire inelului. Îmi dai voie?

Îi întinse mâna.

– Firește. De drept vă aparține.

El chicoti.

– Eu nu am ce să fac cu el, și tu l-ai găsit.

Olivia trase de inel, însă nu reuși să îl clintească.

– Probabil mi s-a umflat puțin degetul, spuse ea pe un ton de scuză.

– Nu contează, arată-mi-l!

Olivia se ridică în fața lui și îi întinse mâna, simțindu-se cam stingherită când el luă lupa de pe măsuta de lângă el și studie inelul prin sticla acesteia.

– E foarte simplu.

– Dar frumos în simplitatea sa, replică Olivia, simțind nevoia să îi ia apărarea.

– O, foarte. Privirea lui Humphrey nu se desprinsese de pe inel. E ușor fațetat pe margini. Are vreo inscripție?

Olivia se încruntă. Nu își mai scosese inelul din ziua în care îl descoperiseră – cu aproape o săptămână în urmă.

– Nu știu. S-ar putea să existe ceva pe interior.

Sprâncenele bătrânului se ridicară brusc până la jumătatea frunții brăzdate de riduri.

– Sunt surprins că James nu s-a uitat.

– Că tot veni vorba de James, spuse Olivia, aruncând o scurtă privire spre ușa pe care ieșise acesta, știu că de la dumneavoastră

a moștenit pasiunea față de antichități și explorare. Pot să vă pun o întrebare de natură personală?

Humphrey puse jos lupa și își împleti degetele laolaltă.

– Desigur, draga mea. Întreabă-mă liniștită.

– Ați participat vreodată la o expediție de amploare?

– Nu. O expresie plină de regret se instalează pe chipul lui ridat. Mi-am dorit asta, însă. Am tânjit să trăiesc aventura și fiorul palpitant de a da la iveală secretele trecutului.

– Ce anume v-a împiedicat să mergeți?

– Responsabilitățile m-au ținut aici ani îndelungați. După care sănătatea m-a împiedicat să mai călătoresc. Așa că trebuie să mă mulțumesc să citesc cărți și să ascult poveștile altora despre descoperirile lor. Regret că nu m-am dus când eram tânăr și în putere, dar nu e nicidecum o tragedie.

Doar că expresia chinuită de pe chipul lui sugera că era.

Era ceva ce Olivia bănuise de la bun început, dar, chiar și așa, inima i se strânse în piept.

– James se gândește să renunțe la locul pe care și l-a asigurat în cadrul expediției, iar eu nu vreau să facă asta. E visul lui și o ocazie unică în viață. Trebuie să plece în Egipt.

– E generos din partea ta să îi oferi binecuvântarea ta și să-l încurajezi să meargă. Dar dacă o va face sau nu e o decizie care îi aparține. Își lipi degetele laolaltă și clătină din cap gânditor. Cu siguranță nu îl invidiez pentru că e nevoit să aleagă.

– Cum va fi pentru el? E o aventură presărată cu primejdii?

– Poate fi. Zona în care va călători e departe de țărmurile civilizate ale Angliei. Alte grupuri au avut de suferit de pe urma lipsei de hrană și de apă, a bolilor și a roiurilor de insecte oribile. Humphrey probabil observă spaima din sufletul ei, pentru că se grăbi să adauge: Dar echipa lui James va fi bine pregătită, iar el nu e nici pe departe un gentleman englez tipic, crescut în puf. Este capabil să se apere de oricine.

Gândul îi oferi o oarecare alinare.

– Vreți, vă rog, să mă ajutați? Dintr-un impuls, se întinse și prinse mâna lui Humphrey. Vreți, vă rog, să discutați cu el? Să îl convingeți să meargă? Văd cât de tare vă întristează că nu ați avut niciodată această șansă și nu vreau să simtă și el la fel. Nu vreau să irosească această oportunitate din cauza mea.

– Tânără domnișoară, dacă am învățat ceva în cei peste șaptezeci de ani ai mei de viață, e că logica nu prea poate să-i țină piept iubirii. Ea clătină din cap.

– Nu cred că iubirea face parte din această ecuație. V-a spus James că fratele meu e cel care ne forțează să ne căsătorim?

Bătrânul arcui o sprânceană.

– E prea puțin relevant.

O, dar era. Cel puțin pentru ea.

– James nu a avut de ales.

– Întotdeauna avem de ales, draga mea.

– Da, spuse ea gânditoare. Da, așa e. Ațintindu-și privirea în ochii bătrâni și blânzi ai lui Humphrey, adăugă: Vă rog, promiteți-mi că îl veți încuraja să meargă în expediție – orice ar fi. Știu că, în adâncul sufletului, încă tânjește să meargă. Locul lui e în acea expediție.

Humphrey deschise gura și dădu să îi răspundă, însă în clipa aceea reapăru James în încăpere.

– Poftim!

Îi întinse mândru florile, pe care le îndesase într-o carafă. Apa se prelingea pe pereții vasului, iar mai multe dintre tulpinile florilor erau îndoite în unghiuri nefirești. Își plimbă privirea prin încăpere, căutând o suprafață plată și liberă pe care să pună aranjamentul.

– Să le pun pe polița căminului?

Olivia luă florile și se strădui să repare buchetul înainte de a pune carafa undeva unde să nu ajungă pisicile la ea. Spera că Humphrey avea să înțeleagă că nu dorea să continue în fața lui James conversația despre călătoria acestuia.

– Lady Olivia, trebuie să vă felicit pentru desenele excelente. Am impresia că sunt acolo cu voi, lângă râu. E un loc cu adevărat idilic, nu-i așa?

Un val de roșeață îi urcă pe gât când încuviință din cap fără un cuvânt. Adevărul era că ea și James chiar îl găsiseră idilic.

– Vă veți întoarce acolo și azi? întrebă Humphrey.

James îi aruncă Oliviei un zâmbet cu subînțeles.

– Mai avem multe de explorat.

Ceruri! Dacă voia să aibă o șansă cât de mică de a-l convinge pe James să plece, trebuia să înceteze să mai petreacă atât de mult timp cu el.

– De fapt, eu trebuie să mă întorc la han. Sunt jalnic de în urmă în materie de corespondență.

Era adevărat – mereu rămânea în urmă în această privință.

– Dă-mi voie să te conduc înapoi, se oferi James.

– Nu e cazul. Rămâi și bucură-te de compania unchiului tău.

Întorcându-se spre Humphrey, spuse: Vă mulțumesc că mi-ați împărtășit din înțelepciunea și cunoștințele dumneavoastră, domnule. Se vede de la o poștă de ce sunteți unchiul favorit al lui James.

– Iar în cazul tău se vede de la o poștă de ce te-a ales să-i fi logodnică, spuse el, accentuând ușor cuvântul „ales“.

– De-abia aștept să vă revăd cât de curând.

Olivia se întinse să îi ia o mână și i-o strânse afectuos.

Însă când dădu să se retragă, el își încleștă mâna pe degetele ei cu o forță surprinzătoare, ținând-o în loc. Ochii îi deveniră sticloși, iar gura i se întredeschise ușor, ca și cum ar fi fost năucit.

James veni lângă ea.

– Ești bine, unchiule Humphrey?

– Poftim? O, da, doar că m-a lovit o presimțire – mi se mai întâmplă uneori, știi. O privi pe Olivia ca și cum i-ar fi cunoscut toate secretele și spuse pe o voce tremurătoare: E vorba de inel. Îți era scris să fie al tău. E important să știi asta.

– Înțeleg, minți ea, având impresia că era ceea ce își dorea bătrânul să audă.

– Foarte bine.

Îi eliberă mâna, își sprijini capul de spătarul fotoliului și închise ochii ca și cum ar fi fost răpus de oboseală.

James zâmbi și își duse un deget la buze, apoi o conduse până la ușa din față a căsuței. Se aplecă spre ea ca și cum ar fi vrut să o sărute, însă Olivia se prefăcu a nu îl observa.

– Unchiul tău e un scump. Mulțumesc că ne-ai făcut cunoștință.

– Ești sigură că nu te pot convinge să mă însoțești la râu?

Ea clătină din cap și dădu să iasă.

– Am corespondența de care trebuie să mă ocup.

– Cred că mi-ai mai zis asta. E ceva care te frământă?

– Firește că nu. Nu ridică privirea spre el. Doar că am cam neglijat anumite lucruri și, chiar dacă mi-au făcut mare, ăăă, plăcere după-amiezile petrecute împreună la râu, nu-mi pot irosi fiecare zi acolo.

Expresia rănită care apăru pentru o clipă pe chipul lui o făcu să-și dorească să-și petreacă brațele în jurul lui, dar nu se putea abandona acelei slăbiciuni. Pentru el făcea ceea ce făcea.

James își reveni rapid și zâmbi.

– Sunt conștient că nu îți pot solicita atenția exclusivă tot timpul. Chiar dacă mi-aș dori să pot.

– Apreciez că ești atât de înțeleghător.

El se încruntă.

– Mi-ai spune dacă ar fi ceva în neregulă, nu-i așa?

– Așa e. De fapt, e ceva ce ar trebui să știi. Fir-ar să fie, cât era de dificil. Te-ai arătat îngrijorat săptămâna trecută că, după ce am, ăăă...

– Făcut dragoste?

– Da. Că s-ar putea să fiu...

– Însărcinată?

Ceva ce aducea a licărire de speranță îi sclipi în ochi.

Olivia dădu din cap.

– Nu sunt. Voiam să îți liniștesc temerile.

– Nu erau tocmai temeri, Olivia. Am...

Părea că ar mai fi vrut să spună ceva, însă închise ferm gura.

– Mă gândeam, continuă ea, că ar fi prudent să nu mai... facem dragoste... până după căsătorie.

Și până după ce se întorcea din Egipt.

– Nu mă deranjează să aștept, Olivia. A mai rămas doar o săptămână, aproximativ. Într-adevăr, Owen avea să se întoarcă în Haven Bridge cât de curând, aducându-le permisele de căsătorie. Dar putem oricum să petrecem timp împreună, nu-i așa?

Cât și-ar fi dorit să poată spune da, să-i spună că ar fi fost fericită să își petreacă fiecare clipă, indiferent dacă era trează sau dormea, alături de el, de acum și pentru totdeauna, făcând orice i-ar fi plăcut lui, de la săpat la desenat și la făcut dragoste.

– Nu cred că ar trebui să facem asta. Aduce ghinion când mireasa își vede mirele înainte de nuntă.

– E doar un clișeu superstițios.

– Nu vād de ce am ispiti soarta.

James se întinse spre ea, ca și cum ar fi vrut să o tragă aproape, să o sărute până devenea caldă și docilă și să pună capăt acelor prostii. Olivia făcu un pas în spate.

El își încreți fruntea.

– S-a întâmplat ceva? Unchiul Humphrey a spus ceva ce te-a făcut să te simți stingherită, nu-i așa?

– Nu, se grăbi ea să spună. Nicidecum. Sunt sigură că majoritatea mireselor se simt puțin neliniștite cu câteva zile înainte de nuntă.

Era remarcabil cum veneau acum minciunile, mai rapid și mai ușor.
 – Prea bine. Își frecționează ceafa. Dar sper că imediat după nuntă vei redeveni Olivia cea pe care o cunosc.
 – Sunt sigură că așa va fi.
 Făcându-i cu mâna, porni pe alee fără a mai privi în urmă – ca James să nu o vadă plângând.

Capitolul 23

Hieroglife. (1) Imagini-simbol din Egiptul antic, datând din mileniul patru î.e.n. (2) Un scris indescifrabil, ca în exemplul: „Scrisoarea mângălită în grabă de Olivia era aproximativ la fel de ușor de descifrat precum un șir de hieroglife“.

Olivia crezuse că avea să se întoarcă la han, să reflecteze la ceea ce îi spusese Humphrey și să caute cea mai bună cale de a-l convinge pe James să plece în Egipt. Însă în clipa în care deschise ușa, Hildy o trase grăbită înăuntru și aruncă o privire neliniștită pe coridor înainte de a închide ușa.

– Doamna mea, a trecut pe aici o tânără care vă căuta.

Olivia inspiră șuierat. Aproape că abandonase speranța ca Sophia să-i răspundă la scrisoare. Acum că se gândea mai bine, invitația Oliviei de a veni să o cunoască în acest sat izolat părise stupidă în cel mai bun caz sau o mare aroganță în cel mai rău.

– Cine era?

– O oarecare domnișoară Sophia Rolfe.

Inima ei își accelerează bătăile. Sora ei semivitregă se afla aici.

– Era singură?

– Da, singură era. I-am spus că sunteți plecată. Mi-a zis că și-a luat o cameră la han pentru a rămâne peste noapte și că vă va aștepta jos, la bar.

Olivia își dădu jos boneta și i-o întinse cameristei.

– Cum arăta?

Hildy își înclină capul cu un aer gânditor.

– Purtarea ei e aleasă, dar rochia ei a văzut și zile mai bune. Nu cred că frecventează aceleași cercuri ca dumneavoastră și Lady Rose. O cunoașteți?

– Am auzit despre ea, dar nu ne-am întâlnit niciodată.

– Cât de bizar! Hildy se încruntă. De ce v-ar căuta?

– I-am scris eu. Avem mai multe în comun decât ai putea bănuî. Olivia își verifică reflexia în oglinda de deasupra lavoarului, trase adânc aer în piept și își șterse mâinile umede de sudoare pe partea din față a fustei. Acum că sosise clipa de a da ochii cu Sophia, îi trecu prin minte că ar fi trebuit să reflecteze puțin asupra celei mai bune maniere de a-i împărtăși ceea ce știa. Întâlnirea asta probabil o să dureze o vreme.

– Să vă însoțesc?

– Nu, mulțumesc, Hildy. Când camerista începu să-și frângă mâinile, Olivia o prinse de încheietură și o strânse scurt într-un gest de afecțiune. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Azi ați umblat deja destul de mult. Ce-ar fi să o chem pe domnișoara Rolfe aici și să cer să vi se servească masa de seară în cameră?

– Nu am să părăsesc hanul.

Și înainte ca Hildy să apuce să protesteze, Olivia flutură scurt din mână și ieși.

Barul nu era aglomerat și nu îi fu greu să o observe pe Sophia. Era așezată singură la o masă dintr-un colț, cu buclele brunete ivindu-se de sub pălăria de paie. Capul îi era aplecat asupra unei cărți, iar paharul de bere din fața ei părea neatins. Olivia se apropie și își dresе ușor vocea.

– Domnișoară Rolfe?

Ochii albaștri ai tinerei, surprinzător de palizi, se ridicară spre ea și clipiră.

– Da. Tu trebuie să fii Lady Olivia. Te rog, ia loc lângă mine!

Olivia se așeză pe scaunul din fața Sophiei și, cum hotărâse în timpul cât coborâse scările că cea mai bună strategie ar fi fost să îi dezvăluie adevărul cât mai rapid, în loc să tragă de timp în mod inutil, se lansă direct într-o explicație.

– Îți mulțumesc că ai venit. Sunt sigură că ești curioasă să afli exact de ce anume...

Dumnezeule bun! Se opri, gătită de emoție și cu gândurile învâlmășite.

Expresia senină a Sophiei – de la ochii blânzi la gura răbdătoare – era aidoma chipului tatălui ei.

– Ești bine?

Sprâncenele ei negre și subțiri se strânseseră a îngrijorare.

Olivia își abătu privirea până se simți relativ sigură că nu avea să izbucnească în lacrimi.

– Da, îmi cer scuze. Pur și simplu nu mă așteptam...

Sophia deschise coperta cărții și puse pe masă între ele schița care o reprezenta pe mama ei ținând-o în brațe. Cu buza de jos tremurându-i, întrebă:

– De unde ai asta?

Olivia înghiți un nod.

– De la tatăl tău.

Sophia își îndreptă spatele, o tresărire de furie traversându-i scurt chipul.

– Îl cunoști?

Olivia dădu din cap.

– Mă tem că a murit acum câțiva ani. Dar da, l-am cunoscut.

A fost și tatăl meu.

Apăsându-și degetele pe tâmpile, Sophia spuse:

– Dar tatăl tău a fost...

– Ducele de Huntford.

– Nu. E imposibil. Mama mi-a spus că tatăl meu a fost un client al librăriei.

– Poate că într-adevăr așa a fost.

– Cu siguranță mi-ar fi pomenit dacă ar fi fost un duce.

– În afară de cazul în care ducele ar fi fost căsătorit.

Sophia își puse mâna peste gură, apoi și-o lăsă să cadă în poală.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și doi.

– Eu am douăzeci și trei. Deci suntem...?

– Surori.

Surori semivitrege, la drept vorbind, dar nu era momentul să despice firul în patru.

– Iartă-mă, am... am nevoie de o clipă să... să reflectez la asta.

– Desigur, murmură Olivia, spunându-și că aveau amândouă nevoie de mai mult de o clipă.

– Cum a ajuns la tine schița aceasta?

– E o poveste foarte lungă și am să-ți spun tot ceea ce știu, deși s-ar putea să se dovedească frustrant de puțin. Însă mai întâi am să discut cu hangiuul și am să-i cer să ni se aducă cina în salonul privat de servit masa.

Și astfel, întărită de mâncarea consistentă și de câteva pahare de vin, Olivia îi împărtăși cumplitul și brutalul adevăr despre sinuciderea tatălui lor, despre scrisoarea pe care i-o lăsase Oliviei și puținele detalii pe care le cunoștea despre aventura lui amoroasă cu mama Sophiei.

Sophia îi explică apoi că, la moartea mamei ei, primise o sumă considerabilă pe care tatăl ei o asigurase pentru creșterea și educarea ei și pe care mama ei fusese prea încăpățânată pentru a o cheltui. Sophia investise cea mai mare parte a banilor pentru a pune la punct librăria, pe care o moștenise de la mama ei și care reprezenta singura ei sursă de venit.

Oliviei i-ar fi fost imposibil să nu o placă pe Sophia, deși era înzestrată cu o frumusețe izbitoare, o siluetă zveltă demnă de invidiat și inteligență din belșug. Aceasta o ascultă calmă și, la rândul ei, îi împărtăși Oliviei cele câteva detalii pe care le știa de la mama ei. Treptat, începură să pună cap la cap frânturile din viețile lor.

Sophia înghiți și ultima bucatică de plăcintă – cum Dumnezeu era atât de slabă – și puse jos furculița.

– Povestește-mi despre fratele și sora ta!

– Sunt și fratele, și sora ta. Dacă poți rămâne câteva zile, îi vei cunoaște. Rose e tăcută și înțeleaptă, precum un suflet bătrân în trupul unei femei tinere. Owen e exagerat de protector. Însă de când s-a căsătorit cu Anabelle, i se întâmplă tot mai rar să stea posomorât și să mârâie.

– În scrisoare ai pomenit că Owen te-a surprins într-o situație compromițătoare?

– Da, a spart o ușă.

– Trebuie să fi fost înspăimântător.

– Există anumite lucruri pe care o soră nu-și dorește să fie văzute de fratele ei – lucruri pe care, îmi închipui, nici el nu a fost prea încântat să le vadă.

– Iar acum tu și – James, nu-i așa? – sunteți nevoiți să vă căsătoriți. Asta e ceva ce te supără?

Olivia fu recunoscătoare că Sophia nu se grăbise să presupună că își dorise să fie prinsă. Firește, înțelegea cum ar fi putut cineva

să ajungă la această concluzie, cu atât mai mult cu cât venise după el până la Lacuri. Chiar și așa, îi prindea bine puțină loialitate din partea unei surori.

– Ani la rândul am visat să mă căsătoresc cu James. Acum că asta e pe punctul de a se întâmpla, mi-aș dori să o pot împiedica.

– Nu îl iubești, deci?

Olivia ezită, întrebându-se cât ar fi trebuit să îi dezvăluie acestei fete relativ străine – chiar dacă făcea parte din familie. Însă nevoia ei de a-și încredința cuiva sentimentele se dovedi mai puternică.

– Îl iubesc mai mult decât am crezut vreodată că ar fi posibil.

– Atunci de ce nu îți dorești să te căsătorești cu el? Nările Sophiei se dilatără ușor. Este din cauza poziției lui sociale? Îi lipsește averea necesară?

– Nu! Nu îmi pasă de nici unul din aceste lucruri. O expresie de ușurare licări în ochii palizi ai Sophiei. Dar nu vreau să mă ia de soție mânat de simțul datoriei și nu vreau să rămână în Anglia cu mine când el și-ar dori să se afle în Egipt, participând la săpături arheologice. Când va fi mai bătrân și își va privi retrospectiv viața, nu vreau ca eu să fiu cel mai mare regret al lui. Merită o șansă de a-și urma visul. Toată lumea merită.

– Ah! Înțeleg. Presupun că nu ai avea cum să-l convingi pe Owen să amâne nunta până după ce se întoarce James din expediție?

– Nu. Cred că singura situație care l-ar face să anuleze nunta ar fi moartea lui James sau a mea. Olivia își plimbă degetele pe piciorul paharului de vin gol. James e la fel de hotărât să facă nunta cât mai repede – în ochii lui e o chestiune de onoare.

– Toate astea sunt cât se poate de bune, dar ar trebui să conteze și ceea ce vrei tu.

– Owen ar spune că am renunțat la dreptul ăsta în noaptea în care m-am urcat în pat cu James. Sunt prinsă în capcană.

– Doar dacă nu cumva...

Olivia ciuli urechile.

– Doar dacă nu cumva ce?

– Doar dacă nu cumva reușești să nu-ți faci apariția la nuntă.

– Nu aș putea niciodată să îl părăsesc pe James în fața altarului. Mi se pare ceva, nu știu... drastic. Și crud.

– Poate. Dar dacă ar crede sincer că nu îți dorești să te căsătorești cu el, poate s-ar simți îndreptățit să plece în expediție. Ce vreau eu să spun e că întotdeauna ai de ales.

Interesant. Unchiul Humphrey spusese ceva similar.

— Și fiecare alegere vine cu propriile consecințe, spuse Olivia, mai mult pentru sine decât pentru urechile Sophiei.

Sora ei semivitregă avea dreptate. Olivia își luase întotdeauna soarta în propriile mâini și, deși această tendință o băgase adesea în bucluc, cel puțin era stăpână pe propriile ei decizii. Se ridică și începu să se plimbe în lungul și în latul micuțului salon privat de luat masa.

— Dacă aș alege să fug în lume înainte de nuntă, începu ea încet, ar trebui să o fac exact la momentul potrivit. Aș avea nevoie de o fereastră de câteva ore – preferabil mai multe – care să îmi permită să obțin un avans considerabil.

— De acord. Ar trebui să pleci la primele ore ale serii și să călătorești toată noaptea.

Abordarea rece și pragmatică a Sophiei era în același timp impresionantă și ușor înspăimântătoare.

— Aș avea nevoie de un loc secret și sigur în care să mă ascund, continuă Olivia. Sunt aproape sigură că James ar veni să mă caute și la fel și Owen.

Sophia bătu cu degetul ei subțire în masa de lemn în timp ce reflectă:

— Asta e problematic – în special în ceea ce-l privește pe logodnicul tău. Dacă s-ar apuca să scormonească toată țara în căutarea ta, ar rata oricum plecarea în expediție.

— E drept, iar asta ar însemna o dublă tragedie. Va trebui să-l fac să creadă că nu vreau să mă căsătoresc cu el. Coborî privirea spre inelul antic pe care i-l dăduse James, apoi adăugă: Nu sunt sigură că sunt o actriță chiar atât de talentată.

— Dacă te îndoiești de abilitatea ta de a-l convinge față în față, ai putea să-i lași un bilețel.

— Mi se pare o soluție cam lașă.

— Da. Dar ai face-o pentru binele lui.

Olivia dădu din cap.

— Așa e. Celălalt avantaj în a-i lăsa un bilețel e că aș putea să-mi asigur familia că sunt bine. Mi-ar plăcea profund să-i fac să se îngrijoreze inutil.

Era un plan stupid, fără îndoială, dar nu avea să fie primul astfel de plan pe care îl ducea la îndeplinire. Și, cel mai probabil, nici ultimul.

– Va trebui să mă gândesc atent la asta, dar mulțumesc că mi-ai oferit punctul tău de vedere. După șocul pe care ți l-am produs azi, eu ar trebui să fiu cea care te alină pe tine. În schimb mă sfătuiești tu pe mine.

– Pur și simplu consider că femeile merită să li se dea de ales atunci când e vorba să își decidă viitorul, și sunt dispusă să te ajut oricum pot.

– Ești foarte bună, Sophia. Din fericire nu sunt nevoită să iau o decizie chiar în noaptea asta.

– Așa e. A fost o zi lungă și...

Ușa salonului de servit masa se deschise violent, lăsând să se reverse înăuntru gălăgia din bar, și ambele femei icniră când în prag apărură umerii lați ai lui Owen.

Fratele ei chiar știa cum să-și facă intrarea în cele mai nepotrivite momente.

– L-am obținut, spuse el, scoțând o hârtie împăturită din buzunarul de la piept și plesnindu-se cu ea în palmă.

– Bună seara și ție, spuse Olivia. Presupun că e vorba de permisul special?

– Așa e. Te vei căsători în trei zile.

Oliviei i se făcu rău. Trei zile.

Privirea lui Owen se opri asupra Sophiei și își îngustă ochii, ca și cum ceva din ea i-ar fi fost familiar.

– Ne-am mai întâlnit?

Sophia se întoarse spre Olivia, care își veni în fire și spuse:

– Fratele meu pare să-și fi uitat bunele maniere. Dă-mi voie să îți fac cunoștință – Owen Sherbourne, ducele de Huntford.

Owen făcu o plecăciune și o privi întrebător pe Olivia. Sophia își încheștă mâna pe brațul fotoliului, strângându-l ca într-o menghine.

Ah, ei bine, nu avea rost să mai amâne inevitabilul.

– Owen, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Sophia Rolfe. Sora noastră.

Capitolul 24

În seara următoare James intră în barul hanului, se așeză pe un scaun lângă Huntford și își sprijini un cot pe tejghea. Ducele își

păstră privirea atîntită înainte, însă obrazul îi tresări – observase prezența lui James. Cei câțiva fermieri și negustori care sporovălau la mesele din spatele lor îl linișteau oarecum. Dacă ducele l-ar fi udit pe James, cel puțin ar fi existat martori.

– Bine ai revenit în Haven Bridge, Huntford.

James îi făcu un semn din cap hangiului, care îi turnă un pahar de bere.

– Nu e tocmai destinația mea favorită, dar trebuie să recunosc că satul are un oarecare farmec. Presupun că sosirea familiei mele va dubla populația.

– Înseamnă că vin în număr mare?

Ducele ridică din umeri.

– Am fost nevoit să închiriez două căsuțe mai jos de aici pentru a mă asigura că are toată lumea loc. Ar trebui să sosească mâine. I-am informat că nunta va avea loc duminică dimineață, indiferent dacă vor fi sau nu prezenți – și nu glumesc.

James își mângâie bărbia.

– Mama mea intenționează să sosească tot mâine.

Și spera că Ralph avea să o însoțească.

– Anabelle e supărată pe mine, continuă Huntford. Susține că Olivia trebuie să aibă o rochie de mireasă adevărată și că ea e pur și simplu singura capabilă să i-o creeze. Probabil i-o coase în trăsura chiar în momentul de față.

– Asta e foarte drăguț din partea ei.

Anabelle nu era nicidecum o ducesă obișnuită.

Privirea lui Huntford se îmblânzi.

– Ar face orice pentru Olivia.

– La fel și eu.

Ducele îi aruncă o privire piezișă.

– Vorbesc serios, insistă James. Recunosc că, acum o lună, căsătoria era ultimul lucru la care m-aș fi gândit. Dar cu cât petrec mai mult timp cu Olivia, cu atât îmi dau seama mai limpede cât sunt de norocos. Mai e ceva ce ar trebui să știi.

Privirea mohorâtă pe care i-o aruncă Huntford îl avertiză că nu avea dispoziția necesară pentru vești proaste.

– Mi-am anulat expediția în Egipt.

James redactase cu regret o scrisoare către organizatorul expediției chiar în după-amiaza aceea, pentru a-i lăsa timp să ofere altcuiva locul astfel eliberat în cadrul expediției. Nu fusese o decizie dificilă

să aleagă între Olivia și expediție – știa că procedase corect. Dar încă făcea eforturi să se adapteze la faptul că un capitol al vieții sale se încheiase chiar înainte de a fi început.

– Bun. Huntford dădu aprobator din cap. Ai luat decizia corectă, chiar dacă Olivia nu e conștientă de asta. Cine știe? Poate vei avea timp pentru genul acesta de călătorii... mai încolo.

– Absolut, spuse James, mimând o convingere pe care nu o simțea.

Știau amândoi că aceasta fusese unica lui șansă. Ocazia de a trăi o aventură îi scăpase printre degete.

Huntford mormăi ceva, apoi se cufundară amândoi în tăcere preț de câteva momente, ca și cum cele câteva fraze pe care le rostiseră le epuizaseră pentru moment rezervele de cuvinte. Și totuși, atmosfera era mai relaxată între ei. Nu chiar cum fusese înainte, însă Huntford începuse să se înmoaie.

În cele din urmă ducele spuse:

– Văd că ochiul ți s-a vindecat. În cea mai mare parte. Luă o înghițitură zdravănă de bere și trânti paharul pe tejghea. Ar fi trebuit să te lovesc mai tare.

James pufni în răs.

– Dacă ai fi făcut-o, ai fi avut apoi de mers la o înmormântare, nu la o nuntă.

Huntford arcui o sprânceană.

– Exact. După ce își goli paharul, spuse: Glezna Oliviei pare să-și fi revenit.

– Da. Însă lui James îi era teamă că altceva în afară de gleznă o chinuia pe Olivia. Păruse distantă ultima dată când o văzuse și bănuia că nu era vorba doar de emoțiile de dinaintea nunții. Ea cum pare să se simtă?

– Atât de bine pe cât e de așteptat. E un șoc, firește.

James încuviință din cap, deși era de părere că șocul logodnei lor neașteptate ar cam fi trebuit să se fi risipit deja, mai ales după după-amiezile pe care le petrecuseră împreună la râu.

Owen își scărpină barba ce începuse să-i crească pe obraz.

– Pare să se împace cu situația mai bine decât mine, dar, la drept vorbind, ea a avut la dispoziție ceva mai mult timp pentru a se obișnui cu ideea.

– De a se căsători cu mine?

– Nu. Cu ideea că mai avem o soră.

Lui James aproape că îi stătu berea în gât.

– Cum?

– Ah! Nu ți-a spus. Bănuiesc că a considerat asta o problemă de familie.

Însă el și Olivia aveau să alcătuiască o familie – cel puțin temelia ei.

– Încă o soră în familia Sherbourne?

– Da. Și e aici.

Dumnezeule bun! Nici nu era de mirare că Olivia se purtase atât de bizar.

– Are vreo legătură cu scrisoarea tatălui tău?

– Are. Mai ia un rând de băutură pentru amândoi și îți povestesc totul.

James ascultă cât timp Huntford îi împărtăși tot ceea ce știa despre scrisoare și despre sora lui semivitregă recent descoperită. Și-o imaginează pe Olivia citind scrisoarea pentru prima dată. Familia însemna totul pentru ea, iar dezvăluirea făcută de tatăl ei probabil îi zguduise lumea din temelii.

– Trebuie să o văd, spuse James. Trebuie să vorbesc cu ea.

– Am invitat-o și pe ea, și pe Sophie să ne țină companie la cină, dar Hildy mi-a comunicat că au refuzat.

– Nu e bizar?

– Probabil discută subiecte femeiești, spuse ducele. Își lasă răgaz să se cunoască reciproc.

Însă James nu era nici pe departe convins. Aruncă o privire la ceasul de buzunar.

– Ar trebui să mă întorc la căsuța lui Humphrey. Bătrâna lui cheală ar cam avea nevoie de ajutor la făcut curățenie în camerele mari, în așteptarea vizitei familiei mele. Suntem învinși de cărți și de pisici.

– Familia ta? Cine mai vine în afară de mama ta?

– Eu sper că și fratele meu – Ralph.

– Stai așa. Ai un frate? Cum se face că nu ai pomenit niciodată de el?

– Ralph suferă de paralizie și mă tem că nu m-am arătat un frate prea bun față de el. Dar asta se va schimba cât de curând.

Huntford dădu din cap gânditor.

– De-abia aștept să îl cunosc.

– Iar eu de-abia aștept să ți-l prezint. Se ridică de pe scaun. Când te întâlnești cu Olivia, vrei te rog să îi spui că mi-aș dori să-mi acorde câteva momente din timpul ei mâine?

— Pot să îi spun, replică Huntford pe un ton care nu promitea nimic. Dar miresele au ideea asta bizară că nu e bine să-și vadă mirele înainte de nuntă. De duminică încolo veți avea timp suficient de trecut împreună.

— Așa e.

James se întreabă dacă ar fi putut escalada zidul de sub fereastra Oliviei.

— Încă ceva, Averill.

James îl privi în ochi.

— Să nici nu te gândești să încerci să faci o vizită în toiul nopții în camera surorii mele.

Fir-ar să fie!

— Nici că mi-a dat prin gând așa ceva.

În dimineața următoare Owen le luă pe Olivia și pe Sophia de la han, mutându-le într-una dintre căsuțele pe care le închiriasse. Olivia urma să împartă o cameră cu Sophia, deoarece aceasta nu fusese prezentată nimănui altcuiva deocamdată. Owen, Anabelle și dulceața lor de fică, Elizabeth, aveau să ocupe cel de-al doilea dormitor. Cel de-al treilea era pentru Rose, sora Oliviei, și Daphne, sora lui Anabelle. Soțul ei, Benjamin, nu putuse să o însoțească în călătorie. Cealaltă căsuță era rezervată pentru mătușa Eustace și alte câteva mătuși bătrâne care auziseră despre nuntă și insistaseră să vină în ciuda suferințelor provocate de gută, diverse probleme digestive și alte afecțiuni.

Avea să fie o atmosferă foarte intimă, fără îndoială, iar Olivia fu înduioșată de gradul de susținere oferit de familie, însă măcinată pe interior de remușcări. Toată lumea venise pentru a fi martoră la nunta ei.

O nuntă care, decisese ea recent, nu avea să mai aibă loc.

Vizitiul cără bagajele Sophiei și Oliviei în camera acestora, iar femeia blajină pe care Owen o angajase drept chelărească deschise o fereastră pentru a lăsa să intre briza.

— Anunțați-mă dacă aveți nevoie de ceva, dragele mele. Prânzul va fi gata într-o oră — aproximativ.

Când aceasta se grăbi să iasă, Olivia se lăsă să cadă pe marginea patului, iar Sophia închise ușa și se așeză pe scaunul din fața ei.

— Trebuie să ne mișcăm rapid, spuse Olivia. În curând va sosi și restul familiei, iar atunci nu vom mai avea nici o clipă de răgaz. Nu se vor mai satura să-ți pună întrebări — sper că ești pregătită pentru

asta – dar știi că te vor îndrăgi la fel de mult cum te îndrăgim eu și Owen.

Într-adevăr, odată ce Owen depășise șocul anunțului că mai avea o soră, o luase imediat pe Sophia sub aripa lui protectoare. Încă nu se împăcase complet cu gândul că tatăl lor fusese infidel – îi venea mult mai ușor să arunce vina în cărca mamei care îi părăsise. Însă chiar dacă Sophia era o dovadă vie a infidelității lui, îi era aproape imposibil să nu îi placă de ea. Purtarea ei fără ocolișuri și grația cu care acceptase vestea despre tatăl ei – și despre ei – îi cuceriseră în scurt timp atât pe Olivia, cât și pe Owen.

Iar acum Sophia era cel mai important aliat al Oliviei în încercarea de a se asigura că James avea să plece în expediție.

– Mă aștept la un potop de întrebări și sunt sigură că voi avea la rândul meu o mulțime de întrebări pe care să le pun eu lor. Sophia își scoase mânușile uzate. Olivia își notă în gând să îi cumpere o pereche de mânuși noi. Dar asta va fi în avantajul nostru. Dacă există ceva care să poată distrage atenția familiei de la pregătirile pentru nunta ta, acel ceva e dezvăluirea faptului că ai o soră semivitregă. Dacă nu aș ști că ești hotărâtă să împiedici nunta cu orice preț, m-aș simți prost că stârnesc atâta agitație.

– Prostii! Suntem încântați să te cunoaștem în sfârșit și regretăm că am lăsat să treacă atâta vreme până să ne întâlnim. Însă ai perfectă dreptate. Prezența ta aici va muta atenția de la mine și sper că îmi va oferi ocazia de a mă strecura neobservată la scurt timp după cină. Dacă reușesc să ajung în Sutterside până la lăsarea întinericului, m-aș putea urca în poștalion la prima oră a dimineții.

– Ești sigură că nu vrei să-mi spui încotro vei merge? Dacă ar fi să se întâmple ceva neașteptat sau nefericit, consider că ar trebui cineva să știe totuși unde te afli.

Interesant, Olivia ținea minte că și James îi spusese ceva foarte similar.

– Nu, cu cât ești mai puțin implicată, cu atât mai bine. Și așa îți cer prea mult.

– Au să pornească pe urmele tale imediat ce își vor da seama că ai dispărut.

– Fără îndoială. Dar e suficient dacă reușesc să mă ascund de ei o săptămână – timp în care James se va convinge că nu doresc să mă căsătoresc cu el și va ajunge la concluzia că ar trebui să plece în expediție. Unchiul Humphrey se va ocupa și el să îl convingă. Odată

ce îl voi ști pe James plecat, mă voi întoarce la Londra și voi înfrunta mânia fratelui meu.

Sophia se cutremură.

– Nu va fi încântat.

– Știu. Regret grijile pe care i le voi stârni și lui, și lui Rose. Și sper că scrisoarea mea le va alina o parte din temeri. Și tot de dragul lor, sper ca escapadele mele din vara aceasta să nu ajungă să alimenteze fițuicile de scandal.

– Din nou, prezența mea s-ar putea să abată unele bârfe de la tine.

– Oh, îmi pare rău. Olivia se întinse să o bată pe Sophia pe mână. Mi-aș dori să nu fi nevoită să înduri nimic grotesc. Fițuicile de scandal pot fi atât de crude.

Sophia ridică din umeri.

– La drept vorbind abia aștept. Acum ar trebui să-ți pregătești o mică geantă pe care să o iei cu tine. Vei avea nevoie de bani, un rând de haine și câteva obiecte de primă necesitate.

– Da. Și încă mai am de redactat scrisoarea.

Aceasta avea să fie cea mai dificilă parte din întreaga poveste – să îl convingă pe James că nu voia să devină soția lui, ca el să se simtă pe deplin liber să plece în expediție.

– Poate ar trebui să te las singură puțin, să-ți las răgaz să-ți ordonezi gândurile. Oricum mă gândeam să ies la o plimbare.

Dintr-un impuls de moment, Olivia se ridică și își îmbrățișă sora.

– Mulțumesc, Sophia. Sunt atât de recunoscătoare că ai venit aici. Ai fi perfect îndreptățită să te arăți înveninată și furioasă pentru felul în care s-a purtat tata cu tine și cu mama ta, și totuși nu o faci.

– Nu cred că asta ne-ar ajuta la ceva pe vreunul dintre noi. Poate că nu am fost crescută ca fiică a unui duce, dar nici nu mă pot plânge. Și trebuie să mărturisesc că mi-am dorit dintotdeauna să fi avut frați. Nu mă așteptam să îi primesc la vârsta de douăzeci și trei de ani, dar presupun că e mai bine mai târziu decât niciodată.

O îmbrățișă și ea pe Olivia, apoi o întoarse ferm spre pupitrul de sub fereastră.

– Mult succes în redactarea scrisorii!

Când se întinse să deschidă sertarul mesei de scris, Olivia aruncă în treacăt o privire pe fereastră. Și îl văzu pe James venind pe alee, cu fața lui frumoasă încremenită într-o expresie hotărâtă. Cu inima bubuindu-i, se dădu la o parte și se lipi cu spatele de perete.

– Ce e? o întrebă Sophia.

– A venit James. Nu pot să mă văd cu el.

Deja își simțea hotărârea gata să cedeze.

Sophia se grăbi să tragă perdelele.

– Am să-i spun că te odihnești.

– Nici măcar nu i-am spus despre tine încă, mărturisi Olivia copleșită de remușcări. Voiam să te întâlnesc mai întâi. Dar poate i-a spus Owen.

– Am să mă prezint singură. Nu-ți face griji. Ciocănelul de la intrare clănțâni, iar Sophia îi adresă Oliviei un zâmbet încurajator. Fă-ți bagajul! Redactează-ți scrisoarea! Mă ocup eu de asta.

Olivia își lipi urechea de ușa închisă a dormitorului și lăsă vocea gravă și sonoră a lui James să i se strecoare sub piele. Nu reuși să deslușească exact cuvintele din conversația lui cu Sophia, însă auzi dezamăgirea din tonul lui când află că Olivia refuza să îl vadă. Când ușa de la intrare se închise, fugi la fereastră și aruncă o privire furișă pe după marginea unei perdele. Cu mâinile pe șolduri și capul plecat, James întoarse spatele casei. Ajungând la calul pe care și-l priponise de gardul din țaruși de lângă drum, aruncă o ultimă privire spre casă, exact spre fereastra la care stătea ea.

Convinsă că perdeaua o ascundea suficient, Olivia rămase acolo perfect nemișcată până îl văzu încălecând pe juganul lui și îndepărtându-se.

Dacă planul ei avea să funcționeze așa cum spera ea, era ultima dată când îl mai vedea pe James – cel puțin pentru următorii doi ani.

Se așeză la pupitru și încercă să se decidă asupra celei mai bune căi – și celei mai convingătoare – de a-și lua adio.

Capitolul 25

Sacrificiu. (1) Actul de a ucide o persoană sau un animal drept ofrandă adusă unei ființe divine. (2) A renunța la ceva pentru binele altcuiva, ca în exemplul: „Ar fi sacrificat orice pentru a o face fericită pe Olivia – și pentru a o face a lui“.

Lăsând în urma lui casa în care era găzduită Olivia, James se cufundă într-o confuzie tot mai pronunțată. Ce naiba se petrecea?

Poate că nu era deosebit de abil în a interpreta indiciile sociale și emoțiile, dar știa că fusese o minciună că Olivia se odihnea.

O simțea în adâncul sufletului.

Ceea ce însemna că îl evita de furie sau de teamă, sau de... ceva.

Urma să o întâlnească în seara aceea și să lămurească tot ce trebuia lămurit, astfel încât a doua zi dimineată, când aveau să își rostească jurămintele în biserică, să nu rămână loc de ezitări sau de regrete.

Când ajunse la unchiul Humphrey, dădu cu ochii de o trăsură oprită în fața casei, din care un servitor tocmai descărca mai multe bagaje – aparținându-le mamei lui și lui Ralph.

De-abia în clipa aceea își dădu James seama cât de mult le simțise lipsa. Nimeni nu îl cunoștea așa cum îl cunoșteau ei. Ei știau că frica de înălțimi îl împiedicase să se urce în copaci și că se chinuise la absolut fiecare nenorocită de lecție de franceză. Ei cunoșteau durerea de a fi fost abandonați de un soț și un tată incapabil să accepte faptul că fiul său mezin se născuse cu limitări fizice. Ei cunoșteau confortul și relaxarea din timpul cinelor servite în toiul iernii la masa din bucătărie în fața unei sobe calde.

James traversă cu pași mari aleea și intră în casă.

– Mamă? strigă el.

– James! Apăru în ușa mică și își petrecu brațele moi în jurul lui. Ceruri, spuse ea, ștergându-și o lacrimă, ești mai chipeș ca niciodată.

– Iar tu ești mai frumoasă ca niciodată, spuse el, vorbind serios. Ochii ei verzi sclipeau, iar părul, chiar dacă era mai mult cenușiu decât castaniu, îi venea foarte bine. Unde e Ralph?

– A-aici. Obrajii și gâtul fratelui său se îngroșaseră în ultimele câteva luni. Ralph veni șchiopătând spre el, iar James îi ieși în întâmpinare, prinzându-l într-o îmbrățișare strânsă. Hei, spuse Ralph râzând. Nu-nu pot respira.

James îl plesni frățește peste umăr și arcui o sprânceană.

– Dacă nu aș ști că nu-i cazul, aș crede că te-ai dus la box.

Ralph ridică din umeri, dar roși în fața acestui compliment.

– Am în-inceput să ies să mă plimb. Vorbea lent, făcând eforturi vizibile de a se concentra. Încerc să fac tre-treburile prin casă.

– Mă ajută mult, interveni mama lor. Iarna trecută a adus lemne de foc.

– Da, pot să a-aduc lemne. Doar nu mă pune să-aduc ce-ceai.

Când întinse o mână tremurătoare pentru a demonstra de ce lichidele fierbinți îl puneau în dificultate, întregul chip îi fu luminat de un rânjel care topi inima lui James și îi îmbunătăți instantaneu dispoziția.

– Am lăsat să treacă prea mult timp, recunosc James. Și de-abia aștept să vă prezint pe amândoi tuturor.

– Tuturor? întrebă mama lui, nevenindu-i să creadă. Nu ne așteptam să poată veni prea multă lume, date fiind... ăăă...

– Circumstanțele scandaloase? o tachină el.

Fu rândul ei să roșească.

– Ce se petrece acolo? strigă Humphrey din camera lui de lucru. Dacă are loc un fel de reuniune, mutați-o aici ca să pot vedea întreaga târășenie din fotoliul meu.

Mama lui James ridică din sprâncene.

– Fratele meu e la fel de năbădăios ca întotdeauna, din câte văd. Părea atât de blând în somn.

– E înșelător, consimți James. Hai să ne mutăm cu toții în camera de lucru și să vedem dacă reușim să ne găsim un loc printre colecțiile lui Humphrey de statuete, cărți și pisici. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le auziți amândoi.

Mama lui își luă de braț ambii fii.

– De-abia așteptăm să o cunoaștem pe Lady Olivia.

– O veți adora, spuse James. E imposibil să nu o adori.

Olivia tocmai își terminase de redactat scrisoarea când două trăsuri opriră în fața casei.

Când din ele începură să se reverse membrii familiei ei, nici măcar nu încercă să-și stăpânească lacrimile.

Făcuseră atâta drum doar pentru a fi prezenți și a o susține în ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața ei. Spera că aveau să o ierte când aveau să descopere că veniseră tocmai până la Lacuri în van.

Coborî scările în fugă și se aruncă direct în brațele lui Rose. Râzând, sora ei spuse:

– Cred că asta a fost cea mai lungă perioadă pentru care am fost separate... dar presupun că va trebui să mă obișnuiesc acum că urmează să te căsătorești. Sunt atât de fericită pentru tine, Liv!

Anabelle și Daphne se alăturară și ele îmbrățișării, fiecare oferindu-i propriile felicitări și urări de bine.

– Nu-ți fie teamă, spuse Anabelle. Chiar și având atât de puțin timp la dispoziție – îi aruncă Oliviei o privire de vag reproș prin sticla ochelarilor – am reușit să îți creez o rochie superbă.

– E năucitor de frumoasă, confirmă Daphne. Mărturisesc că sunt ușor invidioasă.

Bucle aurii îi încadrasă obrajii trandafirii când zâmbi. Simpla idee că ar fi putut fi invidioasă pe Olivia din orice motiv era absurdă.

– Cum e Benjamin? întrebă Olivia. Sper că se simte mai bine în ultima vreme.

Privirea lui Daphne deveni visătoare.

– Chiar așa e. Și-ar fi dorit să vină, dar a început un tratament nou pentru picior. Cura durează câteva săptămâni, și am considerat că nu e cazul să o întrerupă la jumătate.

– Mă simt prost că te-am luat de lângă el.

– O, va fi în regulă. Și nu aș fi ratat nunta ta pentru nimic în lume.

Simțindu-se mai mărunță decât un fir de praf, Olivia se întoarse spre Anabelle.

– Unde e Lizzie? A trecut o lună de când n-am mai ținut-o în brațe – sper că nu a uitat-o pe mătușa ei Liv.

– Nu ești tocmai ușor de uitat, spuse Anabelle cu duioșie. Și e cu Owen. Ah, uite-i că vin acum!

Bebelușul arăta ca o păpușă așa cum stătea cuibărit în îndoitura brațului lui Owen.

– Le-ai spus deja despre Sophia?

Olivia își dădu ochii peste cap în fața tipicei lipse de tact a fratelui ei – nu era ca și cum ar fi apucat deja să poarte o conversație serioasă.

– Nu. Ea a ieșit să se plimbe.

– Cine e Sophia? întrebă Rose.

– Sora noastră.

Femeile icniră, iar Olivia le conduse în salon.

– Veniți și instalați-vă confortabil și am s-o rog pe doamna Simpson să ne servească un ceai. Apoi eu și Owen – îl ținui pe fratele ei cu o privire încruntată – vă vom spune totul.

Olivia le explică despre scrisoarea tatălui lor și văzu un întreg șir de emoții succedându-se pe chipul lui Rose: dezamăgirea că tatăl lor îi scrisese doar Oliviei; șocul că tatăl pe care îl adorase fusese infidel;

și, la final, nerăbdarea de a o cunoaște pe Sophia și de a o primi în sânul familiei.

Fusese o întâmplare fericită faptul că Sophia fusese ieșită la plimbare când sosise restul clanului lor; astfel toată lumea avusese un scurt răgaz pentru a se împăca sufletește cu vestea – sau cel puțin pentru a începe să o facă.

Datorită scrisorii, Olivia avusese mai mult timp la dispoziție pentru a se adapta și a rescrie în minte scurta istorie a familiei pe care o crezuse dintotdeauna adevărată. Acum le văzu și pe restul purtând aceeași bătălie. Sophia probabil intenționase să nu fie acasă la sositrea familiei tocmai din acest motiv. În scurtul timp de când o cunoștea Olivia, recent descoperita ei soră se arătase prudentă și sensibilă, deși situația era în mod cert mai dificilă pentru ea decât era pentru restul lumii. Iar Olivia tocmai începuse să spună acest lucru, când Sophia intră pe ușă cu obraji roșii de la plimbare.

– Bună ziua, spuse ea cu respirația ușor întretăiată. Sper că nu vă întrerup. Cu mare plăcere mă pot întoarce puțin mai târziu, dacă doriți.

– Nicidecum. Rose se duse la ea și îi prinse mâinile. Olivia tocmai ne-a povestit totul despre... ei bine, totul... și sunt cum nu se poate mai încântată să te cunosc. De fapt, aș spune că ar fi trebuit să ne întâlnim cu mult timp în urmă. Îmi pare rău pentru asta.

– Nu e cazul să-ți ceri scuze, spuse Sophia cu blândețe. Toți am trăit în ignoranță, se pare. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stârnesc tulburare în familia voastră.

Rose clătină din cap, scuturându-și vehement buclele arămii.

– Nu faci asta și, în plus, e și familia ta. Orice va veni peste noi, vom înfrunta totul împreună.

Întreaga încăpere izbucni într-o vânzoleală de îmbrățișări, lacrimi și exclamații aprobatoare. După cum și era de așteptat, Owen profită de ocazie pentru a se strecura din salon, pretinzând că se ducea să o culce pe Lizzie.

Odată ce se stinse efuziunea inițială, li se servi ceaiul în salonul confortabil și intim, iar femeile se instalară comod, nerăbdătoare să afle totul despre Sophia, începând de la copilăria ei până la librărie și viața ei actuală la Londra. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, Olivia cu mare drag le-ar fi ținut companie, sporovăind cu ele pe toată durata cinei, apoi întinzându-se la povești până la orele târzii ale nopții. Însă în situația dată era dureros de conștientă de bătăile

ceasului de pe polița căminului, marcând scurgerea timpului. Și deși detesta gândul de a le părăsi la atât de scurt timp după ce se reîntâlniseră, aplicarea la timp a planului ei era de o importanță covârșitoare dacă voia să îl vadă dus cu succes la îndeplinire. Și, pentru binele lui James, pur și simplu trebuia să o facă.

Când Daphne se oferi să reumple ceașca de ceai a Oliviei, aceasta clătină din cap.

– Ar fi teribil de nepoliticos din partea mea dacă m-aș retrage? Constat că sunt nefiresc de invidioasă pe nepoțica mea care doar-me sus.

– Nu, firește că nu, spuse Daphne. Ai nevoie să te odihnești. Mâine e o zi colosală.

– Te simți bine? Întrebă Rose, privirea ei pătrunzătoare mutându-se asupra Oliviei.

– Da. Încercă să păstreze un ton lejer. Dar m-am culcat tot târziu în ultima vreme și mă tem că somnul insuficient a început să-și spună cuvântul.

– E de înțeles, spuse Sophia. Ce-ar fi să mergi să te întinzi? Trec pe la tine înainte de cină, dar dacă te găsesc dormind adânc, n-am să te deranjez. Îți putem trimite o tavă cu mâncare mai târziu.

Slavă Domnului că o avea pe Sophia!

– Mulțumesc – pare perfect așa.

– O clipă doar, spuse Anabelle pe un ton care nu lăsa loc de împotrivire. Mai întâi trebuie să îți încerci rochia de mireasă, ca să fac eventualele modificări de ultim moment care s-ar putea dovedi necesare. Nu ar trebui să dureze mai mult de un sfert de oră.

O, nu! Să probeze rochia de mireasă și să o deranjeze pe Anabelle cu noi eforturi pentru ea era în mod cert mai mult decât putea îndura. Dar nici nu avea cum să o refuze pe cumnata ei – în special când își intra în pielea de cusătoreasă autoritară. Olivia îi aruncă o privire neputincioasă Sophiei, care dădu subtil, dar încurajator din cap.

– De-abia aștept să văd ce ai creat, minți Olivia.

Anabelle îi zâmbi radios.

– Să mergem, atunci. Nu îi vom lăsa pe restul să te vadă în rochie decât când vei pași în fața altarului.

Câteva minute mai târziu, cumnata ei intră în dormitorul Oliviei purtând pe brațe o rochie albastră scânteietoare. Când Anabelle o ajută să și-o tragă peste cap, Olivia lăsă să-i scape un hohot de plâns, însă nu din motivul la care se gândea Anabelle.

Cumnata ei își ridică ochelarii și își tamponă și ea ochii.

– Iubirea dintre tine și James e minunată, și nunta ta merită o rochie minunată.

Oftă, apoi începu să se învârtă în jurul Oliviei, studiind rochia din toate părțile.

Olivia se bucură că în cameră nu exista oglindă în care să se vadă din cap până în picioare. Dacă s-ar fi văzut în rochia aceea, probabil s-ar fi prăbușit la podea. Era bine ceea ce făcea? Și-ar fi dorit cu disperare să fi existat o altă cale de a se asigura că James va pleca în expediție, însă avea prea puțin timp la dispoziție. A fugi în lume era ultima ei soluție, și pur și simplu trebuia să funcționeze.

Din fericire cumnata ei era prea ocupată să ajusteze faldurile de la spatele rochiei pentru a observa mâhnirea Oliviei. Anabelle murmură doar pentru sine, prinse mătasea în câteva locuri și în cele din urmă o ajută să se dezbrace de rochie.

– Ce-i asta?

Anabelle luă mâna Oliviei și examinează inelul.

– Eu și James l-am găsit lângă râu în locul unde făcea săpături. El crede că e foarte vechi.

– E superb – o verighetă splendidă.

Un nod uriaș se înfipse în gâtul Oliviei.

– Mi-e drag. Simțind nevoia să schimbe subiectul, spuse: Sper că modificările la rochie nu îți vor lua prea mult timp.

– Am doar de făcut câteva pliuri ici-colo. Anabelle zâmbi radios. Și e o muncă pe care o fac cu iubire. Sunt atât de fericită pentru tine. Știu că nu așa ți-ai fi dorit să ajungi să te logodești, dar nu lăsa ca asta să îți umbrească bucuria. În mod evident tu și James ați fost sortiți unul pentru celălalt.

– Nu sunt tocmai sigură de asta. Nu cred că James și-a dat seama că suntem făcuți unul pentru celălalt decât după ce i-a învinețit Owen un ochi.

Anabelle se crispă.

– Când vine vorba de a te proteja, Owen face uneori... exces de zel. Dar James tot ar fi ajuns la un moment dat să-ți ceară mâna, cu sau fără un ochi vânăt.

Olivia oftă. Nu avea să afle niciodată ce anume ar fi făcut James.

– Îți mulțumesc pentru rochie. Nu am mai purtat niciodată ceva atât de frumos. Și îți mulțumesc că nu te-ai supărat pe mine după

ce am... mințit. Îmi pare rău că v-am făcut să credeți că mă duc la mătușa Eustace.

– Ai avut motivele tale. Și eu știu mai bine decât oricine că uneori facem lucruri rele pentru o cauză bună.

Olivia arcui o sprânceană.

– Da, ei bine, motivul meu a fost ceva mai egoist. Tu făceai eforturi să o salvezi pe mama ta. Eu alergam după un bărbat.

Anabelle râse.

– Și a funcționat. Bravo! Cu ochii ei cenușii sclipind, luă rochia în brațe și arătă spre pat. Totul o să ți se pară mai roz după ce tragi un pui de somn. Abandonează-te viselor plăcute cu mătase albastră și cu frumosul tău avocat.

Olivia porni ascultătoare spre pat, deși nu avea nicidecum de gând să tragă un pui de somn. Anabelle ieși maiestuoasă pe ușă, dar apoi băgă din nou capul în încăpere.

– Aproape am uitat să-ți zic, Rose și Daphne îți organizează un mic dejun nupțial.

O, vail!

– Nu e necesar. De fapt, aș...

– Nimic pretențios, doar o mică masă în familie. Owen le-a cerut să includă în meniu și briose pascale fierbinți de la brutăria din sat. Vezi? Chiar și îndărătnicul tău frate e cuprins de spiritul fericitului eveniment. Acum odihnește-te!

Olivia ascultă la ușă, iar când sunetul pașilor lui Anabelle se stinse, o încuie. Cu inima bubuindu-i, se îmbracă în cea mai simplă rochie a ei și îndesă într-un geamantan mic o rochie de schimb și o cămașă de noapte, un șal călduros și o pătură. Strecură un săculeț cu bani adânc în buzunarul rochiei și adăugă un săculeț mai mare în geamantan, lăsând loc pentru lucrurile pe care avea să fie nevoită să le cumpere.

După ce mai citi o dată scrisoarea pe care o pregătise, o sigilă și o puse pe perna ei. Tot ce mai avea de făcut era să stea în cameră și să aștepte momentul potrivit pentru a evada.

Și să se gândească la toate modalitățile spectaculoase în care ar fi putut planul ei să dea greș.

Zdrăngănitul clanței o făcu să sară în picioare.

– Cine e? șopti.

– Doar eu, Sophia.

Râsuflând ușurată, Olivia descuie ușa și o lăsă să intre.

Sophia se grăbi să o închidă în urma ei.

– Ai tot ce-ți trebuie?

– Așa cred.

Sophia se încruntă.

– Nu îmi place să te știu singură pe drum la o oră atât de târzie.

– Voi ajunge în Sutterside înainte de lăsarea întunericului, iar mâine-dimineață devreme deja voi fi în poștalion.

Mințea din nou.

– Prea bine. Cina va fi servită într-un sfert de oră. Am să le spun tuturor că dormi tun. Mai așteaptă încă un sfert de oră înainte să cobori. Cât timp doamna Simpson va fi ocupată să servească mâncarea, ar trebui să te poți furișa pe ușa din față.

– Bun, conversațiile sunt întotdeauna însuflețite la cinele luate în familie. Nu mă va auzi nimeni din cauza discuțiilor zgomotoase.

Însă Olivia hotărâse deja să își arunce geamantanul pe fereastra dormitorului, în stratul de flori, ca măsură de precauție. Dacă totuși o surprindea cineva ieșind din casă, putea pretinde că se furișa la o întâlnire secretă cu James înainte de nuntă. Din păcate, exact opusul era adevărat.

– Eu am să mă străduiesc să zăbovesc jos cât mai mult posibil după cină, spuse Sophia, ca să apuci să iei cât mai mult avans.

– Mulțumesc pentru ajutor. Olivia îi strânse mâna. Nu e cazul să faci eforturi exagerate pentru a mă ascunde. E suficient să te prefaci la fel de surprinsă ca tot restul lumii. Scrisoarea ar trebui să explice totul.

– Ai grijă, Olivia! Dacă e ceva ce am aflat deja despre familia asta e că toți se adoră reciproc – și pe tine, în special. Înțeleg de ce simți nevoia să faci asta, dar nu te pune în primejdie. Acum că te-am cunoscut în sfârșit, mi-ar plăcea profund dacă ai păți ceva.

Olivia înghiți un nod și îi oferii surorii sale un zâmbet tremurător.

– De îndată ce James va fi în drum spre Egipt, am să ies din ascunzătoare și îți promit că am să duc o viață mai sigură și mai plictisitoare decât a oricărei alte femei din Anglia.

– Îți doresc succes.

Sophia o îmbrățișă și o sărută pe obraz, apoi se strecură discret din încăpere.

Olivia încuie ușa în caz că Rose, Anabelle sau Daphne decideau să vină să îi arunce o privire înainte de a coborî la cină. Se așază pe pat,

ținându-și respirația și rugându-se ca soarta să îi dea o mică mână de ajutor în noaptea aceea.

Avea să-i prindă bine.

Capitolul 26

James bătu scurt la ușa din față a căsuței, hotărât să o vadă pe Olivia în ciuda oricărei superstiții ridicole care i-ar fi interzis să o facă. Voia să îi spună că își anulasese călătoria și spera că vestea avea să o facă fericită. Îi lipsise zâmbetul ei așa cum îi lipsea soarele după o săptămână de ploaie.

Ușa îi fu deschisă de o femeie mărunță, cu părul cenușiu, iar când James se prezentă ca fiind viitorul mire, aceasta se grăbi bucuroasă să îl poftească în salonul aglomerat. Huntford era așezat lângă soția lui, care cosea ceva pe o mare de mătase albastră din poala ei. Sora ducesei, Daphne, gângurea spre bebelușul înfășat din brațele ei. Lady Rose și domnișoara Rolfe studiau gânditoare piesele de șah de pe masa dintre ele.

Doar Olivia lipsea.

De îndată ce dădură ochii cu el, încăperea izbucni într-un iureș de exclamații.

– Averill, spuse Huntford. În sfârșit, cineva care să bea cu mine un pahar de vin.

Femeile îl întâmpinară mai călduros, invitându-l să ia loc și felicitându-l pentru nunta ce se apropia cu pași repezi.

– E minunat să vă văd pe toți, spuse el. Nu aş vrea să deranjez reuniunea de familie, însă doresc să o văd scurt pe Olivia. E aici?

– Se odihnește, se grăbi domnișoara Rolfe să îi răspundă.

James simți furnicături pe ceafă. Și dimineată când venise să o vadă o găsisese tot „odihnindu-se”. Nu și-o putea imagina pe Olivia – fata care era în permanentă mișcare – culcându-se ca să doarmă de două ori într-o singură zi. Ceva era în mod cert în neregulă.

– Se simte bine?

– Așa cred, răspunse Anabelle. Cu mișcări furișe, mută mătasea albastră din poala ei și o acoperi cu o pernă de pe canapea. Am stat

cu ea înainte de cină. A avut câteva zile pline însă, și vrea să fie odihnită pe mâine.

– Înțeleg. Răsuci în mâini borul pălăriei. Doar că nu reușesc nici-decum să mă scutur de senzația că e ceva... în neregulă.

– În neregulă? Daphne ridică ochii, cu o expresie îngrijorată în ochii ei albaștri. În ce sens?

– Nu sunt sigur, dar nu am mai văzut-o de ceva vreme, iar ultima dată părea tulburată și distantă.

Dumnezeule, se simțea ca un neghiob stând în fața familiei ei și discutând despre... sentimente. Dar trebuia neapărat să o vadă pe Olivia.

– Tulburarea ei e firească, spuse domnișoara Rolfe. Mă tem că prezența mea nu a făcut decât să adauge un stres suplimentar într-o perioadă deja foarte agitată.

– Să nu crezi asta, Sophia! Olivia și-a dorit să fi aici. De fapt, ne bucurăm cu toții că avem ocazia de a te cunoaște și de a petrece timp cu tine. Rose se încruntă vag spre tabla de șah dintre ele. Cu atât mai mult cu cât ești cea mai bună adversară la șah pe care am avut-o în ultimii câțiva ani.

– Dorești să stai cu noi? întrebă Anabelle. Owen s-ar bucura de companie – și la fel și noi, restul.

– Mulțumesc. Poate că Olivia se va trezi și va coborî totuși.

Prea agitat pentru a sta jos, James începu să măsoare în lung și în lat micuțul salon. Neputând să se năpustească sus, nu prea avea ce altceva să facă. Dacă ar fi știut care era camera Oliviei, ar fi putut să se întoarcă în toiul nopții, să escaladeze un spalier sau vreo altă blestemăție și să intre pe fereastră. Dar, la cât se știa de norocos, ar fi nimerit probabil în camera lui Huntford.

– Uite ce sugerez, spuse Lady Rose generoasă. Mă dus sus să arunc o privire în camera Oliviei. Dacă văd că e trează, am s-o anunț că ești aici.

Domnișoara Rolfe se ridică brusc, zgâlțâind tabla de șah.

– Ce-ar fi să mă duc eu să văd cum e?

Lady Rose îi făcu semn să se așeze la loc.

– Mi-ar prinde bine să îmi dezmoțesc puțin picioarele. În plus, o scurtă pauză îmi va lăsa răgaz să reflectez la următoarea mea mutare. Adresându-i-se lui James, adăugă: Poate voi reuși să te liniștesc.

– Ești foarte generoasă.

Oftă prelung și speră fără prea multă convingere că în scurt timp avea să o vadă pe Olivia coborând scările. Însă senzația neplăcută care îi rodea stomacul refuza să dispară.

Lady Rose ieși grațioasă din salon. James continuă să se plimbe agitat, în timp ce Huntford îl urmări cu o nenorocită de expresie amuzată pe chip.

Un țipăt înspăimântat răsunând de la etaj îi făcu pe toți să icnească, iar James sări ca ars și începu să urce scările câte două trepte deodată.

– Lady Rose?

Ea îl întâmpină pe coridor, cu fața încremenită într-o mască de șoc și confuzie.

– Ce e? Unde e Olivia?

– Nu e aici.

I se făcu rău.

– Nu înțeleg.

– Am găsit asta pe perna ei.

Îi întinse o bucată de hârtie împăturită, având numele lui scris în partea din față.

Huntford urcă în grabă scările.

– Ce se petrece? vru el să știe.

– Să nu-ți ieși din fire, îl avertiză Rose.

Ducele mârâi.

– Prea târziu.

James se puse între ei.

– Olivia nu se afla în camera ei. A lăsat asta pe pat. Ridică scrisoarea, iar când Huntford încercă să i-o înșface din mână, se grăbi să o retragă unde nu o putea ajunge. Mi-e adresată mie.

Intră în dormitorul Oliviei și se duse la fereastră, unde avea mai multă lumină și cel puțin o fărâmbă de intimitate, apoi își trecu degetul pe sub sigiliu.

Dragă James,

Mă rog ca într-o bună zi să mă ierți că te-am părăsit astfel și pentru ceea ce sunt nevoită să spun acum: nu pot să mă căsătoresc cu tine.

Ai avut dreptate de la bun început. Când mi-ai spus la ba-lul lordului Easton că ceea ce simțeam față de tine era o pasiune copilărească, așa era. Mi-am declarat iubirea față de tine fără

să am cea mai vagă idee despre această emoție. Când ai plecat spre Haven Bridge, te-am urmat dintr-un impuls de moment, stârnind probleme pentru amândoi – probleme pe care tu nici nu ți le-ai căutat, nici nu le-ai meritat. Acum trebuie să îmi îndrept greșeala, nu doar pentru binele tău, ci și pentru al meu.

Când Owen a decis inițial că trebuie neapărat să ne căsătorim, am crezut că nu aveam încotro. Recunosc, nu m-am împotrivit prea mult. Mă tem că eram extrem de fermecată de frumusețea ta, de șarmul și de bunătatea ta – dar știm amândoi că iubirea presupune ceva mai profund, mai de durată.

Firește, încă te îndrăgesc, iar asta nu se va schimba niciodată. Totodată, te respect foarte mult, motiv pentru care nu te-aș condamna la o căsnicie – nu, la o viață întreagă – fără iubire. Nu ar trebui să fii forțat să te căsătorești. Ai un vis de îndeplinit, și asta e ceea ce trebuie să faci.

Sunt conștientă că fratele meu nu va fi încântat de mine și îmi pare rău că îl dezamăgesc din nou. Deși nu îmi doresc să creez noi probleme pentru el sau familia mea, mă tem că sunt nevoită să o fac. Nici măcar Owen – cât e el de puternic și de hotărât – nu poate forța o căsătorie dacă mireasa a dispărut. Așa că am fugit în lume.

Te rog, asigură-mi familia că locul spre care mă îndrept e lipsit de primejdii. Mă așteaptă un loc în care voi găsi condiții corespunzătoare de trai și nu îmi va lipsi nimic cât voi fi plecată. I-aș îndemna să nu își irosească timpul căutându-mă, dar bănuiesc că o vor face oricum. Deși sunt sincer recunoscătoare pentru grija lor, ar trebui să știe că eforturile lor vor fi în van.

Nu intenționez să trăiesc în exil pentru totdeauna (decât dacă familia mea va considera acest lucru necesar). Am să mă întorc acasă la Londra după ce vei fi plecat tu în expediția ta în Egipt, căci sunt destul de sigură că nici măcar Owen nu poate organiza o nuntă cât timp tu te afli pe un alt continent. În orice caz, odată ce tu vei fi plecat, am să mă întorc la familia mea, am să îi implor să mă ierte și, de bunăvoie, chiar dacă nu și bucuroasă, voi înfrunta consecințele faptelor mele.

Te rog transmite-i familiei mele că regret că au bătut atâta drum și că totul a fost degeaba. Sunt peste măsură de binecuvântată să mă bucur de iubirea și sprijinul lor și sper ca într-o bună zi să mă revanșez pentru problemele pe care le-am provocat. Te rog

spune-i lui Anabelle că rochia pe care mi-a creat-o e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată și că ea ar trebui să fie cea care să o poarte – nu eu. Te rog spune-i Sophiei că am fost încântată să o cunosc și că aștept cu nerăbdare să ne vizităm frecvent și să povestim mult, ca între surori, după ce ne vom întoarce la Londra. În sfârșit, spune-i te rog lui Owen că îl iubesc și că am împrumutat unul dintre caii lui. Voi avea nespus de multă grijă de el.

Sper ca această veste să nu se dovedească un șoc prea mare. La drept vorbind, bănuiesc și mă rog ca, odată ce vei fi avut răgaz să te obișnuiești cu ideea că nu ne vom căsători, ai să constăți că te simți ușurat. Bucură-te de timpul pe care îl vei petrece în Egipt, căci ți-a fost scris să mergi să explorezi.

Cu sinceritate a ta,

Olivia.

James clătină din cap, aproape incapabil să înțeleagă cuvintele de pe pagină.

Huntford își înfipse mâinile în șolduri, iritat.

– Ce scrie, Averill?

James aruncă scrisoarea pe pat. Chiar dacă fusese scrisă de Olivia, nu credea o iotă din ea.

– Citește-o dacă dorești. Eu mă duc după ea.

Huntford înșfăcă biletul și își trecu rapid privirea peste el.

– Fir-ar să fie! Încotro ar fi putut să plece?

Rose își frânse mâinile.

– Poate la mătușa Eustace? Olivia știe că mătușa Eustace avea să vină încoace pentru nuntă... poate are de gând să se ascundă acasă la ea?

James deja se îndrepta spre ușă.

– Anabelle spunea că a văzut-o pe Olivia chiar înainte de cină. Cât să fi trecut de atunci, maximum trei ore? Nu avea cum să fi ajuns departe, nici măcar călare.

– Călărește excelent, îi strigă Rose în timp ce James traversă în fugă coridorul, apoi coborî scările.

Owen folosea un grajd aflat la circa un kilometru mai sus de casă, nu departe de hanul care îi găzduise pe James și pe Olivia. Propriul lui cal era priponit de gardul din fața căsuței și se grăbi să dezlege frâiele și să sară în șa. Porni în goană, ignorând privirile curioase ale sătenilor ieșiți la o plimbare de seară. Când năvăli în grajd, un băiat

cu fața pistruiată și mânjită de noroi apăru dintr-o boxă din spate și își flutură pălăria în semn de salut.

– Bună seara, domnule?

– Ai văzut cumva pe aici o doamnă? gâfâi James. O tânără frumoasă cu păr castaniu?

– Tata i-a înșeuat un cal chiar înainte să meargă acasă la cină.

James deja își ducea calul înapoi afară.

– În ce direcție a pornit?

Băiatul împunse aerul cu un deget.

– A luat-o spre sud, spre Sutterside. L-a întrebat pe tata despre poștalion.

– A mai spus și altceva?

– Nu, domnule. Dar mi-a dat și mie, și tatei câte o monedă. O aruncă pe a lui în aer. Drăguță doamnă!

– Așa e. James scotoci prin buzunar după o monedă și i-o aruncă băiatului, care o prinse din aer cu o singură mână. Fratele ei, ducele de Huntford, ar trebui să sosească în câteva minute. Spune-i că am luat-o spre sud și că am s-o găsesc pe Lady Olivia.

Băiatul dădu din cap.

– Da, domnule!

James sări din nou pe spina calului și porni într-un galop sălbatic, spulberând pământul în urma lui. Soarele cobora în spatele dealurilor, iar lumina amurgului pălea rapid. Ce Dumnezeu fusese în mintea Oliviei când se hotărâse să călătorească noaptea?

În mod evident era disperată să scape de căsătorie, ceea ce îl dureau mai tare decât îl duruse croșeul de dreapta al lui Huntford. Lucrurile pe care Olivia le pusese în scrisoarea aceea nu se potriveau cu ceea ce își amintea el. Unde era femeia care se culcase cu el lângă râu și râsese când o gădilase pe abdomen cu flori sălbatice? Cum era posibil ca acele momente să nu fi fost iubire?

Și alte întrebări îi răsunau în minte, repetându-se în ritmul buibitor al copitelor calului său lovind pământul. Însă răspunsurile nu avea să le găsească într-o scrisoare și în mod cert nici în propria minte. De-abia când avea să o privească pe Olivia în ochi urma să i se dezvăluie adevărul.

Și se ruga ca acel adevăr să nu îl devasteze.

Deocamdată misiunea lui era să o găsească și să se asigure că era teafără. Își spuse că, având un avans de doar trei ore, Olivia

nu ar fi putut să fi ajuns departe... și că în acea zonă rurală somno-roasă nu avea cum să dea de bucluc.

Din nefericire, buclucul părea să o găsească mereu pe Olivia – sau invers.

Pe când ajunse James în Sutterside, deja se lăsase întunericul. Sări de pe cal, puse hățurile în mâinile unui băiat de la grajduri și îi adresă câteva întrebări, însă băiatul nu văzuse nici o femeie călare pe o iapă gri. James intră cu pași mari în han – același în care Huntford îl surprinsese cu Olivia – și îl văzu pe hangiu în spatele tejghelei barului.

Bărbatul corpulent se posomorî când se apropie James. Poate că antipatia lui avea vreo legătură cu cele două uși făcute țândări care fuseseră o consecință a șederii lui la han.

– Ce doriți, domnule Averill? Oftă. Sper că nu o cameră.

– Doar informații, bunule domn. Ai văzut-o pe Lady Olivia Sherbourne?

– N-am văzut-o.

Hangiul își făcu de lucru curățând o pată invizibilă de pe tejghea.

– Mare păcat, spuse James sec, pentru că te-aș fi recompensat cu generozitate pentru orice eventuală informație care m-ar fi putut ajuta.

Bărbatul ridică privirea și arcui o sprânceană aspră, părând insultat.

– Atunci e regretabil că nu știu nimic.

– Vrem doar să ne asigurăm că e teafără, spuse James gânditor.

– Vrem?

– Am pomenit cumva că fratele lui Lady Olivia, ducele de Huntford, îți va trece pragul cel mai probabil în următorul sfert de oră? Ți-l amintești pe duce – un tip masiv, brunet, încruntat, cu un temperament violent? Dar dacă nu știi nimic...

– Stați așa! A vorbit soția mea cu ea.

Pulsul lui James își iuți bătăile.

– Du-te după ea! Acum.

Hangiul plecă și se întoarse câteva minute mai târziu, împingându-și soția în față, în timp ce aceasta își târșăia picioarele.

– Spune-i, Sally!

Femeia îl privi pe James cu o expresie bănuitoare, încleștându-și buzele. În mod evident alegea să îi fie loială Oliviei – și sexului slab în general. Încercă o abordare mai blândă.

– Înțeleg că logodnica mea a trecut pe aici. E important să o gădesc. E periculos pentru o tânără lady să străbată singură drumurile acestea, în special în timpul nopții. Te rog, spune-mi ce știi!

Femeia ridică bărbia.

– Lady Olivia nu mi-a dezvăluit planurile ei, dar era limpede că nu voia să fie găsită. Sunt sigură că o domniță bună la suflet așa cum e ea are motive întemeiate să o facă.

– Nu vrea să devină soția mea, recunosc James.

Când roști cuvintele cu voce tare îl duru ca și cum și-ar fi smuls un bandaj dintr-o rană purulentă.

– Dar tu o forțezi, îi aruncă soția hangiuului.

– Nimeni nu o poate forța pe Olivia să facă ceva ce nu vrea. Dar sper să o conving. Oftă. Toate astea sunt irelevante. Se află la cinci sute de kilometri de casă și ar putea fi în primejdie. E aici?

Femeia își pierde semeția și își lasă umerii să cadă.

– Nu. A plecat acum câteva ore.

James dădu din cap încurajator.

– Și ce a zis? Știi încotro se îndreptă?

– M-a întrebat când va trece poștalionul prin Mapleton. I-am spus că mâine-dimineață devreme.

– Mapleton... e următorul sat la sud de acesta?

– Da, m-a întrebat de hanul de acolo. Apoi s-a interesat de satele aflate și mai la sud. Se grăbea, ca și cum ar fi vrut să ajungă cât mai departe posibil înainte de lăsarea întinericului.

James deja ardea de nerăbdare să urce din nou în șa și să pornească după ea.

– Mai poți să-mi spui și altceva? Ceva ce ar trebui să știu?

Femeia clătină din cap.

– I-am dat niște mâncare, să aibă merinde de drum.

– Mulțumesc – m-ai ajutat mult.

Scotoci în buzunar și trânti câteva monede pe tejghea.

Soția hangiuului aruncă o privire spre bani, apoi îi împinse deoparte.

– Ține-ți banii!

Însă James deja pornise spre ușă, rugându-se ca Olivia să nu fi fost atât de nesocotită sau atât de disperată încât să-și continue drumul și peste noapte. Întinericul avea să îl încetinească și pe el, dar, cu puțin noroc, avea să ajungă în Mapleton cu mult înainte de ivirea zorilor și să o împiedice să urce în poștalion.

Însă instinctul îi spuse că nu avea să fie chiar atât de simplu. Nu era niciodată simplu cu Olivia.

Capitolul 27

Oază. (1) Un loc fertil și plin de verdeață din deșert, de regulă având o sursă de apă. (2) Un refugiu, ca în exemplul: „Avea să se gândească întotdeauna la acel loc idilic de lângă râu ca fiind oaza lor personală“.

Olivia nu mai sărise niciodată dintr-o căruță aflată în mers, iar gândul îi făcu inima să își tripleze bătăile. Se retrase până în spate și își lăsă picioarele să atârne peste margine, însă solul era mai departe decât își închipuise ea și părea să rămână în urmă cu o viteză înspăimântătoare. Ceea ce ar fi îngrozit-o și dacă nu ar fi avut recent glezna scrântită.

Trase adânc aer în piept și își luă inima în dinți. Până în momentul de față totul decursese conform planului. Când ajunsese în Sutterside în urmă cu câteva ore, se dusesse glonț la brutărie, de unde cumpăraseră trei franzele. Apoi găsisse o tarabă cu fructe de unde își adăugase în geantă piersici, mere și fructe de pădure coapte. La han își cumpăraseră niște carne uscată, cașcaval și o sticlă de vin.

Și, chiar mai important, vorbise cu soția hangiului, convinsă că James și Owen aveau să o înduplece cumva pe femeie, cu vorba bună sau pe alte căi, să le dezvăluie ce le spusese Olivia.

Firește, nu intenționa nicidecum să călătorească spre sud sau să ia poștalionul. Ar fi fost mult prea ușor de găsit astfel. Nu, destinația ei era ultimul loc în care s-ar fi gândit cineva să o caute – avea să se întoarcă în Haven Bridge.

Lăsase calul lui Owen în Sutterside, sperând că James și fratele ei aveau să fie prea ocupați să gonească după ea ca să observe că abandonase calul pentru a-l înlocui cu alte mijloace de deplasare. Găsisse ușor un fermier care se îndrepta spre nord. Olivia își mânjise fața, hainele și geamantanul cu pământ de pe drum și își acoperise capul cu un șal de culoare închisă. Se dusesse la fermier în piațeta satului când acesta tocmai terminase de descărcat grânele din căruță.

Când acesta îi spusese că se îndrepta spre nord, Olivia îl rugase să o ia și pe ea – și să păstreze discreția absolută în privința pasagerii lui –, oferindu-i în schimb câteva monede. Acesta ridicase din umeri și consimțise.

Bărbatul îi oferise un loc pe capră lângă el, însă Olivia refuzase, pretinzând că prefera să stea în spate și să se odihnească.

De fapt planul ei presupunea să sară din căruța care se zgâlțâia cu puțin înainte să ajungă în Haven Bridge. Nu își putea asuma riscul de a fi văzută de cineva în sat și nici nu voia să răspundă întrebărilor fermierului. Dacă acesta s-ar fi întâmplat să pomenească totuși cuiva că avusese o pasageră bizară, nu ar fi știut să spună nimic altceva decât că dispăruse undeva pe drum între Sutterside și Haven Bridge.

Căruța trecu huruind peste un dâmb, făcând dinții Oliviei să clănțânească. Se lăsase întunericul, iar momentul era cel potrivit. Lungi gâtul pentru a arunca o privire într-o parte și în cealaltă a drumului; nu se vedea nimeni pe nicăieri. Trase geamantanul greu lângă ea și, știind că apoi nu avea să mai poată da înapoi, îl împinse peste marginea căruței. Geanta căzu grosolan și stârni un mic nor de praf. Fermierul nu observă nimic.

Acum era rândul ei.

Un, doi, trei... sări.

Căzu în față, ateriză pe mâini și pe genunchi și se rostogoli câțiva metri, cu fustele răsucindu-i-se în jurul picioarelor. Rămase culcată timp de câteva secunde, trăgându-și sufletul și verificând dacă era încă întreagă înainte de a se desprinde din încâlceala fustelor și de a se grăbi să-și recupereze geamantanul. Dacă se spărsese sticla de vin? I-ar fi distrus hainele de schimb și mâncarea.

Când văzu geanta, lungi pasul, iar când înșfăcă în sfârșit mânelele moi de piele ale acesteia, rosti o mică rugăciune de mulțumire. Ceea ce se afla în geantă era esențial pentru succesul planului ei, iar o privire aruncată înăuntru îi confirmă că, în ciuda zgâlțâiturii, sticla de vin supraviețuise căderii.

Ar fi fost tentată să rămână pe drum în loc să înfrunte curajoasă iarba înaltă – populată fără îndoială de nenumărate insecte – și terenul accidentat care se întindea dincolo de drumul principal. Însă nu își putea asuma riscul de a fi văzută de cineva care să îi informeze apoi pe James și pe Owen. În plus, o femeie umblând singură noaptea ar fi fost o țintă facilă pentru răufăcători. Prin urmare alese

să străbată hățișurile și pământul pietros care ar fi putut s-o ajute să rămână ascunsă.

Bucurându-se că își încălțase cele mai urâte și cele mai solide ghetete, porni greoi prin iarbă și își cățără geanta pe un mal ușor ridicat. Ajunsă sus, găsi o cărare îngustă pe care vegetația fusese călcată în picioare de alții care trecuseră pe acolo. Spera cu fervoare că nu avea să dea peste nici una dintre acele persoane în drumul ei înapoi spre Haven Bridge.

Păși cu grijă peste iarba încălțită, convinsă că un șarpe avea să îi alunece peste vârfurile ghetelor. Însă cum soarele apusese deja, iar cerul devenea tot mai întunecat cu fiecare clipă, nu prea putea să deslușească ce fel de creaturi se ascundeau în acea sălbăticie – dar în sinea ei își spuse că asta era o adevărată binecuvântare.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, geanta i se părea tot mai grea. Când mușchii unui braț începură să o doară, își trecu bagajul în cealaltă mână. După o jumătate de oră, umerii o usturau, iar brațele îi erau amortite, însă nu îndrăzni să se oprească. Mai avea mult de mers până la ivirea zorilor.

Ciuli urechile când auzi un tropăit în depărtare și se tupilă, rămânând nemișcată. Zgomotul deveni mai puternic și, în scurt timp, observă ceva mișcându-se pe drumul în rest pustiu. Un cal galopând prea repede în întuneric, cu cel aflat în șa aplecat peste gâtul animalului ca și cum ar fi avut o misiune de îndeplinit. Olivia își ținu răsuflarea și îl privi pe bărbat trecând fulgerător pe lângă ea.

Deși lumina lunii era palidă, îl recunoscuse. L-ar fi recunoscut oriunde. Umerii aceia lați, șoldurile înguste, grația athletică. Era James.

Venise după ea, așa cum se și așteptase.

O, sperase că scrisoarea avea să îl descurajeze, însă în adâncul inimii știuse că James nu avea să renunțe atât de ușor. Cea mai sfâșietoare parte a redactării acelei scrisori fusese să și-l imagineze citind-o și să bănuiască durerea și sentimentul de trădare care fără îndoială îl încercaseră în momentele acelea.

Ar fi vrut să îl strige, să îi spună că îl iubea și că nu simțea cu adevărat nici un cuvântel din acea scrisoare oribilă și stupidă. Ar fi vrut să îi spună că s-ar fi căsătorit cu el oricând și oriunde, atâta vreme cât le-ar fi permis să fie împreună.

Însă dacă ar fi făcut-o, i-ar fi ucis visul, prin urmare păstră tăcerea și rămase nemișcată. Așteptă până când tropăitul copitelor se stinse și se lăsă din nou tăcerea.

Apoi își puse capul pe genunchi și izbucni în plâns.

— Ce avem noi aici?

Vocea gravă și sinistră o făcu să sară în picioare și să se dea în spate clatinându-se. Un bărbat necunoscut, masiv și impunător o prinse de brațul care o durea deja, strângând-o atât de tare încât o făcu să țipe.

— Gura!

O zgâlțâi cu atâta forță încât i se ciocniră dinții între ei.

Inima Oliviei începu să bubueie când bărbatul o măsură cu privirea lui insolentă, studiindu-i hainele întunecate și geamantanul burdușit.

— Ai fugit de undeva? Nu te-a avertizat nimeni că există oameni răi care își aleg victimele dintre fetele ca tine?

Oh, James o avertizase — o dată sau de douăzeci de ori.

— Dă-mi drumul!

El chicoti, iar sunetul găunos îi dădu fiori Oliviei, făcându-i pielea de găină.

— Ce-ai în geantă?

— Haine. Nu de mărimea ta.

— Vom vedea... Luă geamantanul și făcu ochii mari. Ce rochii grele ai!

— Și papuci, spuse ea, uluită că era încă în stare de obrăznicii, chiar în timp ce era împietrită de spaimă.

Continuând să o strângă de braț cu o mână, bărbatul se ghemui la pământ, trăgând-o și pe ea după el, și îi deschise geamantanul. Îl răsturnă cu capul în jos, vărsă totul pe pământ și începu să-i scormonească printre lucruri. Când dădu de sticla de vin, arcui o sprânceană vicleană și o puse deoparte. Inevitabil, îi găsi și săculețul cu monede, pe care și-l duse la ureche și îl scutură, zâmbind la auzul clinchetului pe care îl scoase. Își îndesă săculețul în buzunar și, smucind-o, o forță să se ridice din nou.

— O domniță înstărită. Ei, e ziua mea norocoasă. Se aplecă în față, duhoarea răsuflării lui invadându-i nările. Dă-mi bijuteriile!

— Nu am nimic la mine.

Era adevărat. Acolo unde mergea acum nu avea nevoie de bijuterii.

— Nimic? Mi-e greu să cred asta. O prinse de bărbie, întorcându-i capul într-o parte și verificându-i urechile. Apoi coborî privirea,

posomorându-se când văzu că nu purta nimic la gât. Să-ți vad mâinile, îi porunci.

Ea îi întinse mâinile tremurătoare, amintindu-și prea târziu de inel. Inelul de aur pe care i-l dăduse James, cel găsit în râu.

— Dă-mi-l, îi ceru tâlharul pe un ton brutal.

— Nu. Nu-i păsase de vin sau de bani, dar acum era altceva. E verigheta mea, minți Olivia. Și nu valorează prea mult. Băgă mâna în buzunar și scoase și ultimii bani pe care îi mai avea. Ia-i mai bine pe ăștia. Ia-mi banii și lasă-mă în pace, te rog!

Vocea îi tremura.

Bruta băgă cu lăcomie și restul monezilor în buzunarul lui, apoi o zgâlțâi din nou.

— Vreau inelul.

— Nu știu dacă mi-l pot da jos, spuse ea cu sinceritate. Dacă îmi dai drumul de braț, am să încerc.

El își îngustă ochii, dar îi dădu drumul, privind-o ca și cum i-ar fi fost teamă că avea s-o ia la fugă din clipă în clipă.

Olivia răsuci inelul și trase de el, dar nu reuși să și-l scoată.

— Lasă-mă pe mine, spuse el nerăbdător.

Îi înșfăcă mâna și încercă să i-l smulgă, trăgând cu atâta brutalitate încât Olivia își spuse că fie avea să îi jupoaie pielea, fie să îi rupă degetul.

Și cu cât trăgea mai tare, cu atât se umfla mai tare degetul, pulsând de durere ca și cum și l-ar fi prins la o ușă.

— Te rog, strigă ea. N-o să iasă decât cu tot cu deget.

Râsul lui sinistru străpunse aerul când băgă mâna în gheată și scoase de acolo un cuțit; lumina lunii scânteie pe lama acestuia.

— Dacă așa vrei.

Se întinse să-i ia mâna din nou, dar Olivia se răsuci și reuși să se îndepărteze exact cât să nu o poată ajunge.

— Stai! Mai lasă-mi o clipă. Sunt sigură că îl pot face să iasă.

Doar că nu era deloc sigură. Și chiar dacă i-ar fi plăcut să creadă că tâlharul nu vorbise serios când o amenințase că avea să-i reteze degetul, nu voia să își asume riscul să verifice. Scurpă în palmă și întinse saliva în jurul inelului. Acesta se clinti puțin.

— Încep să mă satur să aștept, obraznicătură! Dă-mi inelul imediat! Acum!

O înșfăcă de la spate, încolăcindu-și brațul pe după talia ei, apoi apăsă lama cuțitului, rece și tăioasă pe obrazul ei.

Sângele începu să-i bubuie în urechi; genunchii îi cedară. Continuă să răsucescă inelul – aproape trecuse de încheietura degetului. Însă senzația de greață care i se instalase în stomac îi spuse că tâlharul nu avea să o lase să scape atât de ușor. Îi făcea mult prea multă plăcere să o tortureze.

Răsuflarea lui râncedă o lovi în față.

– Năbădăioasă mai ești!

Apoi vârful cuțitului lui îi înțepă pielea, dezlănțuind furia Oliviei.

Țipă și îl lovi cu cotul în burtă, făcându-l să-și slăbească strânsoarea suficient cât să se poată întoarce și să îl calce cu forță pe vârful piciorului. Tâlharul scoase un geamăt și scăpă cuțitul pe jos. Olivia se aruncă să îl ia ea, înșfăcându-l înainte să apuce el să o facă. Inelul i se desprinsese de pe deget și îi zbură prin aer.

Gâfâind și tremurând de teamă, își încleștă ambele mâini pe mânerul cuțitului, fluturându-l cu mult mai mult curaj decât simțea în realitate.

Fără a-și pierde cumpătul, tâlharul porni greoi spre ea.

– Cățea mică...

Deodată, se auzi ritmul inconfundabil al unor copite venind în galop spre ei.

– Ajutor! țipă Olivia.

– Târfă!

Atacatorul ei înșfăcă sticla de vin și porni împleticindu-se spre un loc unde iarba era mai înaltă. Olivia îi desluși vag silueta urcând pe un cal deșelat și pornind în galop peste câmp, îndepărtându-se de ea și de călărețul care venea pe drum.

Puterile o părăsiră cu totul atunci. Scăpă cuțitul și căzu la pământ, tremurând în ciuda nopții calde. Călărețul venea în continuare în galop pe drum, îndreptându-se în viteză spre ea. Olivia se îndoia că o auzise și, acum că tâlharul fugise, se bucura că nu fusese descoperită. Aruncă o privire printre trestii când bărbatul trecu pe lângă ea în șaua calului său, o pată neclară de negru cu gri. Owen. O depăși fulgerător, ignorând tot ceea ce nu ținea de obiectivul său – anume de a o găsi.

Fără să vrea, fratele ei o salvase. Dacă supraviețuia acestui coșmar, nu avea să se mai plângă niciodată de tendința lui de a fi exagerat de protector. De fapt, chiar îl adora pentru această trăsătură. Când îl privi dispărând în întuneric, inima i se strânse în piept.

Dar își luase porția de sentimentalisme pentru o singură noapte. Încă nesigură pe picioare și temându-se că tâlharul avea să se întoarcă, Olivia luă cuțitul și îl înfășură cu grijă într-un șal, înainte de a-l pune pe fundul valizei. Târându-se, strânse și restul lucrurilor și le îndesă și pe acestea în geantă. Își petrecu mai mult timp decât ar fi fost cazul pipăind prin iarbă în căutarea inelului, dar își dădu seama rapid că era în van. I se frânse inima la gândul de a abandona acea bucățică din James, dar nu-și permitea să mai irosească timp. Prin urmare, fără a-i mai păsa de pietre sau de alte obstacole care ar fi putut să îi mai iasă în cale, o luă la fugă.

Mânată de teamă, iubire și furie, ignoră crengile care îi zgâriară dosul palmelor și greutatea valizei izbindu-i-se de coapsă. Ignoră și durerea pe care o simțea în coaste, și tremuratul mușchilor ei epuizați.

Când văzu în cele din urmă luminile hanului din Haven Bridge, se lăsă să cadă în genunchi, se întoarse spre marginea cărării și vărsă.

Odată ce spasmele încetară, se așază și își sprijini capul pe genunchi. Inima ei își încetini treptat bătăile până reveni la normal. Briza nopții îi înfioră răcoros ceafa, umedă de sudoare.

Trebuia să meargă mai departe.

După calculele ei, care erau mai puțin calcule și mai mult un fel de intuiție cu risc mare de a se dovedi greșită, coliba abandonată de pe pământul unchiului Humphrey se afla la circa șase kilometri și jumătate de acolo.

Coliba era ascunzătoarea perfectă pentru ea. Nimeni nu avea să își închipuie că făcuse cale întoarsă și se ascundea chiar sub nasurile lor. Și Dumnezeu știa că nimeni nu ar fi crezut-o în stare să tolereze condiții de trai atât de primitive. Aproape că nu-i venea nici ei să creadă.

Dar era dispusă să îndure aproximativ o săptămână de disconfort dacă era necesar ca James să poată pleca în Egipt fără a fi împovărat de remușcări – sau de o soție pe care nu și-o dorise.

Se ridică în picioare și își șterse mâinile. Avea să aibă timp suficient să își plângă de milă odată ce ajungea la colibă. La drept vorbind, nici nu prea avea cu ce altceva să își ocupe timpul în afară de dormit... și de reflectat.

Îi trecu prin minte că ultima parte a drumului ar fi fost mult mai plăcută dacă ar fi avut un cal. Sau o trăsură cu banchete moi

de catifea. Însă nu mai era Olivia cea răzgâiată și delicată, crescută în puf, de altădată.

Așa că își puse geanta pe umăr și își înăbuși un geamăt. Ar fi putut să se deplaseze mai rapid dacă bagajul i-ar fi fost mai ușor, însă nu îndrăznea să renunțe la nimic din proviziile ei. Aveau să i se dovedească toate necesare. Cel puțin nu mai trebuia să-și facă griji în privința sticlei de vin.

Satul era chiar mai tăcut decât de obicei. În depărtare se întrezărea vag lacul, scânteind în lumina lunii. De ceva vreme nu mai văzuse și nu mai auzise pe nimeni pe drumul principal și, în curând, avea să se îndepărteze de el pentru a o lua pe poteci chiar mai puțin umblate. Avea să urce pe drumeagul pe care își scrântise glezna – măcar nu ploua – și să treacă pe lângă locul unde ea și James mâncaseră brioșe pascale fierbinți așezați pe pietre.

Avea să avanseze încet, însă, cu un pic de noroc, avea să ajungă la coliba dărăpănată – adăpostul ei – până la ivirea zorilor.

Capitolul 28

Olivia se trezi mai târziu decât de obicei, chinuită de o sete ce îi pârjolea gâtleejul și de o foame ce îi rodea stomacul. Capul îi bubuia, iar lumina soarelui revărsându-se prin singura fereastră a colibei făcea durerea cu atât mai tăioasă. Aruncă deoparte șalul care îi servise drept plapumă și se dădu jos din culcușul grosolan – o pătură pe care o pusese în două.

Una dintre scândurile podelei era spartă, iar câteva dintre ele erau deformate, însă podeaua era relativ curată grație câtorva crengi cu frunze din care își încropise o mătură. Ar fi putut face minuni cu o perie de sârmă și o găleată de apă cu săpun, dar cel puțin se descotorosise de pânzele de păianjen.

Punându-și mâna streășină la ochi, pipăi pervazul ferestrei, apoi înșfăcă mânerul cuțitului pe care îl luase de la tâlharul la drumul mare. Cu grijă, creștă o dungă pe peretele de lângă ea, pentru a marca o nouă zi.

Șapte nopți.

Supraviețuise singură în pădure timp de o săptămână.

Închizând ochii, șopti o rugăciune. James avea să se imbarce azi pe un vas pentru a-și începe călătoria spre Egipt. Deși mâhnirea îi stârnea o durere surdă în piept, Olivia oftă satisfăcută.

Planul ei dădea roade. Tot ce mai avea de făcut era să reziste încă o noapte în singurătate.

Însă nu avea să fie ușor. Se întinse după geamantanul ei – care îi servea și drept pernă – și se uită înăuntru. Proviziile ei erau înspăimântător de scăzute. Pâinea și fructele i se terminaseră cu câteva zile în urmă. Nu mai avea decât o bucățiță de carne uscată.

Se ridică încet, sprijinindu-se cu o mână de perete. Când amețeaua se domoli, porni împleticindu-se spre ușa colibei și o deschise, lăsând lumina să inunde micuța încăpere.

Deși nu văzuse absolut pe nimeni de o săptămână, încă se temea să nu fie observată de cineva aflat în trecere pe pământul unchiului Humphrey, prin urmare își plimbă privirea în jurul ei, căutând orice urmă de mișcare. Dar nu văzu nimic în afară de păsări zburând de pe o ramură pe alta și frunze tremurând în bătaia brizei calde. Clipind în fața soarelui, făcu un pas afară și luă o înghițitură de aer proaspăt.

Cea mai mare dificultate cu care se confruntase în săptămâna care tocmai trecuse nu fusese nici setea, nici foamea. O, cu dragă inimă și-ar fi dat perechea favorită de cercei în schimbul unui ceai și a unui fursec, dar ceea ce o chinuia cel mai tare era urâtul. Stând în colibă, orele se topeau unele într-altele, până nu mai reușea să-și dea prea bine seama dacă era dimineată, amiază sau seară.

Din fericire, își găsisese o oarecare ocupație cu care să își umple timpul – făcea săpături. Nu avea unelte necesare, însă avea bețe din abundență. După ce sculptase capătul unei crengi până obținuse un vârf ascuțit, bățul funcționase aproape la fel de bine ca târnăcopul pe care obișnuia James să îl poarte în geanta lui cu scule. În ultimele câteva zile își petrecuse ore îndelungate pe malul râului, dând cu migală la iveală mici artefacte interesante. Majoritatea erau aceleași pietre rotunde pe care le găsisese inițial James. Însă printre pietre descoperise și bucățele de metal, cu luciul dispărut sub atingerea timpului. Poate că avea să le deseneze în agenda ei înainte de a i le da unchiului Humphrey. Spera că aveau să-l facă să zâmbească.

Ziua aceea avea să fie ultima petrecută în izolare și, deși nu prea avea să îi lipsească mare lucru din viața în colibă, își dădu seama, cu

o surprindere considerabilă, că avea să-i lipsească exploratul și săpăturile făcute lângă râu.

Își luă târnăcopul improvizat și cana de tablă, apoi porni pe micuța potecă pe care o urmase întotdeauna pentru a ajunge la râu. Când auzi apa susurând peste pietre, alergă la marginea râului, se aplecă peste mal și își umplu cana. Bău cu lăcomie, golind vasul înainte de a-l băga din nou în râu.

Apa îi umezi gâtul, proaspătă și rece, potolindu-i setea și calmându-i bubuitul din cap. Se întinse în iarbă, amintindu-și după-amiezile superbe pe care și le petrecuse aici cu James. Acea era singura tortură pe care i-o provoca locul acela – era înconjurată din toate părțile de amintiri cu el.

Oftând, se ridică și merse ceva mai departe pe lângă râu, absorbind frumusețea munților învăluiți în ceață și a pajiștilor cufundate în pace. Tocmai se pregătea să sară pe fâșia de nisip de lângă țărmul râului, când un fior bizar i se strecură pe piele.

Încremeni și își simți părul de pe ceafă ridicându-i-se, ca și cum ar fi privit-o cineva.

Abandonându-și lucrurile, o luă la fugă spre pădure, pentru a se adăposti. Ignorând crengile și spinii care o loveau din toate părțile, goni spre vechea colibă și nu se opri până nu ajunse înăuntru. Mâinile îi tremurau când trase zăvorul.

Cu inima zbătându-i-se violent, își spuse că atitudinea ei sperioasă se datora lipsei de hrană și izolării. Se lăsă să cadă în culcușul ei și își strânse genunchii la piept.

Timp de câteva minute abia dacă îndrăzni să respire, ciulind urechea pentru a auzi sunet de pași în hățișuri sau zdrăngănitul ușii subrede în ramă.

Însă se dovedi că nu o urmărise nimeni și că nu ar fi avut de ce să-și facă griji.

Era cât se poate de singură.

James călătorise până la Londra și înapoi în căutarea Oliviei.

Însă aceasta dispăruse ca o zână în pădure. Se evaporase.

Deși se oprise la hanul din Sutterside, nu rămăsese acolo. Și deși întrebase mai multe persoane despre poștalion, se pare că nu o văzuse nimeni într-o astfel de trăsură. James găsisese, ce-i drept, calul pe care îl luase Olivia când plecase din Haven Bridge. Iar un fermier

din apropiere îi spusese că îi vânduse niște fructe unei femei cu o valiză mare.

După aceea nu mai reușise să afle nimic altceva despre Olivia. Trecuse pe la casa mătușii ei Eustace și, la sugestia lui Rose, pe la verișoara ei Amelia din Londra, însă nici una din ele nu o văzuse pe Olivia. Toată lumea își făcea griji disperate pentru ea. În special el.

Dispăruse deja de șapte nopți, iar când se gândea la toate primejdiile care ar fi putut să se abată asupra ei, își ieșea din minți.

Însă după ce în acea zi discutase cu trei servitoare diferite de la trei hanuri diferite, își dădu seama că avea nevoie de o strategie nouă.

Și avea nevoie de ceva de la care să pornească.

Prin urmare avea de gând să se întoarcă în locul de unde începuse să o caute pentru a studia din nou singurul indiciu real pe care îl avea – scrisoarea Oliviei.

Scrisoarea rămăsese în căsuța care fusese închiriată pentru familia ei și îi trecu prin minte că poate între timp dobândiseră și ei informații noi. Prin urmare se întoarse în Haven Bridge cu inima strânsă – și fără Olivia.

Mai avea câțiva kilometri până la intrarea în sat când observă o încăierare undeva departe de drum, în dreapta lui, pe coasta unui mic deal. Dând pintoni calului, urcă panta pentru a merge să investigheze ce se petrecea.

Un bărbat în vârstă, ținând în mână un coș cu legume, stătea ghemuit în fața unui bărbat mai masiv, purtând o jachetă ruptă și murdară, care se învârtea în jurul lui fluturând un cuțit.

Ambii bărbați se întoarseră surprinși când James se apropie și descălecă. Acesta îl studie pe bărbatul care avea cuțitul.

– Lupta asta nu e nicidecum dreaptă. Tu ai un pumnal, în vreme ce adversarul tău e înarmat cu morcovi și cartofi.

– Nu e nici o luptă, spuse bătrânul răgușit, ca și cum James nu ar fi priceput și singur cum stăteau lucrurile. A încercat să-mi fure legumele!

Tâlharul îi rânji lui James, dinții lui galbeni scânteind pe fundalul feței jengoase.

– Scutește-mă de discursuri. Știi ce se spune despre hoți și onoare. Mă doare în cot de ce e drept. Vreau să fiu în avantaj. Privirea lui coborî spre mâinile goale ale lui James. Și în momentul de față se pare că și sunt.

Tălharul își îndreptă atenția asupra lui James și făcu trei pași spre el.

James nu se clinti. Fermierul, cu ochii largi de spaimă și tremurând în spatele tâlharului, puse mâna pe un cartof și își îndoi brațul ca pentru a azvârli leguma spre atacatorul lui. James clătină din cap și îi făcu semn să plece.

– De aici încolo mă ocup eu.

Bătrânul porni rapid în jos pe pantă, îndreptându-se șontâc-șontâc spre drum, scăpând câțiva morcovi din coș.

– Vreau tot ce ai de preț, ceru tâlharul, fluturând din degete spre James. Dă-mi totul!

Pumnii lui James se încleștară involuntar; își întinse degetele și zâmbi.

– Ai terorizat destui oameni pentru o zi. Strânge-ți lucrurile și du-te cât mai departe! Și nu te mai întoarce. Niciodată.

– Poate am să mă duc la o plimbare lungă – în șaua calului frumos pe care ai venit tu. Dar mai întâi am să-ți iau gologanii și tot ce ai de preț.

– Nu ți-aș da un sfanț.

– Câtă bravură din partea unuia care îmi va simți curând cuțitul. Admiră vârful ascuțit al lamei. Să știi că nu-s pe-aici domnițe pe care să le impresionezi.

– Și femeile neajutorate le ataci?

– Ei, acum. Aș putea să-ți spun că nu e cazul, dar ar fi o minciună. Se înecă de răs, amuzat de propriul lui umor bolnav.

James simți furnicături pe pielea dintre omoplați.

– Ai văzut cumva o tânără călătorind singură prin părțile astea săptămâna trecută?

– Poate. Ce-ți pasă ție?

Răbdarea lui James cedă. Făcu un pas mare în față, înșfăcă mâna în care se afla cuțitul și o răsuci la spatele tâlharului.

– Ce i-ai făcut? Un amestec letal de furie și spaimă îi inundă venele, iar autocontrolul lui ajunsese să atârne de un fir de ață. Gândește-te bine înainte să-mi răspunzi, fiindcă am să mă agăț de cea mai măruntă scuză ca să-ți rup gâtul.

Tălharul se zbătu, încercând să se elibereze, dar James îl strânse și mai tare până când degetele tâlharului se învinețiră și scăpă cuțitul pe jos.

– Unde e acea domniță?

Dacă îi făcuse rău Oliviei, avea să îl omoare. Fără cea mai mică ezitare.

– Acum o săptămână am văzut-o. Nu i-am furat decât o sticlă de vin.

– Jigodie mincinoasă! James îl întoarse pe tâlhar spre el și își înfipse pumnul în bărbia acestuia. Bărbatul se clătină în spate, căzu cu fundul în noroi și începu imediat să se târască înapoi. Ce i-ai făcut?

– Nimic!

Tâlharul se chinui să se ridice, cu sângele șiroindu-i din colțul gurii. James îl izbi în piept, aruncându-l cu ușurință înapoi la pământ.

– Vreau să știu exact ce s-a întâmplat. Unde e acum?

– De unde dracu' să știu eu? M-am uitat prin geanta ei – nu era nimic care să merite furat. Doar niște haine și mâncare.

– Mâncare? I se părea ciudat că își pusese mâncare în bagaj, doar dacă nu cumva... Ce altceva? mârâi James printre dinții înțeleștați.

– Un săculeț cu bani. Mai nimic.

– Și i l-ai luat.

– I-am lăsat mâncarea.

Tâlharul se retrase în spate până când James îl înșfăcă de partea din față a jachetei și îl ridică în picioare.

– Dacă aflu că ai pus mâna pe ea, că i-ai făcut vreun rău...

– Nu am făcut-o, jur! Ea m-a amenințat cu cuțitul. Am fost nevoit să-mi iau tălpășița ca să-mi salvez viața.

– Ar fi trebuit să fugi mai departe.

Înainte ca tâlharul să apuce să răspundă, James îi trânti un pumn zdravăn în nas. Bărbatul își dădu ochii peste cap și căzu ca secerat la pământ.

Nu murise, dar nici mult nu-i lipsise.

Oricât ar fi fost de bizar, confruntarea avu darul de a reînnoi speranțele lui James. Dacă Olivia reușise într-adevăr să scape din mâinile tâlharului – iar dacă exista vreo femeie capabilă să o facă, atunci ea era aceea –, poate că totuși nu îi pierduse cu totul urma, așa cum se temuse.

De ce își luase mâncare cu ea? Poate că își propusese să călătorească fără să se oprească la hanuri să mănânce, sau... poate că plănuise să se ascundă la nesfârșit. Dar unde?

Verifică buzunarele tâlharului și găsi un ceas de aur și câteva monede, dar nimic care să poată fi identificat ca aparținându-i Oliviei.

Cel puțin știa că străbătuse această potecă, probabil deplasându-se pe jos, cu doar șapte zile în urmă. Avea să o ia și el la pas, căutând indicii, când se întorcea în Haven Bridge.

Își luă calul de căpăstru și porni cu el pe drumeagul îngust, acoperit de iarbă, nefiind prea sigur ce spera să găsească. Poate că un petec de material i se rupsesse din tivul rochiei sau poate scăpase o agrafă sau vreun alt flecușteț. Își dorea cu disperare să găsească ceva oricât de mărunț care să îi confirme că fusese acolo și nu dispăruse pur și simplu de pe fața pământului.

Apoi văzu ceva de un galben-intens scânteind printre buruienile și hățișurile de pe marginea drumului. Clipi, iar imaginea dispăru. Făcu alți câțiva pași în față, apoi se lăsă în genunchi, dând la o parte cu mâna iarba înaltă și căutând sclipirea aurului.

Și o găsi.

Era inelul pe care îl descoperiseră împreună la râu. Recunosc metalul fin, din alte vremuri, marginea fațetată, mărimea delicată. Era inelul Oliviei.

Rotițele minții lui începură să se învârtă nebunește. Ce căuta inelul ei aruncat cu nepăsare în hățișuri?

Nu-și putea imagina că Olivia s-ar fi descotorosit intenționat de el. Indiferent ce ar fi susținut în scrisoarea ei, James știa că după-amiezile pe care le petrecuseră la râu însemnaseră ceva. Și toate acele amintiri erau strânse în acest inel. Nu, în mod cert nu ar fi renunțat de bunăvoie la el.

Dar dacă avusese loc o luptă? Poate că tâlharul îi poruncise să și-l dea jos sau încercase să i-l smulgă cu forța. Iar dacă ea îi opusese cât de puțină rezistență – exact genul de curaj nebunesc de care era în stare Olivia –, poate că inelul zburase în iarbă și se pierduse. Până dăduse James întâmplător peste el.

Spaima îi îngheță măruntaiele. Se rugă ca Olivia să fi fugit din fața tâlharului cât o ținuseră picioarele și să fi ajuns cumva, undeva, la adăpost. Însă descoperirea inelului îi zdruncină credința. Precum un pumn în tâmplă încasat din senin, îl năuci și îl făcu să se clatine.

Dumnezeule bun cât de mult o iubea!

O iubea cu o intensitate care îl înspăimânta. Ar fi trebuit să-și dea seama mai demult, dar se lăsase distras de altele. Expediția lui, scrisoarea tatălui ei, bătaia cu Huntford și remușcările legate de felul în care se purtase cu fratele lui, toate îl împiedicaseră să vadă ceea ce ar fi trebuit să vadă de la bun început.

Ea era centrul lumii lui, singurul lucru care conta cu adevărat.

Gândul că era posibil să i se fi întâmplat ceva îngrozitor îl zgâlțâi până în miezul ființei. Viața lui nu era nimic fără ea. Ar fi renunțat la toate bogățiile unui faraon pentru a o avea pe Olivia lângă el. Și se rugă să aibă șansa de a-i spune acest lucru.

Duse scurt inelul la buze înainte de a-l strecura în adâncul buzunarului său.

Se gândi la tâlharul care zăcea inconștient la câțiva metri buni în spatele lui. O parte din James ar fi vrut să-l trezească stropindu-l cu apă și să-i ceară să-i spună ce altceva mai știa; o altă parte din el ar fi vrut să-l trezească doar pentru a putea să-l snopească din nou în bătaie.

Singurul lucru de care era sigur James era că bucățile de puzzle nu se potriveau între ele. Trebuia să analizeze din nou scrisoarea Oliviei, să afle ce descoperise între timp Huntford – dacă descoperise ceva – și să conceapă un nou plan.

Pur și simplu trebuia neapărat să o găsească pe Olivia. Și avea o senzație oribilă, grețoașă, că timpul nu era de partea lui.

Imaginile și sunetele din jurul lui deveniră brusc cât se poate de clare – buruienile foșnind în bătaia brizei, umbra unui uliu învârtindu-se în văzduh deasupra capului său, bubuitul frenetic al propriei sale inimi în piept. Își trase calul lângă el, sări în șa și porni la drum, sperând că în Haven Bridge avea să găsească niște răspunsuri.

Capitolul 29

Straturi. (1) Niveluri ale pământului care corespund unor perioade istorice diferite. (2) Niveluri sau clase ale ierarhiei sociale, ca în exemplul: „Chiar dacă fiica unui duce și un simplu avocat aparțineau unor straturi sociale complet diferite, cei doi tot se potriveau perfect“.

Prin fereastra colibei Olivia privi cerul colorându-se în trandafiriu. Avea să se întunece în curând, iar săptămâna ei de sihăstrie autoimpusă aproape se încheiase.

Avea să își petreacă aici încă o noapte, iar a doua zi dimineată, adunându-și puținele forțe care îi mai rămăseseră, urma să pornească pe jos spre căsuța unchiului Humphrey. Se întrebă dacă bunul și bătrânul unchi al lui James avea să o recunoască măcar.

Buclele ei de obicei elastice erau acum vlăguite și stoarse. Rochia ei, plină de pământ și de praf, îi atârna pe trup precum un sac. Nu-și putea nicidecum închipui cât de palidă și de trasă la față arăta în momentul acela.

Prin urmare, parțial pentru că nu dorea să-i provoace unchiului Humphrey un atac de apoplexie și parțial pentru că tânjea cu disperare să fie curată din nou, decise ca, în această ultimă noapte, să îndrăznească să se îmbăieze scurt în râu.

Găsi micul calup de săpun cu lavandă pe care și-l pusese în bagaj, îl despachetă și îi inspiră parfumul dulce. Luă cu ea și cana de tablă și șalul care avea să îi servească drept prosop. Când cerul se coloră într-o nuanță fumurie de violet, se încumetă să iasă din colibă.

Măruntul răsfăț de a se îmbăia în râu nu avea să aline din durerea de a-l fi pierdut pe James – se îndoia că exista ceva care ar fi putut să o facă –, dar era posibil ca măcar să o facă să se simtă om din nou.

Porni agale pe potecă spre râu, își lăsă lucrurile pe malul acoperit de iarbă și bău mai multe cani de apă. Era înconjurată din toate părțile doar de pajiști, munți și un cer superb, dar chiar și așa, ezită. A se dezbrăca în pielea goală în natură era o îndrăzneală considerabilă, chiar și pentru ea. Fusesse altceva când o făcuse cu James. Atunci fusesse prea distrasă de fierbințeala din ochii lui și de atingerea mâinilor lui pentru a se simți stingherită sau rușinată.

Atât de multe se schimbaseră de atunci.

Însă după o săptămână de lacrimi, plictiseală și foame, era hotărâtă să savureze această mică plăcere. Trase adânc aer în piept și, dintr-un singur gest, își scoase peste cap rochia și cămășuța, ușurată să scape de hainele jengoase. Pielea îi fu cuprinsă de furnicături în aerul umed al serii, iar când își despleti părul din coadă, șuvițele lungi o gâdilară pe șale.

Sări de pe malul înălțat și se așeză pe o piatră netedă la marginea apei. Piatra, încă încinsă de la soare, îi încălzi fundul când își băgă degetele de la picioare în apa răcoroasă a râului. Sfârcurile i se întăriră în clipa când începu să își scufunde treptat trupul în apa rece.

Neavându-l pe James să o poarte în brațe, nu-și putu permite să strâmbe din nas când picioarele i înfipseră în fundul moale al râului. Își luă săpunul, băgă capul sub apă și se ridică icnind, cu gâtul și roin-du-i de picături reci. După ce frecă săpunul între palme pentru a face spumă, și-o masă în păr, apoi se lăsă pe spate și lăsă curentul blând să îi clătească murdăria și clăbucii. După care își frecționă temeinic fiecare centimetru de piele, de la vârful nasului până la spațiul dintre degetele de la picioare.

Când termină într-un sfârșit, ieși din râu, cu pielea trandafirie și scânteind în lumina lunii, și se uscă frecându-se cu șalul moale.

Întunericul se lăsase rapid, dar ezita să se întoarcă la colibă – și ezita chiar mai tare să se îmbrace în hainele murdare pe care le purtase înainte.

Dar poate nu era nevoită să o facă.

Își luă rochia și cămășuța și, ținându-le departe de ea, se întoarse la râu. I-ar fi luat doar câteva minute în plus să le spele, iar dacă le întindea afară peste noapte, aveau să fie în cea mai mare parte uscate până dimineața; putea da ochii cu unchiul Humphrey și cu familia ei purtând haine curate.

Cealaltă rochie, la fel de murdară, și-o lăsase în colibă, așa că nu avea ce altceva să poarte cât timp își spală hainele. Dar, oricum, nu era ca și cum ar fi avut companie, în afară de câte o căprioară sau vreo vulpe apărând din când în când, și nici acestea nu purtau pantaloni sau jachete.

Așa că, fluierând o baladă tristă, se așeză pe piatra caldă și netedă și se apucă să-și spele rochia – prima ei tentativă, de când se știa, de a face pe spălătoreasa.

Oricât ar fi fost de bizar, constată că munca fizică, care însă n-o solicita și intelectual, și gesturile simple de înmuiat, săpunit, clătit și stors avură darul de a o liniști oarecum. Ba chiar îi abătură gândurile de la James – puțin.

James dădu buzna în căsuța unchiului Humphrey și intră cu pași mari în camera de lucru a acestuia unde acesta, deloc surprinzător, sforăia în scaun. Ralph intră schiopătând în urma lui, cu un zâmbet strâmb luminându-i chipul tânăr.

– Bun venit înapoi!

– Sunteți încă aici. James îl îmbrățișă, ținându-l puțin mai mult decât de obicei. Credeam că tu și mama ați decis poate să vă întoarceți acasă. Mă bucur că nu ați făcut-o.

Îl conduse pe Ralph înapoi în foaierul mic ca să nu-l deranjeze pe Humphrey.

– Ma-mama s-a retras la culcare devreme în seara asta. S-o trezesc?

– Nu, las-o să se odihnească!

– Și-a făcut griji pentru tine, recunoscui Ralph. I-am spus că vei fi bine.

– Firește că sunt. Olivia e cea aflată în primejdie.

– U-unde e?

– Habar nu am. James își trecu o mână prin păr. De câteva ori am avut impresia că sunt pe punctul de a o găsi, dar nu a fost așa. Singurul indiciu pe care îl am e asta. Băgă adânc mâna în buzunar, scoase inelul și i-l arătă lui Ralph. E al ei. L-am găsit pe o cărare care se întinde în paralel cu drumul principal, la ieșirea din sat.

Ralph studie inelul cu un aer serios, ca și cum ar fi înțeles că reprezenta toate speranțele lui James – și cele mai negre temeri ale lui.

– Poa-poate îi era larg și i-a căzut din mers, sugera Ralph încurajator.

– Poate, replică James.

Dar știa că inelul îi stătuse fix pe deget. Se așeză pe o laviță din holul îngrămădit cu de toate și bătu ușor cu palma locul de lângă el; Ralph veni și se așeză și el.

Rămaseră cufundați în tăcere preț de un minut, fiecare pierdut în propriile gânduri, timp în care James continuă să învârtă inelul de aur între degetul mare și arătător.

– L-am găsit acum câteva săptămâni, când făceam săpături în colțul nord-vestic al pământurilor lui Humphrey. Olivia a fost cea care l-a observat în pământ. Am știut că îi fusese scris să fie al ei.

Ralph clătină din cap ca și cum ar fi avut impresia că nu auzise bine.

– Lân-lângă râu? M-am plimbat azi pe acolo.

– Atât de departe? Chiar că devii tot mai puternic, spuse James mândru.

În mod normal complimentul l-ar fi făcut pe Ralph să zâmbească radios, dar acum se încruntă ca și cum nu l-ar fi auzit.

— E ciudat că ai po-pomenit de locul acela. Mi s-a părut că am văzut pe cineva plimbându-se pe lângă liziera pădurii azi-dimineață, dar a dispărut printre copaci înainte să mă lămuresc exact.

Dumnezeule bun! Coliba era în apropiere. Dacă...

James îl prinse pe Ralph de umeri.

— E posibil să fi fost Olivia?

— Per-persoana era foarte departe. Am pre-presupus că e un braconier. Închise ochii ca și cum și-ar fi reimaginat scena. Dar da, spuse el încrezător. E posibil să fi fost ea.

Brusc toate indiciile se legară. Își pusese în bagaj haine, mâncare și vin. Nu urcase în nici un poștalion. Dacă de fapt, în tot acest timp, Olivia stătuse ascunsă pe pământurile lui Humphrey, aproape la vedere? Dacă își petrecuse aproape o săptămână încercând să supraviețuiască singură într-o colibă primitivă din pădure?

— Se prea poate să fi fost ea, repetă James. Mă duc să văd.

Ralph își strânse sprâncenele laolaltă.

— Nu e ni-nimic pe acolo. Ce ar putea mân-mânca?

— Dacă se ascunde în pădure, îmi închipui că supraviețuiește cu foarte puțin. Olivia poate fi foarte încăpățânată.

— Mai știu eu pe ci-cineva. Ralph zâmbi și îl împunse pe James în piept cu un deget. Du-te să ve-vezi dacă logodnica ta vrea să fie salvată.

James era deja pe jumătate ieșit pe ușă.

— Probabil nu vrea. Dar am să merg oricum.

— Stai! Ia niș-niște prăjitură cu tine, pentru orice eventualitate. Ralph arătă spre bucătărie. S-ar putea să fie lihnită, și puțină mâncare ți-ar crește poate șansele de a o cuceri.

Pentru un frate mai mic, Ralph era chiar înțelept. James scotoci prin bucătăria mică și înghesuită și găsi câteva prăjituri, mere și pâine. Își turnă vin în ploscă și îndesă merindele într-o geantă.

Când dădu să plece, îl văzu pe Ralph înăbușindu-și un căscat.

— Du-te și dormi, îi porunci. Ne vedem dimineață.

— Sper să ai vești bune până atunci.

James își puse mâna pe umărul fratelui său.

— Și eu.

Câteva minute mai târziu, gonea călare prin întuneric, cu o viteză la care ar fi putut să-și frângă gâtul. Era o nebunie, dar nu-i păsa. Se aplecă mult peste grumazul calului și îi dădu piteni, sperând că animalul avea să-și amintească drumul. În scurt timp văzu o fâșie

de apă scânteind în lumina lunii și, apropiindu-se, smuci de hățuri și descălecă.

Urmă cotiturile familiare ale râului, oprindu-se în câteva locuri anume pentru a căuta urme de pași pe mal. Nu găsi nimic. Trecu pe lângă locul unde dăduse la iveală acele pietre pe care Olivia le schițase în agenda ei, stând lângă el. Pietrele erau înșirate ca niște soldați, așa cum le lăsase el, însă acum erau mai numeroase. Mai făcuse și altcineva săpături pe malul râului.

Vechea colibă nu era departe de aici. Mai trebuia doar să caute cărarea care ducea în pădure. Dacă ținea bine minte, poteca se afla la circa cincizeci de metri la sud-est de...

Dumnezeule bun!

Se opri brusc și puse o mână pe grumazul calului pentru a-l liniști.

În fața lui se deslușea vag silueta unei femei așezate pe o piatră precum o eluzivă nimfă acvatică. Părul umed îi ascundea fața și fluiera încet, în timp ce răsucea materialul deasupra râului, storcând apa din el.

Spera că era Olivia – și spera că nu era ea. Avea nevoie să știe că era teafără și nevătămată. Dar detesta gândul că își petrecuse o săptămână singură și complet lipsită de cele mai elementare necesități, fără a mai vorbi de luxul cu care era obișnuită.

Și adevărul era că îl durea al naibii de tare să constate că fusese în stare să îndure asemenea greutăți și atâta suferință doar pentru a evita să-și lege viitorul de al lui.

Nu îndrăzni să o strige de teamă că avea să fugă în pădure. În schimb, își continuă drumul în tăcere, urmând râul. Cu fiecare pas inima lui își accelera bătăile, ca și cum i-ar fi recunoscut și ea mișcările energice și sigure, și felul gânditor în care își înclina capul într-o parte.

Când ajunse mai aproape, un nor care până atunci învăluisese luna se îndepărtă, astrul nocturn luminând-o pe Olivia suficient ca James să vadă că era, slavă Domnului, întreagă și neatinsă.

Era, totodată, complet goală.

Dorința îi inundă tot corpul, iar mădularul i se întări, deși mintea lui știa că avea alte probleme mai urgente de rezolvat.

Calul lui necheză, iar Olivia întoarse brusc capul. Într-o fracțiune de secundă se ridică și o luă la fugă. Lăsă să-i cadă haina pe care o spălase și fugi în pădure, îndreptându-se glonț spre colibă.

James porni după ea, însă pe când ajunse la colibă Olivia trântise deja ușa. Era atât de întuneric sub frunzișul des, încât nu vedea mai mult de jumătate de metru în fața lui.

— Olivia, o strigă el. Te rog, deschide-mi! Sunt eu, James.

O exclamație mărunță răsună din spatele ușii șubrede.

— James? Tu ești, cu-adevărat?

El înghiți un nod și își sprijini ușor fruntea de lemnul deformat.

— Eu sunt. Cine altcineva ar putea să știe că odată ai traversat topăind o pășune cu vaci, într-un singur picior și în ploaie, și că ești o artistă mult mai bună decât lași lumea să creadă și că ești prea delicată pentru a atinge cu picioarele fundul râului?

Ușa se întredeschise milimetric.

— În privința asta nu mai sunt delicată. Însă dacă mai văd un singur păianjen pe aici, e cât se poate de posibil să-mi pierd mințile.

Ah, rămăsese tot Olivia lui. Ușurarea îi inundă venele.

— Îmi pare rău că te-am speriat mai devreme. Putem vorbi?

Ea ezită, apoi dădu din cap.

— Lasă-mă o clipă să pun jos arma și să mă fac prezentabilă.

Dumnezeule bun!

— Arma?

— Un cuțit, îi strigă ea din interiorul cufundat în beznă. Un mic suvenir din călătoriile mele.

Când se întoarse la ușă, i-o deschise și îl primi în camera întunecată. Își înfășurase o pătură în jurul ei și o ținea strâns sub brațe — brațe care arătau prea subțiri.

James ar fi vrut să o tragă în brațele lui și să-i simtă inima bătând la pieptul lui. Ar fi vrut să guste dulceața pielii ei și să tragă în piept parfumul îmbătător al părului ei. Dar deocamdată se mulțumi să o dezmierde blând pe obraz cu încheieturile degetelor.

— Ești bine?

Ea oftă.

— Da.

— De ce? o întrebă el simplu.

Iar ea înțelese la ce se referea.

— Voiam să pleci. Vocea îi era răgușită și chinuită. În expediția ta. Ar fi trebuit să pleci. De ce nu ai făcut-o?

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi așa ceva. Tu chiar ți-ai închipuit că mă voi imbarca spre un alt continent fără să știi unde ești? Fără să știi că ești teafără?

– Da, spuse ea cu asprime. Ți-am spus în scrisoare că voi fi teafără și vezi și tu cât se poate de limpede că așa e. De ce nu m-ai crezut pe cuvânt?

– De ce? Poate că nu am vrut să cred ce mi-ai spus în nenorocita aia de scrisoare. Nici partea în care sugerați că timpul pe care l-am petrecut împreună nu a însemnat nimic. Nici partea în care îmi cereai să te părăsesc. Și în mod cert nici partea în care îmi spuneai că totuși nu mă iubești.

Tăcerea se lăsă grea între ei, iar James își dori cu ardoare să-i fi putut vedea chipul mai clar sau, și mai bine, să fi putut descifra ce se petrecea în inima ei.

– Voiam să fii fericit, șopti ea în cele din urmă. Mi-am dat seama cât de egoistă am fost când am venit după tine. M-am așteptat să renunți la visul tău ca să poți rămâne aici și să-l îndeplinești pe al meu. Apoi, când ne-a surprins Owen, nu am mai avut nici unul de ales.

– Recunosc că la început așa am simțit și eu. Dar cu cât petreceam mai mult timp cu tine, cu atât îmi devenea mai limpede că ne-a fost scris să fim împreună. Îi strânse mâinile într-ale lui, rugându-se să înțeleagă. Fiecare pățanie, fiecare conversație, fiecare sărut m-au adus mai aproape de tine. Te iubesc, Olivia.

– Oh, James! Ridică privirea spre tavanul colibeii, ca și cum ar fi încercat să-și împiedice lacrimile să se reverse. Și eu te iubesc. Dar îmi doream sincer să pleci în expediție – să îți îndeplinești visul.

– Vino încoace, spuse el, deschizând brațele.

Ea făcu doi pași șovăitori spre el, apoi își îngropă fața la pieptul lui, izbucnind în hohote de plâns pe cămașa lui.

James își plimbă mâinile pe spatele ei, apoi și le încheștă în pumni în părul ei umed, convingându-se singur că Olivia era cu adevărat acolo și savurând cât era de bine să o țină din nou în brațe.

– Olivia, spuse el încet, înseamnă enorm pentru mine că ai făcut asemenea eforturi doar pentru a mă convinge să plec. Ești cea mai generoasă persoană din câte cunosc. Dar am renunțat la locul meu în cadrul expediției înainte să fugi tu în lume.

– Îmi pare rău că ai făcut-o.

– M-am gândit că vei fi fericită să ne începem căsnicia împreună.

– Dar mă tot gândesc la bietul și bătrânul unchi Humphrey.

– Ce legătură are Humphrey cu toate astea?

– El nu a avut niciodată ocazia să meargă într-o expediție, nu a putut niciodată să exploreze lumea dincolo de paginile cărților lui.

Iar când vorbește despre oportunitățile pe care le-a ratat... ei bine, privirea lui devine tristă și chinuită.

— Asta pentru că bea prea mult și petrece mult prea mult timp în compania pisicilor lui.

— Eu cred că e din cauză că nu și-a urmat niciodată visul. Și nu aş putea îndura dacă într-o bună zi, peste ani și ani, aş vedea aceeași expresie chinuită și în ochii tăi. Îmi doresc să fi fericit – cu adevărat fericit.

El îi ridică bărbia și își trecu ușor buricul degetului mare peste linia maxilarului ei.

— Ei bine, primul lucru care m-ar face fericit ar fi să ieșim din coliba asta mizerabilă.

O luă pe sus în brațe, deschise ușa cu piciorul și ieși cu ea înainte. Olivia își cuibări capul în scobitura umărului lui și, pentru prima dată în ultima săptămână, James răsuflă ușurat.

Își alungă din suflet toată îngrijorarea, teama și nesiguranța, și simți spațiul astfel eliberat umplându-se cu iubire, speranță și bunătațe.

O duse în locul lor de lângă râu și o puse pe picioare înainte de a se dezbrăca de jachetă și de a o întinde pe jos.

— Nu e grozavă ca pătură, dar va fi mai puțin înțepător decât dacă ai sta direct pe iarbă.

Ea râse și se așeză, strângându-și picioarele sub ea.

— Nu mă deranjează iarbă. De fapt, după săptămâna asta prea puține lucruri mă mai deranjează.

— În afară de păianjeni.

— Firește.

Amintindu-și de pietrele de lângă râu, o întrebă:

— Cumva te-ai apucat de făcut săpături cât ai fost aici?

— Se prea poate să fi explorat și singură puțin. Rânji. Am găsit o bucată de metal care pare să fi făcut parte dintr-o cruce – plus alte pietre.

James arcui o sprânceană.

— Parcă ai fi arheolog.

Ea ridică din umerii subțiri.

— Aveam nevoie de ceva cu care să îmi umplu timpul. Mărturisesc că s-a dovedit o activitate... agreabilă.

— Și poate o idee palpitantă?

— Da.

Își îngropă fața la gâtul lui, iar James își simți pulsul luând-o razna.

Își chemă calul plescăind din limbă și dezlegă geanta de pe șa.

– Ți-am adus câteva provizii.

Olivia ridică instantaneu capul.

– Ai mâncare?

– Da.

Îi întinse pâinea și chicoti când Olivia o mănca până la ultima firimitură. Îi dădu tot ceea ce adusese, inclusiv plosca plină cu vin.

Cât timp Olivia mănca, James îi aduse rochia și cămășuța pe care și le spălase. Le stoarse încă o dată înainte de a întinde fiecare haină pe câte o piatră pentru a se usca.

După ce linse o picătură de suc de mere de pe dosul mâinii, Olivia se întinse pe spate și ridică fericită privirea spre cer.

– Asta a fost cea mai gustoasă masă pe care am luat-o vreodată – în special prăjitura, oftă ea.

James se trânti lângă ea.

– Asta a fost, de fapt, ideea lui Ralph. Se plimba pe aici azi-dimineață și i s-a părut că a văzut pe cineva. Iar eu m-am întrebat dacă nu cumva fuseseși tu. Am sperat.

– Ah! Am avut eu senzația că nu sunt singură azi-dimineață. Mă bucur să aflu că a fost fratele tău, nu tâlharul pe care l-am... Ei bine, lasă!

– Nu mai e cazul să-ți faci griji în privința lui.

– Cum e fratele tău? Și mama ta?

– Sunt bine. Dar în momentul de față vreau să vorbim despre noi.

Olivia clipi și se întoarse spre el.

– Am zbârcit-o cu toată treaba asta, nu-i așa?

– Nu. Nu cred că asta – își apăsă palma pe a ei – poate fi considerată a fi o greșeală.

– Atunci cum poate fi considerată?

– Eu aș spune că e iubire. Ai înfruntat curajoasă o săptămână în sălbăticie, sperând că ai să mă determini să plec în Egipt. Eu am scormonit jumătate din ținuturile rurale ale Angliei căutându-te, pentru că nu-mi pot imagina un viitor din care să nu faci parte și tu.

Speranța înflori în interiorul ei, caldă și dulce.

– Atunci presupun că e foarte bine că m-ai găsit.

– Te iubesc, Olivia. Mai mult decât un muzeu întreg plin cu artefacte antice și decât un deșert plin de relicve nedescoperite.

Ea arcui o sprânceană spre el.

– Minunat compliment, chiar așa. Pe un ton mai serios, adăugă: Și eu te iubesc. Mai mult decât un dulap plin de rochii superbe și decât o brutărie plină de brișe pascale fierbinți. Și nu spun asta doar din cauza pieptului tău – își trecu mâna peste postavul subțire și fin al cămășii lui –, deși s-ar putea să mă influențeze și asta.

James se aplecă spre ea și își sprijini fruntea de a ei.

– Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Neliniștea din vocea lui aproape o făcu să izbucnească în lacrimi. Am crezut...

– Șșșt. Îl dezmiardă cu un deget peste buza de jos plină. Sunt aici. Sunt bine. Și am să ți-o dovedesc.

Spunând acestea îl împinse pe spate, se aplecă peste el și își atinse buzele de ale lui. Preț de câteva secunde rămaseră încremenți astfel. Nu existau decât ei doi, cu răsufierea împletită în aerul cald de vară.

Acum avea ceea ce-și dorise dintotdeauna. Genul de iubire care putea supraviețui secretelor și greșelilor de proporții uriașe. Genul de iubire care transforma o situație deznădăjduită în... ei bine, în exact ceea ce trebuia să fie.

Dorința se încinse între ei, iar sărutul deveni mai profund. Gemând, James smuci de pătura pe care Olivia și-o înfășurase în jurul ei. Pătura căzu la o parte, lăsând-o complet goală în fața lui. Cu gesturi lacome, îi mângâie sânii, șoldurile și fundul, stârnind în ea flăcări.

La rândul ei, Olivia începu și ea să-i smulgă hainele și în scurt timp simți protuberanțele calde și solide ale pieptului și ale trunchiului său zgâriindu-i sfârcurile, torturându-le și tachinându-le până devin două vârfuri dureroase.

El își strecură o mână între picioarele ei și o atinse la intrare. Era udă deja, tremurând de dorință.

– James, șopti ea. Am mințit în scrisoare. Nu am încetat nici o clipă să te iubesc. În inima mea ai fost de la bun început doar tu. Și doar tu vei fi mereu.

El se rostogoli peste ea, își petrecu mâinile pe sub fundul ei și o privi cu o tandrețe care îi tăie răsufierea.

– Tu ai dat sens vieții mele, Olivia. Am tot căutat peste tot, disperat să găsesc ceva... ceva care să conteze cu adevărat. Și tu erai acolo de la bun început.

Ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui, trăgându-l mai aproape. James o privi în ochi când intră în ea, trupurile împreunându-li-se perfect. Se mișcă împreună, legănându-se până începură să gâfâie, arzând și disperați să își ofere descărcare.

– Să nu mă mai părăsești niciodată, Olivia, o imploră el, prinzându-i capul între palme.

Ea își simți inima strângându-i-se în piept, iar pulsația dintre coapsele ei urcă în spirală.

– N-am să te părăsesc. Pro...

Cuvântul se stinse pe buzele ei în clipa în care fu inundată de un torent de plăcere de nestăvilit. Își arcui spatele, trăgându-l și pe James după ea.

El îi strigă numele când se termină; i-l rosti ca pe-o rugăciune.

Iar când spasmele dulci încetară într-un sfârșit, se rostogoli pe o parte și îi oferă un zâmbet care îi topi măruntaiele ca și cum ar fi fost de ciocolată. Din nou.

James prinse o șuviță lungă de păr ce i se odihnea pe umăr și o înfășură în jurul degetului lui.

– Măine ne vom ocupa de familiile noastre, de întrebările lor și de planurile de nuntă. În seara asta suntem doar tu și eu. Și nu-mi pot imagina nimic mai aproape de perfecțiune.

Olivia oftă fericită, dar nu era chiar perfect.

Din fericire, avea o idee despre cum să facă să fie.

Capitolul 30

James spera că repeta cuvintele corect. De fiecare dată când o privea pe Olivia, radioasă și superbă într-o rochie de mătase albăstru-deschis, uita unde se afla – anume în micuța biserică din Haven Bridge, la propria lui nuntă.

Își smulse privirea de la încântătoarea lui mireasă și o aținti asupra lui Huntford, care stătea așezat în primul rând și se ștergea suspect la ochi. Ducele fusese atât de ușurat când Olivia fusese găsită, încât acceptase rugămintea acesteia de a mai amâna nunta cu două săptămâni.

Poate că la mijloc fusese și mâna lui Anabelle. Aceasta spusese că Olivia avea nevoie să recupereze o parte din greutatea pierdută înainte să poată purta rochia de mireasă pe care i-o crease. Și pur și simplu refuzase să i-o modifice din nou.

Cele două săptămâni în plus le permisese unora dintre rudele care plecaseră din Haven Bridge după prima tentativă de nuntă să se întoarcă. De data aceasta Foxburn o însoți pe Daphne, iar James își spuse că arăta mai relaxat decât îl văzuse vreodată. În continuare afișa un rânjet fals – genul care părea să rădă de James, luându-l drept un biet netot amorezat. Ceea ce și era. Firește, Foxburn era la fel de nebun după frumoasa lui soție, iar James avea să îi amintească acest lucru la prima ocazie.

Sora Oliviei, Rose, și sora ei semivitregă, Sophia, erau așezate una lângă cealaltă. Păreau fericite și... ușurate. Poate că ele știau mai bine decât oricine cât de îndărătnică putea fi sora lor.

Mama și fratele lui James erau așezați în rândul din față, în spatele lui. Ralph purta o jachetă elegantă și o lavalieră, și zâmbea mândru. Mama lui își tampona ochii. În ultimele două săptămâni strecurase aparent neintenționat în conversație subiectul nepoților, de nu mai puțin de trei ori.

Unchiul Humphrey era prins între două dintre mătușile vârstnice ale Oliviei. O lăsase mai moale cu băutura în ultimele câteva zile și își jurase că avea să se înzdrăvenească suficient pentru a se scula din fotoliu și a veni la nuntă. Și chiar o făcuse, iar unele dintre doamnele mai în vârstă prezente la eveniment chiar îl declaraseră absolut fermecător.

– Domnule Averill?

James își îndreptă brusc privirea spre chipul vicarului și îi zâmbi stingherit.

– O iau pe femeia aceasta drept soție...

O oră mai târziu, James socializa cu restul invitaților la nuntă pe peluza din spatele uneia dintre căsuțele pe care le închiriasse Huntford, savurând un mic dejun fără pretenții, dar servit elegant, organizat de familia Oliviei.

Olivia și Daphne erau așezate lângă Ralph, toți trei cufundați într-o discuție despre planurile de a organiza ieșiri pentru copiii din orfelinat. Olivia sugerase să îl implice și pe Ralph în proiect, iar acesta se arătase încântat de idee.

– Toamna va fi anotimpul perfect pentru un picnic undeva la țară, spuse Daphne. Putem să le spunem fetelor să își aducă niște caiete și să ia notițe despre vegetația și despre animalele pe care le vor observa. Trebuie să mai arunc o privire peste numele latinești, ca să le pot învăța pe fete denumirile corecte.

Olivia își dădu ochii peste cap, prefăcându-se exasperată.

– Scopul unei ieșiri în natură e anume să le mai scoată nasurile din cărți timp de câteva ore. Va fi o după-amiază fără latină!

– Dar trebuie să profităm cât mai mult posibil de această ocazie de a învăța.

Daphne se întoarse spre Ralph, cerându-i ajutorul.

– Poa-poate că fetele ar putea să recolteze câteva spe-specimene și să le caute numele în cărți după ce se întorc la orfelinat. O activitate pentru o zi plo-ploioasă.

Olivia se ridică și îl sărută pe Ralph pe obraz.

– Ești în același timp diplomat și genial – exact ca fratele tău.

Aruncându-i din când în când lui James priviri obraznice, Olivia se plimbă printre oaspeți, mulțumindu-le că veniseră și acceptând cu grație urările lor de bine. Obrajii nu îi mai erau scofâlciți, iar rochia năucitoare pe care o purta dezvăluia că își recăpătase rotunjimile apetisante. Cu părul strâns în creștetul capului și rochia fluidă, aducea cu o frumusețe desprinsă din clasicismul grecesc.

Și, cel mai important, în ochi îi juca o sclipire fermecătoare care însemna fie că era foarte fericită, fie că pune ceva la cale.

James bănuia că ambele.

Se duse la o masă, luă o furculiță de argint și o ciocni de paharul de șampanie.

– Doamnelor și domnilor, vă rog să îmi acordați atenția dumneavoastră. Îndreptă spre James un zâmbet care făcu să-i stea inima în piept. În special tu, domnule Averill.

Mica mulțime chicoti, iar el înclină politicos din cap, întrebându-se ce anume îi rezervase frumoasa lui soție.

– Sunt conștientă că nu prea se obișnuiește ca mireasa să țină un discurs, dar cei mai mulți dintre voi nu ar fi șocați să afle că nu sunt tocmai o persoană obișnuită. Vreau înainte de toate să-mi cer iertare de la cei care au făcut eforturi considerabile pentru a fi prezenți la nunta noastră nu doar o dată, ci de două ori. Regret sincer osteneala și grijile deloc necesare pe care vi le-am provocat.

– Motivul pentru care am fugit atunci nu fost că aş fi avut vreo îndoială în privinţa sentimentelor mele faţă de James. Chiar dimpotrivă, ştiam că îl iubeam mai presus de orice şi credeam că, dacă aş fi reuşit să îl conving că nu-mi doream această căsnicie, el ar fi avut libertatea de a-şi urma visul de a merge într-o expediţie arheologică.

James clătină din cap, nefiind prea sigur de ce se întorcea asupra acestui subiect. Ea era visul lui, mai presus de orice altceva. Deschise gura pentru a i-o spune, dar ea ridică o mână şi continuă:

– James era dispus să renunţe la acea aventură ca să putem fi împreună. Doar că, m-am gândit eu, poate nu avea să fie nevoit să aleagă.

El se strecură lângă ea şi, aplecându-se spre urechea ei, îi şopti:

– Credeam că am lămurit asta, Olivia. Am putea discuta mai târziu, te rog?

Ignorându-l, ea continuă:

– Aşa că, ajutată puţin şi de unchiul Humphrey, am luat măsuri ca luna noastră de miere să fie o călătorie... în Egipt.

James clipi surprins.

– Poftim?

– Ne vom întâlni cu echipa de exploratori în Cairo. Călătoria nu va fi la fel de lungă ca expediţia pe care ți-o plănuiseşi tu, spuse Olivia entuziasmată. Va dura doar şase luni. M-am gândit că s-ar putea ca în timpul acesta să apucăm să facem o grămadă de săpături şi schiţe.

– Dar... nu...

– Plecăm mâine. Îi strânse mâna şi ridică privirea spre el, cu ochii scânteindu-i. Nu-i aşa că e minunat?

Familiile şi prietenii lor izbucniră în aplauze şi urale.

James avu impresia că se afla pe scenă în cadrul unui spectacol de teatru bizar de realist.

– Asta e foarte drăguţ din partea ta, Olivia, spuse el încet, dar nu-mi închipui că fratele tău va fi de acord să...

– Am vorbit deja cu el despre asta. Eu mă gândisem să ne oferim un an pentru călătorii, dar el m-a convins să mă întorc în şase luni. Se aplecă spre James şi îi şopti: Nu ştiu care din noi – tu sau eu – o să-i lipsească mai mult. Te-a iertat, să ştii, chiar dacă nu e dispus să recunoască.

James clătină din cap.

– Deci plecăm în Egipt?

– Măine, repetă ea. Unchiul Humphrey a luat legătura cu unul dintre colegii lui și au aranjat împreună cele necesare. Humphrey îmi spune că vom fi găzduiți în condiții mai puțin luxoase decât dormitorul meu din casa de la Londra, dar, pe de altă parte, condițiile de trai vor fi în mod cert mai confortabile decât într-o colibă abandonată.

Egipt. Se convinsese singur că nu voia să meargă. Iar adevărul era că, atâta vreme cât o avea pe Olivia alături, nici că-i păsa unde se afla. Dar nu putea nega încântarea pe care i-o stârnea gândul la o aventură – cu ea.

O luă în brațe și făcu o piruetă cu ea, ignorând expresiile înțepate de pe chipurile mătușilor ei vârstnice.

– Nu ai fi putut să îmi oferi un dar de nuntă mai frumos, spuse el, punând-o din nou pe picioarele ei. Mulțumesc.

– Cu foarte mare plăcere, dragul meu soț.

Soț. Îi plăcea să fie numit astfel.

– Și eu am de făcut un anunț.

Humphrey tuși și își șterse fruntea cu o batistă. Se ridică tremurător, iar James se grăbi să meargă lângă el pentru a-l sprijini.

– Ce e, unchiule? Nu ar trebui să te obosești.

– Prostii! Ar fi trebuit de mult să o fac. Adresându-se tuturor celor de față, spuse: James e ca fiul pe care nu l-am avut niciodată. Iar acum are o mireasă superbă pe care deja o consider o fiică pentru mine. Ei mi-au amintit cum e să fii tânăr și îndrăgostit. Nu cred că am văzut vreodată doi oameni care să se iubească mai mult.

– Mulțumesc, unchiule.

Humphrey dădu din cap.

– Am un dar pentru amândoi. Nu constă în bogății sau bijuterii, dar e special oricum. Vreau să vă dăruiesc pământul de lângă râu. Vi-l dau vouă să îl explorați și să vă bucurați de el după pofta inimii. Olivia icni.

– Unchiule Humphrey, nu am putea face așa ceva.

– Firește că ați putea. Și, dacă ții morțiș să știi, am și o motivație personală. Sper ca voi – și într-o bună zi și copiii voștri – să veniți să mă vizitați aici în Haven Bridge.

James îi strânse mâna și îl îmbrățișă în același timp.

– Te-am vizita oricum, știi bine.

– În felul acesta voi fi sigur.

– Mi-ai fost ca un tată. Asta e cel mai frumos dar dintre toate.

Humphrey dădu din cap și se șterse pe față.

– Fir-ar să fie de insectă, mi-a zburat în ochi.

Chicotind, James îl ajută să se așeze la loc pe scaun. Apoi se duse la Olivia și îi luă mâna într-a lui.

– Deși nu e nici pe departe ceva la fel de grandios, am și eu ceva pentru tine.

– A, da?

– Da.

Înghiți un nod, apoi se lăsă într-un genunchi, sperând că nu avea s-o dea în bară. Olivia își dorise dintotdeauna o cerere în căsătorie romantică și, pe Dumnezeu, o merita.

Chiar dacă venea puțin cam târziu.

– Olivia, nu știu să înșir frumos cuvinte, decât atunci când am de-a face cu documente și contracte. Aspectele legale nu îmi pun probleme – Dumnezeu bun, nu începuse deloc bine –, dar sentimentele sunt cu totul altceva. Înghiți în sec, iar ea dădu din cap, încurajându-l să continue. Ai năvălit în viața mea ca o pasăre colibri, zburând încoace și încolo, cerându-mi mai mult. Punând sub semnul întrebării tot ceea ce credeam că știam despre mine și făcându-mă să înțeleg că cele mai mari comori ni le oferă nu trecutul, ci prezentul. Ni le oferă prietenii și familia care fac parte din viețile noastre și ni le îmbogățesc. Alături de tine viața va fi întotdeauna o aventură, și fiecare capitol va fi mai plăcut decât cel de dinainte. Sunt cel mai norocos bărbat de pe planetă avându-te drept soția mea.

Olivia clipi ca și cum ar fi încercat să-și stăpânească lacrimile și mai multe femei oftară. Huntford mormăi.

– O, era cât pe ce să uit.

James băgă mâna în buzunar, scoase inelul și i-l oferă.

Olivia își strânse mâinile pe piept.

– Ăsta e inelul... Cum l-ai găsit?

El ridică din umeri.

– Presupun că soarta se pricepe ea să rezolve lucrurile astea.

Îi luă mâna și dădu să-i pună inelul pe deget.

– Stai puțin, strigă unchiul Humphrey. Înainte să i-l pui pe deget, arată-mi-l mie. Se apropie târșâindu-și picioarele, smulse fără fașoane inelul dintre degetele lui James și miji ochii spre el. Eustace, împrumută-mi lorneta ta.

Mătușa Eustace îi dădu lorneta și toată lumea îl privi pe Humphrey examinând inelul de aur prin lentilă. Privirea îi deveni concentrată, apoi făcu ochii mari.

- Ce e? întrebă Olivia.
- Are o inscripție pe dinăuntru, spuse Humphrey. Uite! Olivia ridică inelul mai aproape de ochi.
- *Amor vincit omnia*. Latina mea nu e tocmai grozavă, dar cred că asta înseamnă...
- Iubirea învinge totul, spuse James, ridicându-se în picioare. Îi puse inelul pe deget și îi sărută mâna.
- Da, șopti ea. Cu siguranță așa a fost.
- În timp ce toată lumea izbucni în aplauze și urale, James se aplecă spre urechea ei.
- Mai ai costumul de Cleopatra?
- Ea arcui o sprânceană.
- S-ar putea să îl mai am.
- Pune-l neapărat în bagaje.
- Cum dorești.
- Privirea îi era plină de promisiuni și de iubire.
- Acum că mă gândesc mai bine – o mușcă mărunț de lobul urechii –, cred că ar trebui să-l porți la noapte.
- Olivia îi oferă un zâmbet dogoritor.
- De-abia aștept.
- Dumnezeule! El deja număra minutele rămase.